

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:63 • 18 Temmuz '98 • 100 000 TL.(KDV dahi)

Çalışanlara
Fedakârlık beklentisine
verilecek tek yanıt var:

Krizin sorumlusu kapitalistlerdir!
Faturasını da onlar ödesin!

İÇİNDEKİLER

Krizin faturasını

kapitalistlere ödetelim 4-5

Ceyhan Belediyesi'nde grev 10

Emperyalist tekellerin anayasası:

MAİ (Orta Sayfa) 14-17

Güney Kore işçi sınıfı krizin

faturasını ödemeyi

reddediyor. 18

SAG ve ÖO savaşçılarına:

Uğruna tereddütsüz ölüme gittikleri

değerler yaşıyor, yaşatacağız! . . 26-27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:63 ● 18 Temmuz 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

c-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 85

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
:

3 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL
Yurt dışı 130 DM Yurt dışı 260 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

-TL için :0079219-2

-DM için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Sosyalizm Yolunda
Kızıl Bayrak

Kızıl Bayrak'tan

'96 Zindan Direnişi'nin yıldönümünde, zindanlarda saldırılar da yoğunlaşıyor. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde dün (16 Temmuz Perşembe) sabaha karşı bir tutuklunun dövülmesi üzerine başlatılan direniş sürüyor. Şehitleri anmanın ve zaferi kutlamanın bugün için en anlamlı biçimi, zindanlardaki saldırılara karşı tutsaklarla eylemli dayanışmaya girmek, zindanlarda yükselen direnişleri dışarıdan beslemek, güçlendirmektir.

Sermayenin, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik IMF patentli yeni saldırı paketini uygulamaya sokabilmek için, tüm direniş mevzilerini sabote etmek isteyeceği, bunun için her türlü kirli yöntemi kullanmakta çekinmeyeceği açıktır.

Öyleyse görev, mevzilerimizde direniş ruhunu yükseltmek, sınıf mücadelesinde yeni mevziler kazanabilmek için, saldırılara karşı sınıf mücadelesini örgütlemektir. Sınıf devrimcileri, tüm saldırı hedeflerinde ve en küçük direniş kıvılcımı görünen tüm işletmelerde sınıfın mücadele dinamiklerini örgütleme üzere seferber olmalıdırlar. Unutulmamalıdır ki, sınıfın mevzilerini korumadan devrimin mevzilerini korumanın olanağı yoktur.

Sınıf mücadelesinin bugünkü mevzilerinden

birisi, Ceyhan Belediye işçilerinin grevi. Sermaye ile emek, işçi ile işveren arasında, grevden çok önce başlayan çatışma, belediye işverenin tüm oyunlarına, kara çalmalarına rağmen grevle sonuçlanmış bulunuyor. Ceyhan Belediye işçilerini selamlıyor, sonuna kadar yanlarında olduğumuzu bir kez daha ifaade etmek istiyoruz. Deprem faciasının ana sorumlularından biri olarak, Belediye

işverenin faciaı greve karşı kullanmasına izin vermemek, Ceyhan'ın emekçi halkıyla kaynaşmak bugün Ceyhan Belediyesi grevcilerinin temel sorumluluklarından biri durumunda. Bu, hem emekçi kitlelerin bilinçlendirilmesi, hem de grevin selameti açısından gereklidir.

Program sorunları üzerine konferanslardan iki kitap, Demokrasi ve Devrim ile Bağımsızlık ve Devrim kitapçılardan temin edilebilir. Ticari kâr peşindeki dağıtım şirketlerini, kitapları piyasaya sürmeye zorlamak içinse, devrimci okurun kitapçılardan istekte bulunması gerekiyor. Ek olarak, tüm yayınlarımızın Eksen Yayıncılık'tan ve irtibat bürolarından temin edilebileceğini hatırlatalım.

Çıktı! Kitapçılarda

Program sorunları
üzerine konferanslar

**Demokrasi
ve
Devrim**

Program sorunları
üzerine konferanslar

**Bağımsızlık
ve
Devrim**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İMF saldırısını püskürtmek için

Sermaye politikasına karşı sınıf politikası

Burjuvazinin yeni İMF paketine ilişkin temel argümanı, "enflasyonla mücadele" ve bunun için herkesin fedakarlıkta bulunması gerekliliği oldu. Bu ideolojik saldırının öznesi ise, %20 zam üzerinden kamu çalışanlarıydı. Ve tabi ki kamu çalışanları üzerinden tüm ücretli emekçiler...

Memur maaş zammının her bir puanı 15 trilyona maloluyormuş. %20'yi ödemek bile büyük güçlüklerle katlanarak mümkün olacaktı. Daha fazla ödemeyi savunanlar kaynak göstermeliymiş. Enflasyonla mücadelede elde edilen başarıyı sürdürebilmek için herkesin fedakarlık yapması gerekiyormuş.

Ücretlerdeki yükseliş enflasyonu azdırıyormuş vb...

İşçi sınıfına yönelik bu ideolojik saldırı, ekonomide pembe tabloların çizildiği bir başka kampanyayla eşgüdümlü sürdürülüyor:

"Borsada düşük faiz keyfi"

"İMF ile varılan anlaşmanın ardından faizlerde başlayan düşüş dün de sürdü. Ziraat Bankası ve Akbank gibi sektörün büyükleri dahil dün de irili ufaklı 15 banka daha mevduat faizlerini 5-10 puan birden aşağıya çekti."

"Bono oranları %72 seviyesine düşerken gecelik repolar yüzde 40'a kadar geriledi. Bu gelişmeler üzerine Borsa'da hisse senetleri yüzde 4 oranında prim yaptı ve İMKB endeksi 4 bin 292 puana yükseldi."

"Merkez Bankası %50 enflasyona kilitlendi."

"Enflasyonda düşüş Haziran'da da sürdü" vb...

Bu iyimserlik tablosu hem İMF anlaşmasının "yararları"nı anlatmak, hem de topluma, özellikle de geniş küçük burjuva yığınlarına, işçi ve memurun yüksek ücret talebiyle tüm toplumun refahını bozacak bir bencillik içinde olduğu mesajı vermek için kullanılmak isteniyor.

Kısa bir nabız yoklamasının ardından memura %20 zam kesinleşmiş gibi. Bu oran sanayide önümüzdeki dönem toplu sözleşmelere de emsal oluşturacak. Toplu sözleşme kapsamında olmayan örgütsüz büyük çoğunluk için ise, bu yüzdenin de altında bir asgari ücret belirlenmiş bulunuyor.

Söz konusu saldırıya karşı işçi sınıfı henüz sesini yükseltebilmiş değil. Daha doğrusu işçi sınıfı adına üç konfederasyon İMF paketine ve yeni saldırı programına çoktan onay vermiş bulunuyor. Kamu çalışanları cephesinde de durum daha iç açıcı görünmüyor. Saldırıya karşı KESK'ten uzun süre bir yanıt gelmedi. Geldiğinde ise öylesine cılız ki (14 Temmuz eylemine Ankara ve İstanbul'da katılım binin altında idi), saldırıyı göğüslemeye değil, olsa olsa düşmanı cesaretlendirmeye yetebilirdi. KESK'teki suskunluk bir başka cepheden de yaradı sermaye devletine. Devlet sendikası Kamu-Sen'i meşrulaştırma operasyonunu kolaylaştırdı.

Özelde memur maaşlarının, genelde ise ücretlerin enflasyona etkisi üzerine sermaye kalemleri tarafından yazılan tüm senaryolar, işçi sınıfına ve emekçi katmanlara yönelik ideolojik bir saldırı olmanın ötesinde hiçbir anlam ifade etmiyor. Sermaye politikacıları, ekonomistleri, ideologları, sınıfsal sömürüye dair tüm toplumsal gerçeklerin üstünü örten bir demagojik kampanyayla yürütüyorlar ideolojik saldırıyı.

Sermaye sınıfının çıkarlarına endeksli MGK-

•Uluslararası çapta ve her düzeyde örgütlü olan sermaye sınıfının karşısına işçi sınıfı da her düzeyde örgütlü çıkmak zorundadır.

Sermaye sendikalarına karşı sınıf sendikaları, sermaye politikasına karşı sınıf politikası, sermaye partilerine karşı sınıf partisi ile...

TÜSİAD hükümetinin %20'nin üstünde zamma izin vermeyen bütçesi Emlakbank soygununa izin veriyor; SEKA arazisinin Koç Holding'e yağmalatılmasına izin veriyor; Petrol Ofisi'nin arsa fiatına peşkeş çekilmesine izin veriyor; emek-gücüne neredeyse bedava el konulmasına izin veriyor; SSK primlerinin iç edilmesine izin veriyor; örtülü ödeneklerle cinayet şebekelerinin beslenmesine, kontr-gerillanın finansmanına izin veriyor; Kürt halkına karşı sömürgeci imha savaşına trilyonlarca liranın dökülmesine izin veriyor!..

İşçi sınıfı, burjuvazinin saldırı programını hayata geçirebilmek için yürüttüğü yalan kampanyasına bu bütünlük içinde bakabilmeli ve her ideolojik saldırıyı kendi sınıf cephesinden yanıtlayabilmelidir. Öncelikle "tüm toplumun çıkarları" safsatası çürütülmek durumundadır. Kapitalist toplum, çıkarları birbiriyle taban tabana zıt iki sınıftan, kapitalistlerle proleterlerden oluşur. İMF anlaşması vesilesiyle bir kez daha ön plana çıkarılan "tüm toplumun çıkarları" yalanına bakıldığında tabiri caza ne görülebilir.

İMF'ye sunulan mektuptan sonra Amerika ve Avrupa'nın parababalarından Türkiye'ye övgü üzerine övgü düzülüyor: Hükümet çok başarılıymış, Türkiye'de durum gayet iyiymiş, vb...

Gecekondularda bile ev kirası 40 milyon iken asgari ücretin 35 milyon olarak belirlendiği, deprem mağdurlarına parayla Kızılay çadırlarının satıldığı, sokak çocuklarının sayısının milyona ulaştığı, işsizliğin her geçen gün büyüdüğü, açlık ve sefaletin giderek katmerleştiği bir ülkede durum kimin için, kimler için iyi olabilir? Sayısı milyonlarla hesaplanan işçi ve emekçiler için mi? Yoksa varlığını bu milyonları soymaya borçlu olan bir avuç asalak kapitalist için mi?

Ücretli emeğin durumu ne kadar kötüye giderse, ücretli-emek sömürüsüyle beslenen sermayenin durumunun da o kadar iyiye gideceği açıktır. Avrupa ve Amerikan sermayesinin övgüsü bunun içindir. Sömürüden aslan payını alan emperyalist sermayenin Türkiye işçi sınıfını açlık ve sefalet batağına iten her saldırı programına övgüler düzmesi de, burjuva medyanın bu kapitalist-emperyalist saldırının borazanlığını yapması da son derece doğaldır. Doğal olmayan, işçi sınıfının çıkarlarını savunmakla yükümlü örgütlerin (sendikaların) de bu kampanyaya katılmasıdır.

Belli başlı sendika konfederasyonlarının dahil olduğu Ekonomik Sosyal Konsey, sermayenin işçi sınıfına karşı yürüttüğü ideolojik saldırının temel araçlarından biri durumundadır. Bu konsey aracılığıyla, "ülke çıkarları" adı altında, işçi ile patronun, emek ile sermayenin ortak çıkarları yalanı hergün, her vesileyle yeniden ortaya atılıyor. Konseydeki işçi örgütlerinin liderleri tarafından onaylanıyor.

İşçi sınıfı bu ihanete artık dur demeli, sermayenin saldırılarına kendi sınıf cephesinden yanıt verebilmek için örgütlerini bu sermaye uşağı bürokratlardan temizlemelidir. Bu ihaneti yenmek ve sermayenin saldırılarını yanıtlayabilmek için tüm fabrika ve işletmelerde birim örgütlülükleri yaratılmak zorundadır. Bugün sınıfa karşı temel sorumluluk budur. Tüm sektörlerde ve her üniteye öncü-devrimci işçileri bir araya getirecek sendikalardan bağımsız işyeri komiteleri ile, grev, direniş ve TİS komiteleri, bugün sınıf mücadelesini yükseltebilmenin zorunlu araçlarıdır. Sendikalardan bağımsızlık, bu tür komiteler için olmazsa olmaz bir koşuldur. Son dönemin tüm grev ve direnişlerinin ortaya koyduğu bir gerçekliktir bu. Makina Kalıp grevinde, Köhler direnişinde, Sun Tekstil'de komitelerin kötü gidişe müdahale edememesinin temel sebebi sendika tarafından yönlendirilmeleridir. İhanet gelip kapıya dayandığında nihayet uyanan grev ya da direniş komitesi, artık yenilgiyi önleyememektedir. Yakın dönemin bu dersleri, komiteleri sendika dışında örgütlenme zorunluluğunun temel kanıtlarıdır. Sınıfa karşı sınıf bakışıyla hareket edecek olan işyeri komiteleri, sınıf sendikacılığının da temellerini atabilecektir.

Uluslararası çapta ve her düzeyde örgütlü olan sermaye sınıfının karşısına işçi sınıfı da her düzeyde örgütlü çıkmak zorundadır. Sermaye sendikalarına karşı sınıf sendikaları, sermaye politikasına karşı sınıf politikası, sermaye partilerine karşı sınıf partisi ile...

Sermaye iktidarının krizden çıkış hayalleri ve fedakarlık beklentisi

Krizin faturasını kapitalistlere ödetelim!

İdeolojik alanda yaşadığı kriz, sermaye iktidarının ekonomik krizi atlatma çabasını güçleştirmektedir. Tüm bu “ortak fedakarlık” masalları bunun içindir. Bu volla işçi ve emekçilerin baskı ve sömürüye “razı” olmaları isteniyor. Fakat bunda ne kadar sonuç alınacağını önümüzdeki süreç gösterecek. Bu süreci elbette ki sınıf mücadelesi şekillendirecek.

Türkiye kapitalizminin yaşadığı kriz yapısal nedenlere dayanmaktadır. Sermaye çevreleri ve paralı ideologlarının iddia ettiklerinin aksine, kriz sadece iktisadi ve mali alanda değil, iktisadi temelden beslenen ideolojik-siyasal vb. alanları da kapsayan çok boyutludur. Sermaye oligarklarına “istikrar, istikrar” diye feryat ettiren de krizin bu özelliğidir.

Sermaye iktidarı, kapitalist borç batağı içinde özellikle kaynak alanlarındaki tıkanmayla karşı karşıya kaldığı ekonomik krizi 24 Ocak Kararları ile “yapısal değişim politikaları” uygulayarak aşmaya çalıştı. “İhracata dayalı kalkınma” projesi olarak adlandırılan ve sözümona “alternatifsiz” olduğu iddia edilen bu yapısal değişim planlarının gerçekte öngördüğü tek politika ise krizin faturasını çalışan emekçi sınıflara ödetmekti. Bunun için İMF'nin hazırladığı reçeteler gereğince düşük ücret politikalarını sosyal hakların budanması ve gaspı, sürekli yüksek oranlı zamları “geliri vergilendirme” adı altında yeni soygun paketleri, özelleştirmeleri örgütsüzleştirmeler vb. vb. saldırılar izledi. Aslında bu “sihirli formül” İMF tarafından bir plan dahilinde Türkiye benzeri tüm kriz ülkelerine dayatılan uluslararası mali sermayenin uluslararası bir politikasıydı.

Dünya genelinde İMF reçetelerinin akıbetini tekrar hatırlatmanın gereğini görmüyoruz. Sonuçta çözüm diye dayatılan tüm politikalar çözümsüzlüğü daha da derinleştirdi. Krizden kurtulma umutları birer sonuçsuz kalınca, sermaye iktidarının önünde son bir seçenek kaldı: Krizle birlikte yaşamayı öğrenmek, yani krizi yönetmek.

Kriz dönemleri yüzlerdeki bütün maskeleri bir yük haline getirerek gerçeklerin olabildiğince açık hale gelmesine yol açıyor. Ülkemizde yaşanan son gelişmelere de bu açıdan bakmak gerekiyor. Bir ülke düşünün ki, ücret zamlarına kadar ekonomik ve mali politikalar tüm ayrıntısıyla İMF-TC delagasyonunun oturduğu masada İMF heyetince belirleniyor. Bir ülke düşünün ki, ekonomik program adı altında açıklanan ve düpedüz işçilere ve emekçilere dönük bir saldırı programı olan İMF-TÜSİAD reçetelerinin uygulanması konusunda emperyalist efendilerine ağıktan söz veriliyor. Sermaye iktidarının emperyalizme uşaklığı alenen tescil ediliyor. Bir ülke düşünün ki tüm düzen partileri tekliyor. Hükümet olan her parti aynı programı uygulama konusunda kararlılık belirtiyor. Bir ülke düşünün ki, hükümet olan tüm partiler öncelikle emperyalist haydutların, özellikle başhaydut ABD'nin kapılarına dayanıyor, rica minnet kabul edilmelerini istiyor, bağlılık yeminleri ediyor.

“Düze çıkma” palavraları

İMF, OECD ve emperyalist haydutların öteki sözcülerinin övgülerini alan MGK-TÜSİAD hükümeti, bir yıllık icraatının bilonçosunu bir şov eşliğinde açıklarken son derece toz pembe bir tablo

çiziyordu: “Enflasyondaki artış yavaşladı... Faiz oranları düştü... Bütçe açık vermiyor... Ek bütçeye ihtiyaç yok... Ekonomi düzelme yoluna girdi...” vb. Hem “başarılıyız” diyorlar ve hem de “henüz işin başındayız” mesajı veriyorlar. Ne için? Kitlelere yeni “fedakârlık” çağrıları yapmak için.

Ekonominin düze çıkması için her kesimin kendine düşen “fedakârlığı” göstermesi gerektiğine işçi ve emekçi yığınları birkez daha inandırabilmek için. Besbelli ki, sermaye ile emek farklı dillerden konuşuyor. Son 1 yıla baktığımızda işçi ve emekçilerin yaşam düzeyinde inanılmaz bir gerileme yaşandı. Patronlar sınıfı ise karlarını inanılmaz ölçüde katladı. Emekçilerin gerçek geliri yüzde yüze yakın bir oranda düşerken, emekçilerin kazanılmış bir dizi hakkı gaspedilirken, işsizler oranı katlanırken, kesintisiz süren yüksek oranlı zamlar emekçi kesimin belini daha da bükerken, tekeller yüzde yüzü aşan oranlarda kâr ettiler. Sermayedarlar utanmazca kazançlarıyla övündüler. Onun için hükümet sözcüleri “düze çıkma”dan söz ederken sermayenin azami kâr oranlarından söz etmektedir. KİT'lerin sermayedarlara ve uluslararası tekelere peşkeş çekilerek, onbinlerce işçinin kazanılmış hakları gaspedilerek sokağa atılmasından söz etmektedirler. TBMM Başkanı M. Kalemli'nin, Şişli Belediye Başkanı G. Atıf vb. gibilerinin trilyonlarca vurgunundan söz etmektedirler. İki dilim baklava aldıkları için yıllarca hapis hanelerde çürütülecek çocuklardan söz etmektedirler. Memura o/o 20'den buçuk fazla vermem diyen bir başbakanın toz pembe bir tablo çizmesinin başka bir anlamı olabilir mi?

Ekonominin işlemez hale geldiği, üretimin durma noktasına geldiği, işsizliğin arttığı, satın alma gücünün sıfırlandığı koşulların başka bir anlamı olabilir mi? MGK-TÜSİAD hükümetinin başbakanı “ekonomideki durgunluğu zaten göze aldık” demektedir. Durgunluğun, daha önceki örneklerinde de olduğu gibi, yine işçi sınıfı ve emekçileri vuran bir karakterinin olduğunu bilmeyen var mı? Tüm veriler, TÜSİAD-İMF hükümetinin işçi ve emekçiler için daha karanlık bir gelecek hazırlamaya çalıştığını göstermektedir. Amaçlanan, geçmişte yapıldığı gibi, krizi yönetmek ve çizilen başarı tablosuyla saldırıların zeminini düzlemek, emekçi yığınları ideolojik bombardımanla şaşkına çevirmek, yalan ve sahtekarlıkla tepkisiz hale getirerek savunmasız bırakmaktır.

Bütçe neden açık verir?

MGK-TÜSİAD hükümeti bütçede açığın planlananın üzerinde olmayacağını, bir başarı olarak ballandıra ballandıra anlatıyordu? Bütçe sel, deprem gibi felaketlere ve bunların yol açtığı zarara rağmen tahmin edilenin üzerinde açık vermiyordu. Bu

aşağılık şarlatanların, ikiyüzlülükte sınır tanımayan bu İMF uşaklarının Adana'da kimlere yardım yaptıklarını sormak gerekiyor. Yardım adı altında gönderilen erzak, çadır vb.'leri hükümetin kolladığı çıkar çevreleri tarafından talan edilirken, emekçi kesimlere, özellikle de Kürt yurtseverlerine yardım yapılmadığı gibi, mağdur emekçilere ve Kürt yurtseverlerine ulaşan herşeyin karşılığı alınıyor. Depremi yolaştığı zulüm yetmezmiş gibi, bir de polis timleri kudurmuşçasına emekçilerin üzerine saldırıyor.

Bütçeden yapılan teşvik fonlarına, kirli savaşa ayrılan paralara, silahlı kuvvetlerin harcamalarına kısıtlama getirilmeyecektir diyenler, işçi sınıfı ve emekçilerin maaşlarının bütçeye getirdiği yükten bahsedebiliyor, 5-10 puanlık bir artışın bütçenin dengelerini saracağına demagojisini yapabiliyorlar. İMF'ye uşaklık koşulları ancak bunları söyletebiliyor.

Krizin faturasını sahiplerine ödetelim!

Başarı olarak lanse edilenler, düzenin kendi kapitalist ekonomik mantığı içinde bile krizden çıkabilmek anlamında bir gelişmenin ifadesi değildir. Kriz, hatalı politikalar, kötü yönetim ya da bir tesadüfün sonucu değil, yapısal nedenlere dayalıdır. Bu nedenle kısa vadede gelip geçici özellikte değil, kalıcıdır. Artık geri dönüşü mümkün olmayan bir süreç işliyor: Kapitalist ekonomi işçi ve emekçileri sefaletle boğduğu koşullarda bile belini doğrultamayacak kadar iflas etmiştir.

İşçi sınıfının ve emekçilerin iliklerinin kurutulması pahasına geçici “rahatlama” dönemleri sağlanabilir. Fakat bunları daha derin ve şiddetli kriz dönemleri izleyecektir.

İdeolojik alanda yaşadığı kriz, sermaye iktidarının ekonomik krizi atlatma çabasını güçleştirmektedir. Tüm bu “ortak fedakarlık” masalları bunun içindir. Bu yolla işçi ve emekçilerin baskı ve sömürüye “razı” olmaları isteniyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin önünde iki seçenek duruyor: Ya “fedakarlık” adı altında dayatılan sefalet ve yıkıma razı olunacaktır. Bu sosyal ve fiziki bir tükenişe rıza göstermektir. Ya da krizin faturası sahiplerine ödetilecektir. Yani sermaye iktidarı kriz bataklığının içine gömülecektir. Bu işçi ve emekçiler için bu cehennem azabından kurtulmanın, insanca ve onurluca bir yaşam sürdürebilmenin tek yolu, tek çaresidir. Bunun orta yolu da yoktur.

Siyasal kriz derinleşiyor!

Saldırı programına karşı bağımsız sınıf tavrını geliştirmek için sınıf partisinin bayrağı altına!

Sermayenin krizi, sermaye iktidarlarının siyasi krizlerini yaratıp büyütürken derinleşiyor.

'80'lere doğru, Türkiye'de sermaye devleti, hiçbir burjuva partiyi tek başına hükümete getiremeyecek bir duruma gelmişti. '70'li yılların ikinci yarısına üç ayrı koalisyon hükümeti (CHP-MSP, MC-1, MC-2) sığdırıldı. Seçimlere katılım büyük oranlarda düştü. Sistemin bu krizden çıkış için kullandığı askeri faşist rejimin demagogilerinin başında ise, kendi parlamentosunun karalanması geliyordu. Yani sistem kendini onarmak için kendi bozukluklarını bile kullanabiliyordu.

'80 sonrasının ordudan icazetli partileriyle bu kriz daha da derinleşti. MGK'nin siyasette açıktan ve tek erk haline gelmesiyle "tekleşen" bir program çevresinde toplanan burjuva partilerin işi bugün daha da zorlaşmış bulunuyor. En sağdaki Refah ve MHP ile, en soldaki CHP, merkez sağ partilerle aynı programı paylaşıyor. Kapitalist cumhuriyetin ilk ve tek partisi olarak CHP'nin burjuva politikaları oluşturmak ve değiştirmek konusunda hiçbir dönem sorunu olmadı. Fakat, devrimci hareketlerin tamamen ezilip sindirildiği '80 sonrası boşluğunda, "adil düzen" demagojisiyle ezilen kitlelere giden Refah Partisi, iktidara doğru tepetakla yuvarlanırken sıvrılıkleri törpüledi. Hükümette bulunduğu süre içinde "balans ayarı" da yapılarak iyice yola getirildi.

Cinayet şebekesi MHP ve katil başbuğu Türkeş'in "ehlileştirilmesi" ise daha farklı bir yolla sağlandı. Darbe sonrası kısa süre içerisinde tutulan Türkeş, "fikrimiz iktidarda" diyordu haklı olarak. Ordunun izniyle parlamenter siyasete geçildiği daha sonraki yıllarda bir süre yasaklı parti konumunu sürdüren MHP, kadrolarını merkez sağdan iktidar olan partilere yerleştirecekti. Fakat MHP'nin silahlı çetelerini tümüyle parlamentoda konumlandırmak da mümkün değildi. Bunun için de yol bulundu. Kürt halkına karşı yürütülen sömürgeci imha savaşının "özel ihtiyaçları" için "özel tim"ler oluşturuldu bu katil sürülerinden.

Gerek siyasi partiler ve parlamentonun, gerekse de kontrgerillanın bu yeniden organizasyonu, faturasını işçi ve emekçilere çıkararak krizi yönetebilmek içindi. Sistemin bunda önemli başarılar kaydettiğini de belirtmek gerekiyor. Gerçi kriz

giderek derinleşiyor, ama zaten sistemin artık krizden kurtulma yönünde ne bir umudu ve ne de çabası kalmamıştır. Başarı, sadece krizi yönetme konusundadır.

Sermaye devletinin bu siyasi krizi, işçi sınıfının politik bir önderlik-örgütlülüğünden yoksun olduğu koşullarda gelişti-derinleşti. Başarısı da öyle. Sermaye sınıfı kendi politik güçlülüğüyle değil, işçi sınıfının politikasızlığıyla yönetebiliyor toplumu. Zaten sermaye sınıfı için toplum yönetmek, onyıllardır, kriz yönetmek anlamına geliyor.

Kendi sınıf partisine ve politikasına sahip olmayan Türkiye işçi sınıfı, döneme burjuva politikasına eklemeleniyor. Bu eklemelenme için sermayenin temel dayanakları ise, sosyal demokrasi ve sendikal bürokrasi oluyor.

Türkiye'de sendika bürokrasisi, bir yandan sermaye temsilcilerinin kucağına oturduğu Ekonomik Sosyal Konsey'le ihaneti doruk noktasına çıkarırken, diğer yandan, Budak'ın CHP'ye üyelikle yaptığı gibi, burjuva partileri alaylayıp pullayarak sınıfa satmaya çalışıyor.

Boyası çoktan dökülen ve MGK'nin tekleşen programına tamamiyle adapte olan sosyal demokrat partilerin sınıfa okutulabilmesi için tek cila sendika bürokrasisi de değil. '80 darbesiyle devrimciliği tüketen kimi sol çevrelerin, yeni dönemde legal partilerde bulunduğu demokrat kimlik de kullanılıyor bu cila işinde.

Bugünden netleşmiş durumdaki CHP-İP seçim ittifakının yakın dönem adayları içinde ÖDP yeralıyor. Özel bir gelişme olmadığı takdirde EMEP'in de bu ittifakta yerini alması için hiçbir ideolojik-politik engel bulunmuyor.

İşçi sınıfına ve emekçilere yönelik IMF patentli son saldırı paketinin

geçirilmesi dahil olmak üzere, '80 sonrası tüm saldırıların (ve tabii '80 öncesi saldırıların da) öznesi olan SHP-CHP, bu solcu eskilerinin yaftasıyla bir kez daha işçi pazarına sürülmeye çalışılıyor.

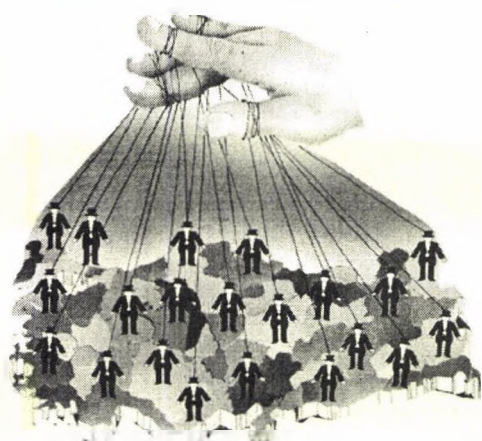
Bu unutkan solculara, Maraş ve Sivas katliamlarında, Kürt halkına karşı yürütülen sömürgeci imha savaşında işçi ve emekçilerin kanına bulaşmış bir elle tokalaştıklarını hatırlatmak gerekiyor. İşçi sınıfı için de temel bir öneme sahip olmakla birlikte, işin bu yanı solcu eskilerinin yitirdikleri belleği ve vicdanı daha fazla ilgilendiriyor. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından, bu suçlara ek olarak sosyal demokrasi bugün de, IMF patentli saldırı programlarının onaycısı-uygulayıcısı konumuyla, burjuva politikasının köşe taşlarından birini tutuyor.

Bu tür kirli ittifakların sosyal demokrasinin suçlarını kapatamayacağı açık. MGK'nin tek parti programına sahip çıktığı sürece işçi sınıfına yutturulamayacağı da. Bu nedenle ittifak üzerinden sınıfa verilebilecek asıl zarar, sınıfı CHP'ye değil ama, parlamenter hayallere bağlaması üzerinden gerçekleşecek. Türklü yolsuzluklar, çete davaları vb. ile iyice hırpalanmış bu kurumun, İP, ÖDP, EMEP cilasıyla parlatılmaya çalışılmasıdır daha önemlisi.

Parlamento, meclis ve hükümet, (hepsinden önce ve hepsinin başında da MGK) kapitalist sınıfın iktidar aygıtlarıdır. Kapitalistler, bu kurumları aracılığıyla işçi ve emekçileri dizginsiz sömürüye boyun eğerek yaşamaya "ikna" ediyor, yani yönetiyor. Bu aygıtlar ne kadar bozulursa, kapitalist sömürü sistemi o kadar sonuna yaklaşır, ne kadar desteklenir, tahkim edilirse o kadar ömrü uzar. Ve işçi sınıfının, emekçilerin, yani ezilen-sömürülen sınıfların işi, kapitalist sömürü sistemini tamir etmek, ömrünü uzatmak değildir.

Tam tersine, işçi sınıfının tarihi rolü, toplumu asalak burjuvaziden ve onun sömürü düzeni-çeteci devletinden kurtarmaktır. Bu nedenle işçi sınıfına yapılabilecek en büyük kötülük, onu kendi tarihi rolünden uzaklaştıran, sömürü sistemine ya da onun şu veya bu kurumuna bağlayan politika ve uygulamalardır.

İşçi sınıfı, saldırı programına karşı bağımsız sınıf tavrı koyabilmek için, burjuva soluna arkasını dönmeli, kendi bağımsız sınıf partisinden bayrağı altında toplanmalıdır.

Eksen Yayıncılık

Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
4. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 175 000 TL.
5. Devrimci Hareket Reformist Eğilim 400 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) 1.400 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
14. İÇ Yazışmalar/İÇ Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
17. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
18. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
19. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
20. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
21. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
22. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
23. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
26. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
27. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
28. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinden ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine. 250 000 TL.
29. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
30. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt 650 000 TL.

Sermaye iktidarının “sosyal patlama” korkusu

İMF-TÜSİAD programını yırtacak güç ellerimizdedir!

“Kapitalizmi kendi kriz batağına gömerek, proletaryanın sosyalist sınıf iktidarını kurma programı, sermaye düzeninin İMF-TÜSİAD programına karşı tek gerçek alternatiftir.

Öncü devrimci ve mücadeleci işçiler, öne çıkmak ve kaderlerini kendi ellerine almak zorundadırlar. Fabrikalarda işçi komitelerini örgütlemeye girişmeksizin, kazanacağımıza olan inançla bedelleri ve saldırıları göze alıp mücadeleye atılmaksızın, bürokratlara ve saldırılara karşı sendikalarımıza sahip çıkmaksızın, kurtuluş yoktur. İşçi sınıfının devrimci iktidarı için savaşında ödenen bedellerin, verilen emeklerin boşa gitmeyeceğini artık bilmeliyiz. Kendimize, sınıfımıza, sınıfımızın zaferine inandığımızda fethedemeyeceğimiz kale yoktur. Öncü işçiler öne çıkmak, mücadeleyi örgütlemek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Bu yolda ilk anlamlı, güçlü adımların ardının çığ gibi geleceğinden şüphe edilmemelidir. Çünkü işçi sınıfı ordusunun geneltirmayı parti artık kazanılmış bir mevzidir.”

bulunuyor. Ama tüm kartlarını açmış olsa da hepsini aynı anda oynayamamasının nedeni budur. Amaçlarına parça parça ulaşma taktiği izliyorlar. Saldırı genelde tüm emekçileri hedeflese de ilk hedef kamu emekçileri oluyor. Daha doğrusu topyekün saldırı programının doğrudan ilk etkileri kamu emekçilerini vuruyor. Özelleştirmeler sürece yayılıyor. Mezarda emeklilik kademe kademe uygulamaya sokuluyor. SSK adım adım tasfiye ediliyor. Kısacası sermaye iktidarı saldırı programını sürece yayarak derinleşen sınıf çelişkilerinin etkilerini göğüslemeye çalışıyor. Bunda ne kadar başarılı olacağını da önümüzdeki süreç gösterecek.

Düzenin güvenceleri

Düzenin bu süreçteki temel güvencelerinden biri baskı ve terör aygıtlarını tahkim, bunun kapsam ve şiddetini artırmak olacaktır. MGK, MİT ve kontr-gerillanın genel yönetim mekanizması içinde kazandığı kilit rolü koruyacaklarını söyleme ihtiyacı duymuyoruz. “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi”nin yürürlükte olması, İller İdaresi Yasası ile olağanüstü halin ülke geneline yaygınlaştırılması, Kriz Yönetim Merkezleri sermaye iktidarının “dikensiz sömürü cehennemi” yaratma çabasının birer ürünüdürler. MGK-TÜSİAD hükümetinin başarılı icraatlarının başında gelen “güvenlik güçlerinin teknolojik gelişmeye uygun donanımının sağlanması”na verdikleri önemi de gözden kaçırmamak gerekiyor. Belli ki bu “sosyal patlama” korkusu 170 bin kişilik polis ordusunun sayısı ve niteliğini yetersiz gösterecek denli büyük.

Fakat düzenin baskı ve terör aygıtlarının kapsam ve şiddetini artırmak noktasındaki ısrarının temelini düzenin siyasal cephedeki tıkanıklığında aramak gerekiyor. Çünkü ekonomik krizle atbaşı giden meşruluk krizi düzenin manevra alanlarını kısıtlıyor. Susurluk süreciyle birlikte tüm kirli ilişkileri gün yüzüne çıkmış bir devletse söz konusu olan geniş kitleleri biraraya getirecek ideolojik argümanlar konusunda zorluk yaşaması kaçınılmazdır. Bu da olmayınca ekonomik saldırıların zeminini düzleyecek, belki de düzene yapısal krizi içerisinde rahat nefes aldırabilecek “toplumsal uzlaşma”, “ekonomik kurtuluş için fedakarlık” demagojisi gibi bir silahın etkili kullanımı söz konusu olamıyor.

“Fark”ları belirsizleşmiş, tekleşmiş düzen partileri Üretisiz DEK kitap Arşivi <https://rantay.org>

“Yok birbirimizden farkımız, hepimiz İMF-TÜSİAD programlarının uygulayıcısıyız!” Programda bir değişiklik olmayınca fark, doğruluk/dürüstlük gibi çoktandır pek rağbet edilmeyen “ilke”lerde aranıyor. Özelleştirmeci olmayan parti yok. Bununla beraber CHP, DSP ve hatta MHP gibi kimileri “Özelleştirmede talana son!” politikası yapıyor. Özelleştirme karşıtı tepkileri düzen içine akıtmak çabası ancak bu sınırlar içerisinde sergilenebiliyor. Hükümet ortakları arasında ise kamu emekçilerine %20’ni, %40’ını tartışmaları üzerinden bir oyun sergilenebiliyor. Mezarda emekliliğin ‘98 sonunda mı, yoksa ‘99’da mı uygulanmaya başlayacağı üzerine tartışmalar için de yine aynı şey geçerli. Düzen bu tabloda geniş kitlelerin umutlarını düzen içi kanallara bağlamak gibi kritik bir ihtiyacı karşılamakta zorlanıyor. Bu elbette ki düzenin yenilenmiş makyajlarıyla/maskeleriyle yeni kozlar öne sürebileceği gerçeğinin üzerini karartmıyor. Fakat şunu söyleyebiliriz, kriz dönemleri nasıl yüzlerdeki maskelerin düşmesini sağlıyorsa, tepkilerin düzen içi kanallara akıtılmasının zeminini büyük oranda ortadan kaldırıyor.

Yine son bir yıllık süreç içerisinde düzenin oynadığı “laiklik-şeriat” ikilemi de, en fazla, kitlelerin gözünde alabildiğine yıpranmış imajını tazelemeye yaradı. Bunda düzenin bu meşruluk krizi içerisinde toplumsal muhalefeti hiç de küçümsemeyecek oranda kendisine yedekleyerek çıkabilme noktasındaki “başarı”nın üzerinden atlamamak gerekiyor. Ama bu kolay başarılar geniş kitleleri birarada tutabilecek ideolojik argümanlar konusunda geçici bir rahatlamanın ötesinde bir anlam ifade etmiyor.

Krizin henüz dibe vurmamış olduğunu da göz önünde bulundurmak gerekiyor. Kriz henüz dibe vurmamıştır ve krizin getirdiği/getireceği yıkım, etkilerini bir süre sonra işçi sınıfı nezdinde daha şiddetli olarak gösterecektir. Bu sessizliğin böyle süreceğini beklemek tarihi bir yanılgı olur. Önümüzdeki süreçte sınıf hareketinin yeniden ivme kazanacağı bir süreç olarak yaşanmasının koşulları yeterince olgundur. Yukarıda sözünü ettiğimiz gibi ne sermaye iktidarının bu saldırı programında bir esneme şansı vardır, ne de işçi sınıfı ve emekçiler sofralarındaki son kırıntılara el konmasına kolayından razı olacaktır. Sınıfsal çelişkilerin derinleşeceği bu sürece sermaye sınıfı, görüldüğü kadarıyla, hazırlıklı girmektedir. Hem de olası “sosyal patlama” riskini göğüsleyebilmenin planlarını şimdiden yapacak kadar hazırlıklı.

Yıllardır yoksullaşan, baskı ve sefaletle mahkum edilmiş işçilerin ve emekçilerin daha fazla yoksullaşmaya kolayından razı olmayacaklarını gören sermaye iktidarı içten içe bir korku beslemektedir: “sosyal patlama”...

MGK-TÜSİAD hükümetinin görevli başbakanından dinleyelim: “İMF programı 3 yıllık bir sürece yayıldı. Çünkü sosyal patlamalar beklenebilirdi”. Evet şu an izlenen programın geçen yıl İMF ile görüşmeleri yapılan ve ayakları oluşturulan saldırı programının daha geniş bir sürece yayılmış hali olduğunu işaret ediyor bu sözler. Peki hangi koşullardır bu “sosyal patlama” korkusunu besleyen ve sermaye iktidarının adımlarını bu kadar temkinli atmasını sağlayan? Sermaye iktidarı hangi manevraları yapıyor bu kabusunun gerçek olmaması için?

Krizin getirdiği zorunlu uygulamalar sürece yayılıyor

Gündemdeki saldırı programını sermayenin yapısal krizi koşulluyor. Sermayenin krizi yönetme çabaları tek çözüm bıkıyor: krizin faturasını artan oranlarda işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek. Sermaye iktidarının saldırı politikalarında en ufak bir esneme şansına sahip olmadığı ortadadır. Geriye bir tek soru kalıyor sermaye iktidarı açısından: yıllardır yoksullaşan, baskı ve sefaletle mahkum ettiği işçilerin ve emekçilerin yoksullaşmaya rıza gösterip göstermeyeceği. Kendilerini bu geri dönüşsüz sürece çoktandır sokmuş olsalar da bu sorun kemiriyor beyinlerini.

Sermaye iktidarı saldırı planını açıklamış

Sınıf cephesindeki zaaflar sermaye iktidarını rahatlatıyor

Düzen kendi cephesinde açılan gedikleri kapatmak noktasında aklama operasyonları ve ustaca manevralarla kısmi sonuçlar elde etse de içinde bulunduğu yapısal kriz koşullarında en fazla işçi sınıfının ve emekçilerin eksikleri ve zaaflarına güveniyor. İşçi sınıfının parçalanmışlığı, sinmişliği, örgütsüzlüğü, önündeki gerici sendika bürokrasisi engeli sermaye için bu saldırı programını hayata geçirmesini rahatlatacak en önemli unsurlar olacaktır. Düzenin şimdiye kadarki kolay başarıları bu zaafların üzerinden şekillendi. İşçi sınıfının önünde, İMF-TÜSİAD programı, emperyalist soygun ve kapitalist sömürü karşısında birleşik-militan sınıf tavrını geliştirmek dışında bir şans görünmüyor.

Saldırıları karşı birleşik-militan sınıf tavrını geliştirmek için sendika bürokrasisinin oluşturduğu gerici barikat aşılmalıdır.

İşçi sınıfının ve emekçilerin tepki ve öfkesini törpüleme konusunda cumhuriyet tarihinin en büyük operasyonu yine kriz içerisinde çırpınıldığı bir dönemde gerçekleştirilebiliyor. Evet işçi sınıfı hareketinin önünde sendika bürokrasisinin oluşturduğu gerici barikattan söz ediyoruz. O sendika bürokratları ki, "dost kara günde belli olur" sözüne uygun hareket ediyorlar. Dostlarına zor günlerinde (siz bunu yapısal kriz diye okuyun) yardım elini esirgemiyor. Sınıfa ihanetlerini döne döne tescil ettiriyorlar. Düzenin kendilerine duyduğu güveni boşa çıkarmıyorlar. Ve sermaye iktidarı emperyalist efendilerine bu saldırı programını uygulayacak olmalarının güvencesi olarak ESK'yı, sendika bürokratlarını gösteriyor. ESK ve dolayısıyla sendika bürokrasisi bizzat bu saldırı programının planlayıcısıdır. Saldırıları karşı geliştirilecek sınıf tavrında inisiyatifin bu ihanetin altına imza atan bürokratlara bırakılmaması gerekiyor. Fabrikalar temelinde örgütlenmenin önemi de burada yatmaktadır. Artık öncü işçilerin kaderlerini kendi ellerine alması gerekiyor.

Sermayenin topyekün saldırılarını göğüslemek için sınıf dayanışması bayrağı yükseltilmelidir.

Saldırı programı kademe kademe uygulamaya sokuluyor. Önce tek tek işletmeler veya emekçilerin bir kesimi saldırı programının doğrudan etkileriyle karşı karşıya kalıyor. Saldırı programının sürece yayılması sınıf cephesinde yine temel bir zaaf alanına işaret etmemizi gerektiriyor; sınıf dayanışması. Sermayenin topyekün saldırıları yerel direnişler ve

eylemlerle göğüslenemediği oranda saldırılar boyutlanıyor. Sınıf cephesinde açılan gedikler onarılamıyor. Her koşul altında saldırının tüm emekçi kesimleri hedeflediğinin bilinciyle sınıf dayanışmasını örnek gerekiyor.

İMF-TÜSİAD saldırı programı ancak gerçekten de bir sınıf olarak hareket edilebildiğinde göğüslenilebilecektir.

Sermayenin bu saldırı programında esneme şansına sahip olmadığını söyledik. Sermaye iktidarı bir yalan diktatörlüğüdür. Bu saldırılara zemin hazırlamak için her türlü cambazlığı yapacaklardır. Hiç utanıp sıkılmadan "ekonominin düze çıkması için herkes fedakarlık yapmalı" diyecekler. Bu tutmayınca da baskı ve terör aygıtları girecek devreye. Yani bu "fedakarlık" çağrısı bir tehdittir aynı zamanda. Ve ilk olarak da kamu emekçilerine savruldu. Tehdit diyoruz çünkü 4 Mart'ta toplu sözleşmeli-grevli sendika hakkı için Kızılay'ı dolduran kamu emekçilerinin karşısına panzerleriyle, bombalarıyla çıkan sermaye iktidarı yapıyor bu çağrıyı. Tüm emekçi kesimler üzerinde sefaleti ve yıkımı katmerleştirirken, bir de buna kendiliklerinden rıza göstermeleri isteniyor. Rıza alınmazsa da kontr-gerilla devleti göreve çağrılacaktır. İMF-TÜSİAD programı, emperyalist soygun ve kapitalist sömürü, sermaye iktidarını alaşağı etmeyi hedeflemeyen bir mücadele hattıyla göğüslenemeyecektir. İşçi sınıfının karşısına örgütlü olarak çıkan sermaye karşısında "sınıfa karşı sınıf" tavrını geliştirmek dışında bir alternatif görünmüyor.

Düzenin sıkışmışlığını da gözönünde bulundurursak reformist ya da uzlaşmacı bir çizgiyle bırakalım saldırıları göğüslemeyi, varolan hakların korunması dahi mümkün olmayacaktır.

Sınıf cephesindeki durgunluk geçicidir. Güçlü adımların ardı çığ gibi gelecektir.

Düzenin siyasal cephegedeki tikanıklığı, açığa çıkan bunalım öğeleri ya da toplumsal muhalefetin düzeyini temel-kalıcı bir veri olarak ele almak yanlış sonuçlara götürür. Şimdiye kadar ustaca manevralarla mücadele dinamiklerinin bastırılabilmiş olması, bunların içten içe birikip yoğunlaşmadığı anlamına gelmiyor. Sınıf hareketinin bugünkü durgunluğu geçicidir. Derinleşen çelişkilerin birikip patlamaya dönüşmesi kaçınılmazdır.

Kalıcı bir veri olarak almamak gerekiyor dedik, çünkü sermayenin krizi henüz dibe vurmamıştır. Saldırının sonuçları kendini bir süre sonra sınıf nezdinde daha şiddetli gösterecektir. Bu sessizliğin

böyle devam etmeyeceğidir düzenin "sosyal patlama" korkusunu besleyen. Sınıf hareketinin yeni bir ivme kazanması beklenmelidir. Görev bu potansiyeli harekete geçirmektir. İlk olarak işyeri temelinde komiteleşmek, bu komiteler vasıtasıyla diğer işyerleriyle bağlar kurmak, oralarda da bu komitelerin oluşturulmasının önünü açmak, ortak bir mücadele programı doğrultusunda harekete zorlamaktır. Saldırıları püskürtebilecek birleşik-militan bir direnişin örgütlenmesi için herşeyden önce sendika bürokrasisinin inisiyatifi parçalanmalıdır. Öncü, devrimci işçilerin üzerine düşen, bu görev doğrultusunda öne çıkmaktır.

Düzenin sıkışmışlığı sınıf çelişkilerinin derinleşmesini beraberinde getirecektir. Önümüzdeki TİS süreci bu saldırıların ilk sonuçlarını vereceği bir dönem olarak karşımızdadır. Sermayenin, bu sürece girerken "bahsedeceği" sıfır zamları, kötünün iyisi diye sınıfa satmayı ve bu "başarı"nın altına imza atmayı bekleyen sendika bürokratları dışında güvencesi yoktur. Süreci herşeyden önce sınıf mücadelesinin seyri belirleyecektir.

Saldırıları püskürtebilmenin tek yolu birleşik ve militan mücadeledir.

Bu saldırılar ancak net hedeflere sahip bir eylem çizgisiyle püskürtülebilir. Bu hedefler doğrultusunda sonuna kadar mücadele etme kararlılığı sergilenmelidir. Saldırılarından zarar gören tüm emekçileri ortak bir eylem zemininde birleştirebilmek de kritik bir önem taşıyor. Komünistler İMF-TÜSİAD programının uygulamaya konulmasıyla birlikte Türkiye işçi sınıfının içine gireceği sınava dikkat çekmişlerdi: "Anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleyi yükseltip saldırı furyasını püskürtmek göreviyle karşı karşıya olan işçi sınıfı da bu emperyalist soygun mekanizmasını dağıtacak tek güç olarak bir sınava giriyor." Bu görevin yerine getirilmesinde saldırıdan zarar gören tüm emekçilere önderlik misyonu işçi sınıfının önünde durmaktadır.

Net hedeflere sahip bir eylem çizgisi diyoruz. Çünkü saldırılar ancak bu saldırı programının mahiyeti, hangi düşmanla savaşıldığının farkında olunarak ve bu programa gerçek alternatif bir program çevresinde kenetlenerek püskürtülebilir. Kapitalizmi kendi krizi batağına gömerek, proletaryanın sosyalist sınıf iktidarını kurma programı etrafında, komünist işçi partisinin politikaları etrafında birleşmenin zamanıdır.

Düzenin daha önce kolay başarılarını sağladığı koşulların aksine işçi sınıfı bu sürece parti silahını kuşanarak girmektedir. Geleceği kazanmak için parti etrafında kenetlenelim!

Sermayenin yıkım programına karşı komünist işçi partisinin politikaları etrafında birleşelim!

İMF-TÜSİAD reçetelerine hayır!

Özelleştirmelere,
esnek üretime,
sendikasızlaştırmaya,
sefalet ücretine,
mezarda emeklige hayır!

Krizin faturası kapitalistlere!
Emperyalist yağmaya,
kapitalist sömürüye son!
Sınıfa karşı sınıf!
Düzene karşı devrim!
Kapitalizme karşı sosyalizm!

Sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik-militan sınıf tavrını geliştirelim!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Herkese iş,
tüm çalışanlara işgüvencesi!
Tüm çalışanlara
grevli-topluszleşmeli
sendika hakkı!
Herkese parasız eğitim ve
sağlık hizmeti!
Sınırsız söz, basın,
gösteri ve örgütlenme
özgürlüğü!
Kahrolsun sermaye iktidarı!
Yaşasın işçi-emekçi iktidarı!

Ceyhan Belediyesinde grev!

Belediye'nin halk düşmanı yüzünü sınıf kavgası aydınlatıyor...

oldukları hatırlatıldı. Grevin başladığı bugün, Belediye patronu Civelek her zamanki ciddiye almaz ve umursamaz pozlarını sürdürüyor. Grev başladığında Ankara'da

moralini bozmak, motivasyonunu kırmak için, "siz greve gidemezsiniz" demeye kadar vardırı işi. Fakat zaman uşak Civelek'i boşa çıkardı. Ceyhan işçisi Civelek'i hayal kırıklığına uğratarak taleplerini kararlılıkla savundu. Bugünse kendi tarihinde onurlu bir sayfa açarak, bir ilke imza attı ve greve çıktı.

Beş ay boyunca oyunlarla ve bir dizi manevrayla işçilerin direncini kırmaya çalışan fakat başarılı olamayan sermaye, şimdi yeni tezgahlar hazırlamanın derdinde. Bunların başında ise, işçileri Ceyhan halkından yalıtıp, grevlerine gölge düşürmek için yalanlarla bezeli bir propaganda geliyor. Bunun için deprem kullanılmaya çalışılıyor. Depremi felakete çeviren asıl kendileri olduğu halde, halkın öfke ve tepkisini kendi hesaplarına göre kullanarak bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyorlar. Hem grevdeki işçileri

Ceyhan emekçileriyle karşı karşıya getirerek grevin önünü kesmeye çalışacaklar, hem de güya depremin ortaya çıkardığı suçlarının sorumluluğundan kurtulma şansına ulaşacaklar.

Sermayenin bu iğrenç ve kirli oyununu boşa çıkarmak grevci ceyhan işçilerinin en temel görevlerinden biridir. Ceyhan halkı, grevin haklılığı konusunda ikna edilmeli, dahası eylemli dayanışma içerisine girmesi sağlanmalıdır.

Ceyhan işçisinin önünde uzun ve zorlu bir mücadele süreci duruyor. Grevle kavgaya atılan ve mücadelesini bir üst aşamaya sıçratan işçiler, bugün grevi en iyi biçimde değerlendirmek göreviyle karşı karşıya bulunuyorlar. Grev işçi sınıfının en temel mücadele silahlarından biridir. Ancak amacına uygun bir biçimde kullanılsa böyledir. Ceyhan Belediye işçileri bu

bulunması da aynı senaryonun bir başka parçası. Bu sermaye uşağı, başından bu yana "gururlu ve hain adam" tablosu çizerek, sözde kararlılığını ispatlamaya çalıştı. Gerçekte ise grevden her patron gibi o da öcü gibi korktu. Televizyonları, gazeteleri kullanarak işçilerin kafasını karıştırmaya, bilinçlerini bulandırmaya çalıştı. Bütün olanaklarını kullanarak işçileri kafalamanın yollarını aradı. İşçilerin

Belediye işçilerine dağıtılan bildiriden...

Grevdeki Ceyhanlı işçilere;

Arkadaşlar!

Uzun bir süredir yaşadığımız bekleyiş nihayet sona erdi. 13 Temmuz'da grev pankartlarımızı işyerlerine asarak işi durdurduk ve greve başladık. Şimdi önümüzde zorlu bir mücadele süreci duruyor. Grev süreci, sermaye ile biz Ceyhan belediye işçileri arasında kıyasıya bir savaş olacak. Düşman tüm kozlarını oynayarak direnişimizi kırmayı, eylemimizi bitirmeyi deneyecektir. Şimdi önümüzde bu zorlu sürece hazırlanmak, eylemliliğimizi daha da geliştirmek gibi bir görev duruyor.

İlkin, grev silahına kilitlemek, grevi en iyi biçimde değerlendirmek gibi bir görev duruyor önümüzde. Bunun içinse işi durdurmakla yetinmemeli, grevi tam bir mücadele silahına çevirmeliyiz. Grev çadırlarını kurmak bu noktada son derece önemli. Kendi iç birliğimizi yaratmak ve grevin etkisini daha güçlü kılmak herşeyden önce buna bağlı. Düzenin boşa çevirdiği grev yasasına uysak, bu yalnızca kendi eylemimizi zayıflatmak anlamına gelecektir. Mesru

gücümüze güvenmeli ve kendi haklılığımıza yaslanmalıyız. Düzenin yasalarını değil, kendi sınıf çıkarlarımızı esas almalıyız.

Bir diğer yapılması gereken ise grev komitelerini bir an önce yaratmaktır. İç birliğimizi pekiştirmek,

örgütlülüğümüzü daha da güçlü kılmak için bu vazgeçilmez bir zorunluluktur. Bunun gerekleri bir an önce yapılmalı, ilk adımlar hemen atılmalıdır. Öncü işçi arkadaşlar bu işin dinamosu olmalıdır. Grev sürecine bütünüyle hakim olmalı ve süreci yönlendirme başarısını göstermelidirler. İlkin komitelerin oluşturulmasıyla bunu bir an önce hayata geçirmelidirler.

Öte yandan işverenin pazarlık davetlerine karşı son derece uyanık olunmalı, talep edilenlerden kesinlikle taviz verilmemelidir. Bu noktada bugüne kadar sürdürülen kararlılık devam ettirilmeli, ücret zammından ve içeride kalan alacaklarımızın verilmesi talebinden geri adım atılmamalıdır.

gerçeği gözeterek hareket etmeli, buna uygun davranmalıdırlar.

Öncelikle şuna dikkat edilmelidir. İşçi sınıfı gücünü yasalardan değil, haklılığından ve meşruluğundan alır. Bugüne kadar tarihte biz işçi ve emekçiler ne kazanmışsak bu, kan ve can pahası mücadelelerle olmuştur. Yasalar ise her zaman egemen sınıfa, yani burjuvaziye hizmet etmiştir. Tam da bu yüzden grev süreci boyunca bize rehber olması gereken kendi meşruluğumuz ve haklı duruşumuz olmalıdır. Yasal olmadığı için bugün grevimizi çadır kurmadan sürdürüyoruz. Çünkü, 1475 sayılı grev yasası tamamen sermayenin ihtiyaçlarına ve çıkarlarına uygun bir biçimde hazırlanmıştır. Yani bizim çıkarlarımızı hiçbir şekilde ifade etmiyor.

Oysa ki grev çadırlarının önemli bir rolü var. Grev çadırı birliğimizin pekişmesi, birbirimize daha sıkı kenetlenmemiz anlamına geliyor. Ve bir grevin asıl başarısı da buradan geçer her zaman. Sermaye bizi bölmek, dağınık durmamızı sağlamak için elinden geleni yapacaktır. Birarada olmamız ise onun bu oyunlarını boşa çıkarmanın biricik yoludur. Birlikte olmamız kendimize olan güvenimizi arttıracak, mücadelede moral üstünlüğünü korumamızı sağlayacaktır. Üstelik bu Türkiye işçi sınıfının tarihinde yeni bir uygulama da değildir. En son İstanbul'da Köhler işçileri kararlı bir direniş koyarak, grev çadırlarını açmayı başardılar. Demek ki biz istedikten sonra hiç de başarılamayacak birşey değil. Bizim üretimden gelen gücümüz, dünyayı yaratan nasırlı ellerimiz, tarihten gelen haklılığımız var. Bu, sahip olunabilecek en güçlü silahtır. Yeter ki biz kullanmasını bilelim.

Grev herşeyden önce örgütlü duruş, örgütlü güç demektir. Kendi iç birliğimizi günbegün daha da pekiştirmek, sıkılı bir yumruk gibi davranmak zorundayız. Bunun ise yolu herşeyden önce kendi taban örgütlülüklerimizi yaratmaktan, öz örgütlülüğümüzü kurmaktan geçiyor. Bugün hala grev komitelerimizi oluşturabilmiş değiliz. Oysa bu bizim için vazgeçilmez bir gereklilik. Sermayenin tüm kurumlarıyla daha da örgütlü biçimde karşımıza çıkacağı bir dönemde bizim de güçlü ve sağlam bir örgütlülükle süreci karşılamamız gerekiyor. Bu görev ise öncelikle öncü işçi arkadaşların omuzlarına düşüyor. Onlar deyim uygunsa bu işin hamalları olmak zorundalar. İnisiyatif ortaya koymalı ve sürecin yönlendiriciliğini yapmalıdırlar.

Yaşasın grev, yaşasın direniş!

Güç örgütlülüktür!

Grev komitelerinde örgütlen!

SYKB/ADANA

Bossa'da insan yaşamını hiçe sayan uygulamalar

Mücadele bayrağını yükseltelim!

Adana ve Ceyhan'da emekçilerin yaşamını felç eden deprem sonrasında sermayenin insan yaşamını hiçe sayan kan emici karakteri gözle görülür bir biçimde açığa çıktı. Biz Bossa'lı işçiler de bundan payımızı fazlasıyla aldık. Fakat bir farkla. Bu kez karşımıza yalnızca sermaye değil, onun sadık hizmetkarları ve yeminli uşakları sendika bürokratları da çıktı. İşçi ve emekçilerin gerçek dost ve düşmanlarını daha iyi tanıyabilmesi, başına çöreklenmiş bu gürhün gerçek yüzünü görebilmesi için yaşadıklarımızı kısa da olsa anlatmak istiyorum.

Deprem sonrasında işçi arkadaşlarla fabrika önünde toplandık. Can güvenliğimiz olmadığından çalışmak istemediğimizi, içeriye girmeyeceğimizi söyledik. İşveren tabii ki bunu kabul etmedi. Onun için önemli olan kendi tatlı kârlarıydı. MHP'li faşist sendika başkanı ve yandaşları da patronla aynı kulvarda yer aldıkları için olacak ki, hemen işverenin imdadına yetiştiler. İşverenle aynı ağızdan konuşarak, "çalışın, bir şey olmaz" diyerek, direncimizi kırmaya çalıştılar. İşçi arkadaşlar bu gerici faşist gürhün saldırılarına karşı çıkarak, itiraz ettiler. Bazı arkadaşların

öfkesi ise kabına sığmamaya başladı. Bürokratlara bağırarak öfkesini dile getirdi. Hızını alamayan bürokratlar ise arkadaşın üzerine çullandı. Yardakçılarıyla arkadaşları tartaklamaya başladılar. Bu da yetmedi bu hainlere. Ardından işverenle elele verip, iki arkadaşın çıkışına neden oldular.

Bürokratların tüm bu iğrenç sermaye yanlısı saldırıları ne yazık ki, işçilerden gereken yanıtı bulamadı. İşçi arkadaşlar olup bitenler karşısında suskun kalmayı tercih ettiler. Atılan arkadaşlara sahip çıkmadılar. Oysa bu saldırı hepimizeydi. Atılan arkadaşlar, haksızlığa karşı çıktıkları için işlerini kaybettiler. Bugün susup bu alçakları cesaretlendirirsek yarın daha da üzerimize çıkacaklardır. Bu yüzden mücadele bayrağını yükseltmeli, haksızlıklara karşı harekete geçmeliyiz. Kendi sınıf çıkarlarımıza uygun bir tutum ortaya koymalıyız.

Sendika: DİSK Tekstil Bossa Şubesi

Fabrika: Bossa-1

Kızıl Bayrak okuru bir Bossa-1 işçisi/Adana

Hateks'te işçi kıyımı

Hateks, Antakya-İskenderun karayolu üzerinde bulunan, Antakya'nın en büyük fabrikasıdır. İplik ve iplik dokuma alanında üretim yapıyor. Antakya'da sınıf mücadelesinin zayıf oluşu Hateks kapitalistini oldukça küstahlaştırmış. En son yaşanan işçi kıyımı bunun açık göstergelerinden birisidir. Attıkları işçilerin isim listesini kapıya asıp, işçilerin fabrikaya girişine bile izin vermediler. Aşağıda Hateks işçisiyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

SYKB: Çalıştığınız fabrikayı kısaca anlatır mısınız?

Hateks işçisi: Fabrikada bini aşkın işçi çalışıyor. İplik ve iplik dokuma üzerine de üretim yapılıyor. Ürünlerin bir kısmı iç pazarda bir kısmı dış pazarda satılıyor.

SYKB: Ne kadar ücret alıyorsunuz?

Hateks işçisi: Fabrikada asgari ücret üzerinden ödeme yapılıyor. Aylık ücretimiz 22-23 milyondur.

SYKB: Fabrikadaki işkoşulları nasıl?

Hateks işçisi: Genel olarak üç vardiya çalışıyoruz. Ancak işin ağırlığını kaldıramayıp işten ayrılanlarla, patronun işçi atmasından dolayı çoğunlukla mesaiye kalmak zorunda kalıyoruz. Kimi zaman 12 saat, çoğu zaman 16 saat çalışıyoruz. Pazar günleri de zorla mesaiye bırakıyorlar, işe gelmeyen olursa maaşından kesinti yapıyorlar. Mesai ücreti de normal ücretle aynı oluyor. İş saatlerinde çay molası verilmiyor. Tuvalet gidişlerimize bile karışıyorlar. Öğle yemeğine 20-30 dakika oturabiliyorsunuz.

SYKB: Teknisyenlerin, bölüm şeflerinin işçilere karşı tavrı nasıl?

Hateks işçisi: Bize karşı tavırları çok kaba. Bağırma, küfretme, hakaret etme sıradan şeylerdir. Ayrıca işçilerin yarıdan fazlasını bayan işçiler oluşturuyor. Dolayısıyla cinsel taciz de günlük olarak sık rastlanan bir olaydır.

SYKB: Son olarak kaç işçi işten atıldı?

Hateks işçisi: 100'den fazla işçi atıldı. İşten atılma gerekçeleri de siparişlerin az olmasıdır. Tabi gerçek neden bu değil. Atılanlardan çoğu işçi kadınıdır. <https://trantey.org>

arası iyi olmayan işçilerden oluşuyor. Atılan işçilerin yerine, sigortasız çalışacak gündelikçi işçiler alındı.

SYKB: Atılan işçilerin tavrı ne oldu?

Hateks işçisi: Hiçbir tepki gösterilmedi.

SYKB: Neden tepki yok?

Hateks işçisi: Korktuklarından ve birbirlerine güvenmediklerinden. İki yıl önce sendika kurmak için işçilerin bir kısmı imza toplamıştı, hepsi işten atıldı. Bölgeye bakan jandarmalar da sürekli patronun yanına geliyorlar. Bu da işçilerin korkularını artırıyor.

SYKB: Peki işçiler haklarını almak için ne yapmalı?

Hateks işçisi: Bence işçiler birleşip fabrikaların kapılarını tutmalı, diğer işçilerin de fabrikaya girişini engelleyip üretimi durdurmalıydı. O zaman haklarını alabilirlerdi.

SYKB: Fabrikada daha önce bir grev ya da direniş yaşandı mı?

Hateks işçisi: Beş yıl önce olmuştu. Fabrikadaki işçiler o zaman sendikalıydı. Ancak sendikacılar da patronlardan yana oldukları için hak gaspları had safhaya ulaşmıştı. Buna karşın işçiler işleri durdurarak, erkek işçiler sakallarını uzatarak, kadın işçiler de siyah başörtüsü takarak haklarını almaya çalıştılar. Ancak patron zarar ettiğini iddia ederek fabrikayı kapattı. Böylece sendika diye birşey de kalmadı. Fabrikayı tekrar açıp, işçilere sendika istemediklerine dair bir kağıt imzalatarak işe aldı.

SYKB/Antakya

Gecekonduları panzerlerle yıkanlar SEKA'yı da tekellere peşkeş çekiyor!

Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun 6 Aralık '97 tarih ve 97/54 sayılı kararına göre SEKA özelleştirme kapsamına alındı. 17 Eylül '97 tarih 5516 sayılı yazıyla özelleştirilmesi istendi. Buna göre SEKA Genel Müdürlüğü'ne bağlı dokuz müesseseden satılacak olanlar satılarak, kiraya verilecek olanlar kiralanarak, ekonomik ömrünü tamamlamış olanlar da tasfiye edilerek özelleştirilecektir. '80 öncesi üretim kapasitesi %100 olan SEKA'nın üretim kapasitesi şu anda %47'lere düşürüldü. Yeni yatırımların yapılmadığı, üretim teknolojisinin geliştirilmediği SEKA zarar etme yoluna itildi. Varolan tüm işletmelerinde 6251 işçi, 1458 memur ve sözleşmeli personel olmak üzere 7709 işçi ve emekçinin çalıştığı SEKA '95 yılında 5 trilyon 266 milyar TL net kar elde ederken, '96 yılında 1 trilyon 379 milyar TL kar etmiş, '97 yılında 52,2 milyon dolar zarar etmiş, '98 yılını da zararla sürdürmektedir. Bugün SEKA'nın bu duruma getirilmesi özelleştirme politikalarının adım adım nasıl uygulandığını göstermektedir. MGK-TÜSİAD hükümetinin IMF politikalarını uygulamadaki başarısını göstermektedir. Bugün alelacele Bakanlar Kurulu'nun bir kararıyla SEKA fidanlığını (1600 dönüm) Ford Otomotiv San. A.Ş.'ye bedelsiz olarak verdiler. Bugün SEKA'da birçok ünite çalışmaz durumda, fabrikadaki makinalar teker teker satılıyor, yarın SEKA'yı topyekün satacaklar. Bugüne kadar SEKA işçisi özelleştirmeye karşı çeşitli eylemlilikler düzenledi. Geçtiğimiz 10 Temmuz '98 tarihinde SEKA önünde bir basın açıklaması yaparak sendika binasına yürüyüş yapıldı. 18 Temmuz'da ise Kocaeli'de bir mitingle bu saldırıları lanetleyecektir.

SYKB/Kocaeli

Bor şeker fabrikalarında sömürü çarkları işliyor:

Saldırırlara karşı işçi-emekçi barikatını örelim!

Fabrikamız, tamamı Şeker-iş'e üye 750'si geçici, 270'i daimi (kadrolu) olmak üzere 1020 işçi çalıştıran büyük bir işletmedir. Ziraat, meydan, idare ve işletme gibi bölümlere ayrılmıştır.

Şeker sanayi; özelleştirme programına dahil KİT'lerin başında geliyor. Kayseri, Konya, Turhal, Ereğli, Eskişehir, Bor şeker fabrikaları, sadece tüketime yönelik şeker üretimiyle değil, gıda sektöründe pek çok işkoluna hammadde yetiştirmesiyle de temel bir öneme sahip. Tüm bunlar bir kâr garantisi olduğu için de kapitalistlerin ağızını sulandırmaktadır.

Şeker fabrikalarına, Asil Nadir'i kurtarmak için 1 milyon ton şeker ithal ettirilerek, vadeli satış vb. ile özel şeker fabrikalarıyla haksız rekabete sokulup şeker satışları engellenerek, Irak'a, Azerbaycan'a ve diğer Türk cumhuriyetlerine yardım mahiyetinde şeker gönderilerek, şeker sanayii mali krize sokulmuştur. Bunun sonucunda işçi ve memur maaşları 1994 yılında yüzde 400 faizle repoda kullanılmıştır.

-Şeker sanayinde bazı fabrikalara, Alman firmalarına 2 milyon DM ödenerek 1995 yılında otomasyon yaptırılmıştır. 1996 yılında da fabrikamızın rafinerisi, 1997 yılında da Ham fabrika otomasyona geçmiştir. Oysa ki işleme ve paketleme (kesme şeker) üretecek tesis kurulabilirdi. Kurulmadı, çünkü Mersin'de bir milletvekilinin kesme şeker fabrikası vardı.

-1993-98 yılları arasında tesisler kısım kısım taşeron firmalara devredildi. Önce çiftlik tesisleri lağvedildi, ardından park-bahçe, şeker yükleme, özel araç kiralama; bu yıl da işçi lokantası taşeron firmalara verilerek özelleştirmeye zemin hazırlanmış, böylece fabrikadaki istihdam daraltılmıştır. Fabrikamızda işçi üzerinde yoğun bir baskı kurularak geçici işçilerin işlerine- işyerlerine yabancılaşmasına, kadrolu işçilerinse onları fabrikada fazlalık olarak görmelerine neden olunmuştur.

Şeker işçisi 12 Eylül 1980 darbesi sonrası gaspedilen Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.trt.net.tr>

ve kendilerini ciddiye almayan TİS dosyalarıyla Bayram Meral'i geri gönderen Tansu Çiller hükümetine karşı Haziran 1995'te 22 günlük greve gitmişti. Cumhurbaşkanı'nın ve hükümetin, "memleketin yüksek menfaatinin korunması, milli servetin zarara uğratılmaması" ile gerekçelendirilen baskıları karşısında Türk-İş geri adım atmış, Bayram Meral'in "Cumhurbaşkanımız en iyisini bilir" sözleriyle, Şeker-İş ve Liman-İş'in sözleşmeleri birçok hak ve talep karşılansadan sonuçlandırılmıştır. Tüm bu olup bitenler karşısında Şeker-İş sendikası genel merkezi ve işyeri şubemiz sessiz kalmaya ve işverene karşı yardımcı olma tutumunu (sakal bırakma, yemek yememe, viziteye çıkma gibi pasif, uygulanmayan eylemler) sürdürmeye devam etmiştir. Son örnek ise 1997 TİS'idir. Tıkanan TİS görüşmeleri Şeker-İş yöneticileri genel müdürlükte (Tansu Çiller'e çiçek ikram etmek gibi) medyatik şovlu- işveren yanlısı bir tutumla eşel-mobil sistemini kabul ederek, birçok sosyal ve ekonomik hakları heba ederek, bütün işkollarından önce sözleşmeyi imzalamıştır. Bugün (bir yıl sonra), işçilerin kayıplarından dolayı gelişen tepkilerini "1750 kadro alacağım, yüksek ücretle sözleşme yapan diğer işkollarıyla aramızda oluşan ücret farkını işverenden istedim, söz verdiler, bakanlarla görüştüm" diyerek geçiştirmeye çalışıyorlar. Haziran tarihli Şeker-İş dergisinde, "Özelleştirmenin içinde olmalıyız...Hep başımızda birileri mi olmalı? Patron olamaz mıyız? Hep mi fakirlik edebiyatı yapacağız?" denilerek işçilerin patronlaşabileceği savunuluyor. Ve Kardemir işletmelerinde yaşanmamış gibi hükümete "Özelleştirmenin altyapısı" başlıklı nâcizane istekler sıralanıyor:

1-) Yasal altyapı hazırlanmalıdır. Yani işsizlik sigortası, işgüvencesi gibi düzenlemeler gerçekleştirilmeli, istihdam alanları artırılmalı.

2-) İşçi kesimi özelleştirmenin içinde yer almalı, yönetime katılmalı, kârdan pay alması sağlanmalıdır. Bu sağlandığı takdirde

işyeri daha verimli olacak ve kârlılığı artacaktır.

Şeker sanayinin zarar edışı gün gibi ortadayken bu söylenenlere inanmak büyük bir saflık olacaktır.

'97 yılında sendika yönetiminde söz hakkı elde etmek, seçme ve seçilme hakkına sahip olmak ve (sendika seçimlerinin kampanya döneminde yapılması) TİS'lerde durumlarını iyileştirmek amacıyla muvakkat işçiler yardımlaşma ve dayanışma derneğinin şubesini açmışlardır. Sendikanın derneğe karşı tutumu, önce dikkate almamak, alay etmek ve Ankara'da sendika merkezine siyah çelenk bırakmak isteyen dernek yöneticilerine saldırmak-yuhalamak olmuştur.

Son aylarda ise sendika, bir yandan dernek yönetimini toplantıya davet etmekte. Diğer yandan Genel Başkan Ömer Çelik, Şeker-İş dergisinde muvakkat işçileri suçlamakta, "Bunların maksadı üzüm yemek değil bağcıyı dövmek. Bunları buraya sürükleyenlerin maksadı başkadır." diyerek aslında ilk tutumu sürdürmektedir. Oysa '96-'97 kampanyasında ziraat kısmına siyasi kadroların yerleştirilebilmesi için 76 işçiye erken çıkış verilmiştir. Birgün eksik diye, aylık 18 kg şeker hakkı gaspedilmiştir.

Daimi ve muvakkat işçiler birlikte hareket etmek istegindedir. İşçilerin arasındaki bu ayrım ancak beraber hareket ederek aşılabılır.

Birlikte hareket etmesi gerekenler sadece geçici ve kadrolu işçiler değil, taşeron işçiler dahil, fabrikanın tüm ücretli çalışanlarıdır. Biz kadrolu işçiler ihaneti belgelenmiş bir sendika üyesiyiz, taşeron işçiler tümüyle örgütsüz, 102 sözleşmeli personel ise KESK'e bağlı Şeker-Sen'e üyedir. Şeker-Sen bürokratik yapısından dolayı hantal ve faaliyetisizdir.

Ama bizler; kadrolu, geçici, taşeron işçiler ve memurlar olarak birlikte mücadele edersek, özelleştirme, sendikasızlaştırma saldırılarına karşı başarı sağlayabiliriz.

Bor Şeker Fabrikası'ndan
bir işçi

Köhler'de sendikal ihanet teslimiyete götürdü

Köhler Direnişi'nin gösterdikleri

Sınıf hareketinin genelde durgun seyrettiği bir dönemden geçiyoruz. Sefalet ücreti, özelleştirme, örgütsüzleştirme, esnek üretim, eşel-mobil, ESK vb. saldırılar geniş kapsamlı sürüyor. İşçi sınıfı ise sendika ağalığı ve reformizmin kuşatması altında. Buna rağmen bu saldırılara mevzi de olsalar parçalı yanıtlar veriyorlar. Ancak tam da bu parçalılıktan dolayıdır ki saldırıları püskürtmekte başarısız. Mevzi direnişleri ise direngen, yer yer militan ve uzun soluklu olsa da ileri bir boyuta sıçratmada, politik bir içerik kazandırmada zayıf. Sınıf dayanışmasından yoksunluk koşullarında yenilgi kaçınılmaz oluyor.

'97 direnişlerinde (Tibset, Reslan, Brandi) komünistlerin müdahalesi ve önderliğinde kurulan ortak komite girişimi, mevzi direnişlerinin birleştirilmesi, kendi sorunlarıyla birlikte sınıfın ve emekçi katmanların sorunlarına sahip çıkması, direnişleri politikleştirip bir sıçrama tahtası yapılmasını hedeflediye de, girişim sendikal bürokrasi ve reformizmin hasmane tutumu yüzünden fiili olarak boşa çıkarıldı. Direnişler yalnız bırakıldığı gibi kendi örgütlülükleri dağıtılıp ömürleri ya sendika ağalarının dudaklarının arasına ya da işçilerin direngenliğine bırakıldı. Bir süre sonra sönümlenip yenilen direnişler sonraki döneme umutsuzluk ve güvensizlik taşıdılar.

Ancak buna rağmen altan alta mayalanan öfke, yeni mevzilerde su üstüne çıkmaya devam etti. Bunlardan metal sektöründe yakın dönemde yaşanan Makina Kalıp grevi ve Köhler direnişi ardında önemli dersler bırakarak sona erdi.

Makina Kalıp grevinin sonuna doğru aynı sendikanın örgütlemeye çalıştığı Köhler Elektrik Fabrikası'nda bir direniş patlak verdi. Köhler Küçükköy'de kurulu elektrik sayacı, kablo vb. bir dizi malzeme üreten bir fabrika. Sermayenin işçi sınıfına yönelttiği saldırılardan Köhler işçisi de payına düşeni alıyordu. Uzun mesailer, sefalet ücretleri, esnek çalışma vb. Ancak Köhler'de muazzam bir potansiyel birikiyor.

Köhler, örgütlenme girişimlerinde yarattığı doğal öncü işçisini kaybetse de, süreç içerisinde kendi öncüsünü yaratmayı başardı. Direnişten kısa bir süre önce Köhler'de sendikalaşma faaliyeti başladı. Ancak patronun durumu farketmesi fazla bir zaman almadı. Farkederek etmez de tensikatlarla

başladı. Köhler işçisi patronun bu saldırısına örgütlü(!) bir cevap verdi. Kısa süren bir direniş yaşandı. Direniş kısa sürede bitti, daha doğrusu kavgasız dövüşsüz bitirildi.

Peki bu yenilginin altında yatan gerçekler nelerdi? Bunları Makina Kalıp grevi sürecini de içine alarak üç ana başlıkta toplayabiliriz.

1-) Direniş komitesinin daha doğrusu sendika komitesinin eksik ve zaafı

2-) Reformizmin kuşatmasındaki sendikal ihanet, teslimiyet

3-) Direnişe önderlik etme iddiasındaki siyasi akımın tutumu

Köhler'de mesailer her geçen gün biraz daha artırılıyordu. Servisler son dönemde tamamen kaldırıldı. Köhler işçisinin neredeyse yarısı aslında çalışmıyor görünüyorlar. Çünkü çalıştıklarını belgeleyen hiçbir şey yok. Yani sigortasız. Bu saldırılar Köhler işçisinde bir tepkiyi, öfkeyi dipten dibe mayalıyor. İş bu tepkiyi örgütlemeye, örgütlenme sürecini politik bir çalışma ile bütünleştirmeye geliyor. Bunun için bir komite oluşuyor ve örgütlenme için sendika ile ilişkiye geçiliyor. Direniş komitesini çekip çeviren inisiyatif sahibi ileri işçiler ise EMEP'li. Sendikal örgütlülük ise biriken tepkinin örgütlenmesinden ibaret. İşçiler sendika nedir, niçin gereklidir, direnişe çıkılırsa, direnişte ne yapılır, polise karşı alınacak tutum nasıl olmalı, sendika ile ilişki, sınıf dayanışmasının örülmesi, direnişin kamuoyunun gündemine sokulması vb. konularda işçilere bir fikir verilmemiş. Direnişin hangi şartlarda nasıl kazanılacağından ise bihaber. İşçiler direnişte ne yapacaklarını bilmez durumda, sadece sınıf güdülerini ile birtakım eylemlerin yapılması gerektiğinin farkında, ancak harekete geçmiyor/geçemiyor. Direniş komitesi ise direnişin kazanımı için tartışmalar yürütmek yerine sendikanın ve reformistlerin etkisiyle direniş boyunca devrimci-sosyalist basına yasaklar koymuş, sendikanın polis karşısındaki geri tutumuna seyirci kalmıştır. Direniş komitesi, işçileri fabrika girişinde bekletmede dahi sendikanın geri tutumuyla bütünleşmiş. Ne adına? Provokasyona gelmeme adına tabii. Dahası direniş komitesinin adı var kendisi yok. Sadece sendikanın geri karar ve davranışlarını uygulayan/uygulatan bir yan örgütlülüğünden ibaret. Başlangıcında direnişi sürdürmek isteyen işçi sayısı oldukça azdı. Ne yapıldı? Birkaç

bir işçi kitlesi.

Reformist kuşatma altında Makina Kalıp grevinin satışına hizmet eden Birleşik Metal-İş Sendikası Köhler'deki pratiği ile deyim yerindeyse ihaneti meşrulaştırmak için yenilerini bekler durumda. Grev ve direnişler konusunda genel merkezin politikası ESK gibi bir ihanet kurumunda yeralan DİSK'in denetimindeydi. Koltuk kavgası içerisinde genel merkezin yeni yetme bürokratları DİSK ağalarının iki dudağı arasından çıkacak kelimelere bakıyorlardı. Peki nedir DİSK'in direnişlerdeki rolü? Direnişe çıkan her işçi bilir. Direnişin ilerleyen günlerinde DİSK'ten bir ağa gelip "Bu saldırı hepimizdir. Buna izin vermeyeceğiz. DİSK tüm örgütlülüğüyle sizin yanınızdadır" türünden bir vaat, vaaz ve nutuk çeker. Daha sonra ise direnişin kendi denetimleri dışına çıkmaması için bütün önlemlerini alırlar. İşçiler kendi denetimleri dışında birşeyler yapmaya kalktıklarında ya ilk fırsatta satılırlar ya da unutulurlar. Hani DİSK tüm örgütlülüğüyle direnişin yanındaydı? Direniş için ne yaptı? Hangi fabrikada, kaç işçiye direnişi anlatıp destek sağladı? Veya hangi eylemi organize etti? Direnişlerin içini boşaltan veya başkası tarafından düzenlenen basın açıklamalarında işçilerin kafalarını karıştırıp uzun nutuklar çekmekten başka. Bu sorular daha uzatılabilir.

Ancak, ihanet DİSK'le sınırlı değildir. Şube Genel Kurulu'nda ESK'dan çekilme kararı alan Birleşik Metal-İş Topkapı Şubesi de, Makina Kalıp ve Köhler'de DİSK ağalarından hiç de aşağı kalmayacak bir tutum sergilemiştir. Şubenin direnişteki pratiği özetle şöyledir:

a) Grev/direniş fabrika kapısına hapsedilmiştir.

b) Grev/direniş kamuoyunun gündemine sokulmamıştır.

c) Grev/direnişteki işçilerin tamamı sürece katılamamıştır.

Nasıl katacak ki? Eylem yok, eğitim çalışmaları göstermelik. Peki nasıl kazanılacak işçiler greve, direnişe, bile satarak mı? Ki onu da birkaç öncü işçi yapıyordu. Sendika işçilerin tamamına yakın kısmını ancak aida dağıtırken görüyordu zaten. Eylem yapmadan, işçilerin grev veya direnişe güvenle sarılmasını kim, nasıl bekleyebilir?

d) Grev ve direnişlerin daha ileri bir boyuta sıçratılması için, işçilerden birer birer, sendika yapıyor, şimdi

zamanı değil" türünden ayak oyunları ile boşa çıkarılmıştır. Peki sendika ne yaptı? Neyin sırası değil, eylemin mi? Ve sıralamayı kim yapıyor, neye göre yapıyor?

e) Beklemecilik, kendiliğindencilik, sürece hakim kılınmaya çalışılmıştır. Evet direniş veya grev bir tepki örgütlenmesi olup bunu kırarak herhangi bir müdahaleden yoksun olunca Birleşik Metal-İş Sendikası bekliyor. Birşeylerin kendiliğinden sonuçlanmasını bekliyor. Genel işçi yapısı geri olmasına rağmen direnişte birleşiyor. İleriye çıkıyor, militanlaşıyor. Ama sendika bekliyor. Sendika birşeylerin hesabını yapıyor. Teslimiyetin ve icazetin zeminini döşüyor.

f) İşyeri temsilcilerinin ve komitenin bilgisi dışında patronla görüşmeye, anlaşmaya varılmıştır.

g) Devrimcilere ve yayınlarına yasak koymaya kalkılmıştır. Makina Kalıp'ta bu daha altan alta yapıldı. Köhler'de ise komitedeki iki kişinin EMEP'li olması ek bir avantaj sağladı ve bu yasakçılık daha ilk günlerde, üstelik işçilere uygulanmaya çalışıldı.

Maddeler halinde özetlemeye çalıştığımız bu geri tutumda sendika, Makina Kalıp'ta epeyce zorlanmasına rağmen, Köhler'de rahattı. Çünkü onu içten destekleyen reformist bir "önderlik" yönlendiriyordu direnişi.

Köhler direnişine önderliğe soyunan siyasi yapı EMEP'ti. Köhler'de akrabalık bağları üzerinden kazanılan iki işçi aynı zamanda komitede görev almışlardı. Baştan itibaren, bu "açık işçi partisi"nin yönlendirmesi ile sendika politikalarının komite içindeki "açık" uygulayıcıları oldular. EMEP daha da ileri giderek, gazete dağıtan Alinteri çalışanına "buranın sahibi var" deme cesareti bile gösterebiliyordu. Peki bu "sahip" koca bir direniş bitirildiğinde ne yaptı? EMEP'in sendikanın kuyruğuna takılmaktan başka yaptığı olumlu hiçbir şey yoktur. Ne direnişin kazanımı için üretim durdurulması gerektiği, ne de başka birşey. Gerek sendikaya karşı tutumu, gerek direnişteki rolü, siyasi misyonu ile tamamıyla çakışıyordu. Mücadelenin keskinleştiği yerde soluğu kesildi.

Böylece Köhler şahsında bir direniş daha, reformizmin elbirliğiyle tüketilmiş oldu. Ama aynı zamanda, sınıf mücadelesi tarihine bir ihanet daha kaydedildi.

İşçi sınıfının belleği güçlüdür, unutmaz...

Devlet sendikacılığının meşrulaştırılmasına izin verme

Emeğine sahip çık

Son İMF anlaşmasıyla uygulamaya konan saldırı programının ana ekseninde özelleştirmeler ve sosyal hakların gaspı bulunuyor. Sosyal hakların gaspı denince de, eğitim ve sağlıkta özelleştirmeye, SSK'nın tasfiyesi başta geliyor. Yani, devletin sosyal hizmet alanlarından çekilmesi, bu çerçevede "küçültülmesi" süreci hızlandırılıyor. Bu ise, kamu hizmet sektörlerinde "devlet memuru" statüsüyle istihdam edilmiş bir milyon civarında kamu emekçisinin büyük oranda ve hızla tasfiyesiyle sonuçlanacak kapsamlı bir saldırıyı anlatıyor.

Saldırının bu son programla başlamadığı ve Türkiye ile sınırlı olmadığı ise biliniyor. Sovyetlerin "resmen" çözülmesi ile dünya çapında hızlandırılmış olan çok yönlü saldırının bir ayağıdır sadece sosyal hakların gaspı. Kapitalist sistemin globalleşme adını verdiği bu yeni dönemde sistem, saldırı programlarını bir merkezde, İMF ve Dünya Bankası'nda hazırlıyor ve tüm dünyada uygulamaya sokuyor.

'90'lı yılların başında Türkiye'yi de içine alarak yükselen kamu çalışanları hareketi, bu saldırı programlarına bir yanıt oluşturuyordu. On yıla yaklaşan bir zaman diliminde, Yunanistan'da, Fransa'da, Almanya'da öğretmenlerin, Türkiye'de KESK'te merkezileşen birleşik bir hareketin yer yer radikalleşen eylemleri bu saldırıya karşı bir direnişin ifadesi oldu.

Türkiye'de bu, hareketi önceleyen bir iç savaşla da zamandaş olması nedeniyle çeteleşen devletin azgın bir terörü altında yürütülmek zorunda kaldı. Hareketi diğer ülkelerdeki benzerlerine göre daha da radikalleştiren temel etmenlerden biri de buydu. Sömürgeci imha savaşı içinde kontralaşan Türk devleti, en küçük bir hak talebine karşı bile son derece tahammülsüz davrandı. Sadece kitle gösterilerine karşı kullandığı şiddetle değil, ama önderlerine yönelik, gözaltı, tutuklama, yargılama, hapsetme, kaçırma, kaybetme, katletme saldırılarıyla da kamu hareketini alabildiğince terörize etmeye çalıştı. Son kitlesel terör gösterisi ise Kızılay'daki bombalama eylemiydi.

4 Mart günü Ankara Kızılay'da, tazyikli su, panzerler ve gaz bombalarıyla destekli devlet terörüne teslim olmayan kamu çalışanları, kavganın ateşinin biraz düştüğü 5 Mart günü, reformist önderliğin korkularına teslim oldu. Alanları terketti.

Türkiye'de, '80 darbesinden itibaren 10 yıla yayılan bir süre içinde adım adım uygulanan yoksullaştırma programına, sendikal hak talebiyle yükselttiği örgütlü mücadeleyle yanıt

veren kamu çalışanları, bugün yoğunlaştırılmış bir programla, daha hızlı bir yoksullaştırma ve işsizleştirme saldırısıyla karşı karşıya bulunuyor.

Bu yeni saldırı programına yanıt vermek, kamu çalışanlarının meşru temsilcisi KESK ve bağlı sendikaların görevidir. Çünkü bu sendikalar, kamu çalışanlarının on yıllık bir mücadele ve büyük bedeller pahasına kazandığı mevzilerdir. Kamu çalışanlarının büyük çoğunluğunu dişe diş bir mücadele içinde örgütlediği için de, işçi sınıfı ve emekçi katmanların gözünde bu kesimin doğal-meşru örgütleridir.

Oysa, %20'ye ilk tepki devlet güdümlü sendika Kamu-Sen'den geldi. Açıklamanın hemen ardından Kamu-Sen, Ankara'da bir gösteri düzenledi. Kamu-Sen'in tarihi boyunca yaptığı "eylem"ler içinde gerçekten "gösteri" adını hakedecek tek eylemdi bu. Kamu-Sen'liler polisle bile "çatıştı". Gösteri buydu. Ama burjuva medya hafta boyunca "memurun düşük zamma nasıl tepki gösterdiğini, Kamu-Sen'lilerin polisle nasıl çatıştığını" döne döne haber yaparak, Kamu-Sen'i kamu hareketinin gözünde meşrulaştırmaya çalıştı. Bu da gösterinin altında yatan gerçek amaç...

Aslında Kamu-Sen'e "devlet güdümlü" lakabı bile fazla. O tamı tamına bir devlet sendikasıdır. Kurucularından örgütçülerine, ideolojisinden pratiğine kadar devletle eşdeştir. Kamu çalışanları tarafından değil, daire amirleri tarafından ve devletin emriyle, kamu emekçi hareketine karşı kurulmuştur. Devletin öz ideolojisi faşizm, Kamu-Sen'in de öz ideolojisi budur. Kamu çalışanlarının sendikalarını "bölücü terör örgütü" ilan etmeye devlet cesaret edememiş ama Kamu-Sen edebilmiştir. Tüm faşistler gibi savaş kışkırtıcısıdır, halk düşmanıdır. Bu nedenle Kamu-Sen daha kurulduğu günden itibaren, kamu emekçi hareketinin gözünde, bir devlet sendikası olarak hakettiği payeyi almıştır. Son eyleme kadar bu payeye haneli getirecek hiçbir tutuma da girmemiştir. Ya da yönlendirilmemiştir.

Oysa bu eylemle birden bire, yılların mücadelesi ve can dahil büyük bedellerle elde edilen sendikal mevzilerin resmen sahibi konumuna yükseltilebilmiştir. Medyanın reklamıyla kamu emekçilerinin kandırılamayacağı söylenebilir. Doğrudur da. Fakat memura verilecek olan %20 zammın tek muhatapı memur değildir. Eğer %20 memura kabul ettirilebilirse, bundan sonraki tüm ücret belirlemelerinde kıstas olacaktır. Yani milyonlarca ücretlinin gözü kamu çalışanlarının üzerindedir. Ve ne yazık ki bu milyonlarca göz, kamu çalışanları

göre göre Kamu-Sen'in protesto eylemini görebilmiştir.

Kamu-Sen'in bu yönlü kullanılabilmesinin temel sorumlusu ise KESK'tir. Yıllardır Kamu-Sen'i muhatap aldığı için hükümetlere küsup duran KESK yöneticileri, muhatap olmanın yolunu ne yazık ki halen öğrenememiş görünüyor. Sistemin yanında yer alacaksın, ya da karşısında. Bunun bir orta yolu bulunmuyor. Ortaya oynayan her politika, varıp burjuva politikasına, yani sağa oturuyor. Kamu-Sen hükümetin muhatabıdır, çünkü yanında bile değil, içinde yer almaktadır. Sendikal hak talebi uğruna 10 yıllık bir mücadelenin öznesi kamu çalışanları ise, devletin karşısında ne kadar radikal, ne kadar güçlü dururlarsa o kadar muhatap alınacaklardır.

KESK baştan beri temel hatasını maaş zamları ve enflasyon konusunda yapagelmisti. Bugünkü acınası duruma da bu hataların sonucu düştü. Sermayenin enflasyon ve fedakarlık yalanlarını çürütmek ve TİS hakkını dayatmak yerine, zam oranlarını protestoya endeksli Temmuz eylemleriyle devletin "oyun"u kabul edilmiş oldu. Sermayenin sahasında, sermayenin düzenlediği bir oyunu kabul etmek ise, yenilginin baştan kabul edilmesiydi.

Ücret zammı ayları olan Temmuz ve Aralık takvimli eylemlerin taban tarafından nasıl uygulandığı konumuzun dışındadır. Kamu çalışanları, "Yüzdelik zam değil toplu sözleşme!" şiarını hiç dilden düşürmedi. Ama bu, olsa olsa tabanın dinamizmini gösterir. Bu dinamizmi harekete geçirmekse ona uygun bir önderliğin işiydi. Sınıf kavgası yerine sınıflar arası barış ve uzlaşma savunucusu bir politikanın hakim olduğu KESK yönetiminin soluğu 4 Mart'a kadar dayandı.

Kamu çalışanları hareketi, on yıla yayılan bir mücadeleyle kazandığı mevzilere ve ödediği bedellere sahip çıkmak ve korumak için, yeni saldırı programının uygulanmasına izin vermemek için mücadeleyi yeniden yükseltmek zorunda. Aynı saldırılarla karşı karşıya bulunan sanayi işçileri için de geçerli olan bu zorunluluğun gereklerini yerine getirmek ise, her koşulda öncü-devrimci kesimlere bakıyor. Sanayide sendikal ihanetin, hizmet sektörlerinde reformizmin aşılması, devrimci-öncü işçi ve emekçilerin örgütlü gücüyle mümkündür. Taban örgütlenmeleri, işyeri-fabrika komiteleri, tabanın mücadele istek ve dinamizmini harekete geçirmenin ve mücadeleyi yeniden örgütlemenin bugün için temel araçlarıdır.

Kamu emekçileri sefalet ücretine karşı alanlardaydı

Kamu emekçileri MGK-TÜSİAD icazetiyle kurulan ANASOL-D hükümetinin IMF dayatmasıyla aldığı memura %20 zam kararını protesto etmek için 14 Temmuz'da, yurdun dört bir yanında eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul'un Avrupa yakasındaki eylem saat 12:30'da Aksaray Metro önünde yapıldı. Önceki kamu emekçileri eylemlerine göre katılım ve coşku olarak nisbi bir düşüşün görüldüğü eylemde, "Çetelere değil emekçiye bütçe", "Yüzdelik zam değil toplu sözleşme", "Savaşa değil eğitime bütçe", "Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor", "Çetelere kıyak emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak", "İşçi-memur elele genel greve", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganları en sık ve en kitlesel atılanlardı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylemde KESK başkanı Siyami Erdem bir konuşma yaptı.

Erdem konuşmasına, "kamuoyuna hükümet ortakları arasında sorun yaratmış gibi sunulmasına rağmen, İMF'nin isteklerini yerine getirmede birbiriyle yarışan hükümet ortaklarının farklı düşünüyor görünmesinin siyasi manevra olduğunu" söyleyerek başladı. Toplu sözleşme hakkı ve insanca yaşayabilecekleri bir ücret talep ettiklerini de vurgulayan Erdem, hükümeti kamu harcamalarındaki personel bütçesini kısmasına rağmen enflasyonun sorumluluğunu kamu emekçilerinin üstüne atmakla suçladı. Enflasyon sebebinin faiz borçları, kayıt dışı ekonomi ve savaş olduğunu vurgulayarak, hükümetin dayatmalarının kabul edilmesinin imkansız olduğunu söyledi ve konuşmasını, hükümeti dayatmalardan vazgeçmesi için uyararak bitirdi.

Sendikalarının toplu sözleşmede muhatap kabul edilmediği bir dönemde, eylemin, katılım ve coşku yönünden böyle cılız geçmesinin, saldırıları için sermayeye cesaret vereceği açıktır. Oysa, on yıllık mücadele sürecinin de kanıtladığı gibi, kamu hareketi daha kitlesel, daha militan mücadele potansiyeline her zaman sahiptir.

Saldırıları boşa çıkarmanın ve hakları kazanmanın tek yolu bu potansiyeli açığa çıkaracak meşru-militan mücadele hattını yeniden hayata geçirmektir.

Zafer direnen emekçinin olacak!

KESK % 20'lik ücret artışını Ankara'da da protesto etti

KESK'in 14 Haziran '98'de düzenlediği %20'lik zam protestosu, Ankara'da Zafer Çarşısı önünde oturma eylemiyle gerçekleştirildi.

Yaklaşık 1000 kişilik bir katılımla gerçekleşen eylem saat 12:30'da başladı. Sermaye devletin yoğun önlem aldığı eyleme, pankartlarıyla Maden-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Kültür-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Bel-Sen, Tüm Yargı-Sen, Genel Sanayi-Sen Tarım Gıda-Sen, katıldı. Coşkulu geçen eylemde; "Sadaka değil toplusözleşme!", "Kızılay bizimle özgürleşecek!", "Onurlu memur hesap soruyor!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Sistem çürüyor emekçiler yürüyor!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları sıkça atıldı.

Ankara Şubeler Platformu dönem sözcüsü Nazım Alkaya'nın yaptığı açıklama ise şöyleydi: "Hükümetin geçtiğimiz günlerde meclise sunduğu sahte sendika yasasını nasıl püskürttükse %'lik artışları redderek mücadelemizle hükümeti TİS masasına oturtacağımız bilinmelidir. Öncelikle belirtmek gerekir ki, talebimiz yüzdeler artışı değil toplusözleşmedir. Özelleştirmeden MAİ'ye kadar bütün politikalarını İMF direktifleriyle gerçekleştiren bu hükümet % 20'lik maaş artışını da İMF'nin istekleri doğrultusunda belirlemektedir. Bunun anlamı bu ülkedeki emekçilerin ne yiyeceklerinin, nasıl yaşayacaklarının kararını uluslararası sermayenin kurumu olan İMF verecektir. Bunu kabul etmemiz beklenemez. Kamu emekçileri sadaka niteliğindeki bu maaş artışını kabul etmeyeceklerdir. Bunun hem siyasi iktidar, hem de kamuoyunca bilinmesini istiyoruz."

SYKB/Ankara

Kamu emekçileri Zonguldak'ta alanlardaydı

MGK-TÜSİAD hükümetinin İMF paketi doğrultusunda kamu emekçilerine dayattığı % 20'lik sefalet artışına protestolar sürüyor. KESK'in Türkiye çapında aldığı alanlara çıkma kararı uyarınca 14 Temmuz'da, KESK Zonguldak Şubeler Platformu da Madenci Anıtı'ndan Hükümet Konağı önüne kadar yürüyerek saldırıları protesto etti ve "yüzdeler zam değil, toplusözleşme" şiarını yükseltti. Yaklaşık 350 kamu emekçisinin katıldığı yürüyüşten sonra şubeler platformu adına Kemal Bulut tarafından bir basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında özetle; hükümetin sefaleti otomotige bağlamak istediği, İMF reçetesiyle, sermayeye, rantıye trilyonlar akıtıldığını, kendilerine ise köleliğin dayatıldığını belirterek toplusözleşmeli sendika, yönetimde yer almak ve insanca yaşamak istediklerini, bunun için de insan olduklarını ve isyan ettiklerini söyledi. " % 20'lik zamma hayır" ve "bu zamlara isyan etmeyen memurun insanlığından şüphe ederim, evet insanız, isyanlardayız" dövizleri açıldı. İşçi sendikaları ve işçilerin de destek verdiği eylemde şu sloganlar atıldı; "Çetelere değil, emekçiye bütçe", "Sadaka değil, toplusözleşme", "Toplusözleşme hakkımız grev silahımız", "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız", "Devlet güdümlü sendikaya hayır", "Baskılar bizi yıldıramaz!"

SYKB/ Zonguldak

"Yüzdeler zam değil, toplusözleşme"

Kamu çalışanları yine alanlardaydı! Hükümetin bir türlü üzerinde anlaşılamadığı %20'lik zammı protesto için alanlara çıktı "memur"lar.

İzmir'de 14 Temmuz'da Sümerbank'ın önünden yürüyüşle Konak Meydanı'na gelen kamu çalışanları burada bir basın açıklaması yaptılar.

400'e yakın emekçinin katıldığı basın açıklamasında, açıklamayı KESK Şubeler Platformu adına Alim Murathan okudu. Hükümetin İMF ile yaptığı anlaşma protesto edilerek, anlaşmanın emekçilerle yapılması gerektiği vurgulanan açıklamada, "Memur dostu görünmeye çalışan Cindoruk eğer samimi olsaydı sahte sendika yasasında taraf olmazdı. Siyasetçilerin yaptığı aldatmaca politikalara son vermesi gerekir", denilerek hükümetin KESK'i taraf olarak kabul etmek zorunda olduğu, yüzdeler artışı değil toplusözleşme istedikleri belirtildi. Eylemde "yüzdeler zamlara hayır", "Emekçi sandıkta hesap soracak", "İMF zammına hayır", "Sadaka değil toplusözleşme", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganları atıldı. Ayrıca TİS süreci tıkanan belediye işçileriyle dayanışma için, "Belediye işçisi yalnız değildir" sloganı da atıldı. Önümüzdeki günlerde eylemliliklerine devam edeceklerini de belirten kamu çalışanları, alkış ve sloganlarla eylemi sona erdirdiler.

"Sendika bürokratları yetiştirmemeliyiz!"

3-4-5 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşen olaylı Eğitim-Sen Genel Kurulu üzerine Eğitim-Sen İstanbul 6 No'lu şubeden bir eğitim emekçisiyle 14 Temmuz'da yaptığımız röportaj:

SYKB: Eğitim-Sen Genel Kurulu'nda genel hava nasıldı? Neler yaşandı?

Emekçi: İlk olarak ÖDP'lilerin bir delege ağılığından sözedilebilir; 220 delegeleri vardı (Devrimci Sendikal Dayanışma). Sendikal Birlik (CHP, İP vs. kemalistler)'in ise 60 delegesi vardı. Bu yüzden ÖDP'lilerin başından beri, "biz belirleriz" tavrı ve rahatlığı vardı. Sonuçta DSD, SB ile ittifaka girdi ve ÖDP'nin de desteğiyle kemalistler yönetime girmiş oldular. Yurtseverler en çok Genel Merkez'in geçmiş dönemde anadile eğitime, baskı ve sürgünlere karşı zayıf kalmasını, bunlar için bir mücadele vermekte ve üyelerini sahiplenmekte zayıf kalmasını eleştirdiler. Yayınlarda Kürtçe'ye sayfa ayrılmasını istediler. Buna karşı DSD-SB ittifakından "Kemalizmin baskı altına alınmaya çalışıldığı", "solcu", "siyasi bir örgüt değil, eğitim emekçisiyiz" gibi çıkışlar yapıldı. Bunun karşısında ipler koptu, daha çok yurtseverlerin başlattığı "Yaşasın halkların kardeşliği", "Gerici-faşist eğitime hayır", "MGK güdümlü sendikaya hayır" sloganları atıldı. Yarım saatlik bir ara verildi. Bu arada yoğun kulis faaliyetleri sürüyordu. Ara sonrasında yurtseverler, devrimciler ve EMEP'liler adaylıktan çekildiler. Çekilme gerekçesi olarak, sendikanın MGK sendikacılığına doğru gittiğini öne sürdüler ve mücadelelerini alanlarda sürdüreceklerini söylediler. Aslında bence çekilmekle pek doğru birşey yapmadılar. Gücünün sınırı ne olursa olsun yönetimde yer alarak, öyle bir mevziyi de terketmeyerek, elde tutarak muhalefet yapılması bence daha doğru. Arkadaşlar alanlarda mücadele edeceklerini söylüyorlar. Niyet olarak iyi, ancak çok gerçekçi değil. İşte bugün yüzde 20'lik zamma karşı meydanlara çıktık. İnsan önce büyük bir isyan, bir patlama bekliyor, değil mi? Hani, nerede; patlamanın "p"si bile yok. Bugün işte, 500 kişi vardı.

SYKB: Genel Kurul'da başka neler konuşuldu?

Emekçi: Özelleştirmenin harçlar dışında daha geniş ele alınması, DEK'in yeniden oluşturulması, hizmetlilerin ve üniversitelerin sorunlarıyla daha fazla ilgilenilmesi, baskı ve sürgünlere karşı üyelerin daha fazla sahiplenilmesi, kadın

kotası konulması, 4 Mart ve sonrasındaki kararlar, TİS mücadelesi tartışıldı. Ama mücadele nasıl daha ileri götürülür, bu tartışılmadı. Bunun yanında şöyle bir önerge tartışıldı: "Bir eylem gerçekleştirilmeden önce tek tek işyerlerinde görüş alıp yüzde 50 'Evet' çıkarsa eylemi gerçekleştirelim". Bu demokratikleşme maskesi altında sunuluyor. Halbuki bu tam tersine eylem kararlarının alınmasını ağırlaştıracak, bürokratizmi ve eylemsizliği artıracaktır ve bunun için önerilmiştir. Eğitim-Sen'in profesyonelleşmesi gibi şeyler de konuşuldu ki, bu da aslında bürokratizmi oluşturanın bir basamağıdır.

SYKB: Bu Genel Kurul'un sonucu eğitim emekçileri mücadelesini nasıl etkileyecek? Neler yapılmalı?

Emekçi: Artık Eğitim-Sen Genel Merkezi ile şubeler arasındaki görüş farklılıkları daha çok su yüzüne çıkacak. Sorunların Genel Merkez'e taşınabilmesinde daha çok zorlanılacak, ancak Genel Merkez'e muhalefet şeklinde taşınabilecek. Bu, yurtseverler açısından daha da zorlu yaşanacak. Biraz önce bahsettiğim "demokratikleşme" önergeleri ile eylemsizlik örgütlenmeye çalışılıyor. Genel Merkez alanlar yerine parlamenter mücadeleye ağırlık vermeye başlıyor. En son CHP ile görüşmeler yapması bunu gösteriyor. Eylem hattını alanlardan, örneğin parlamentoya fax çekme, televizyona çıkma gibi devletin istediği türden bir çizgiye çekmeye çalışıyor. Bu tam devlet güdümlü sendikacılığa geçiştir. Eskiden de tam bir sınıf sendikacılığından bahsedilemeye de şimdi bu tamamen geri plana atılıyor. Önümüzde zor 1-2 yıl var. Herşeyden önce sahte sendika yasasının meclisten geçmesi gündemde. Bu geçerse TİS hakkı zaten verilmeyecek. Mücadelemizi farklı bir tarzda vermeliyiz, parlamento dışında, alanlarda vermeliyiz.

Eğitim-Sen bir Türk-İş, bir DİSK, bir KESK olmamalı. Sendika bürokratları yetiştirmemeliyiz. İşimiz gerçekten hiç kolay değil. İşte bugün 500 kişi gelmişti, polis bile yoktu. Sendika tabanını ve sendikasız kesimleri iyi eğitebilmek gerekiyor. "Ben gelirim, ne değişecek ki!" diyor adam, eyleme gelmiyor. İşte bugün 300 üyesi olan yerden 4 kişi gelmiş, 200 üyesi olan yerden 5 kişi gelmiş, vs."Sendikalaşsam n'olacak ki; sendika benim için mücadele etmiyor ki!" diyor ve sendikalaşmıyor. Bunların 4 Mart sonrası süreçle de bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Kısacası durum pek iç açıcı değil ve işimiz epeyce zor. Çok çalışmamız, çok fazla emek harcamamız gerekecek.

Emperyalist tekeller

Türkiye'yi herşeyden önce,
ucuz emek gücünü en vahşi
koşullarda sömürmek için tercih edip
gelecek olan bir şirket.
MİGA ile sigortalandığında,
işçilerin grev vb. aracılığıyla
hak arama eylemleri
yüzünden uğrayabileceği kaybı
sermaye devletinden tazminat olarak
alacak. Demek ki bu ülkenin sermaye
için "ucuz emek cenneti" olması ve
bunun gerçekleştirilmesi için
uygulanagelen baskı ve terör artık
yeterli olmayacak. Daha fazla yatırım
çekmek ve bu yatırımcılara tazminat
ödemek zorunda kalmamak için, bu
topraklar işçi ve emekçiler için
"tam bir cehennem" haline
getirilmeye çalışılacaktır.
Çokuluslu tekellerin MAİ ve MİGA
ile sermaye devletinin boynuna astığı
vaftayı, sermaye devleti de koyu bir
faşist terör ve baskı aracılığıyla işçi ve
emekçilerin boynuna asmaya
çalışacaktır.

MAİ anlaşması neler içeriyor?

* MAİ ile, ister spekülasyon ister üretime dönük sermaye yatırımı için, koşulsuz bir hareket serbestliği amaçlanıyor. Mali spekülasyon sermayenin ani hareketlilikleriyle bir gecede, bağımlı bir ülkenin mali piyasalarını çökertecek bir güç sahibi olduğu biliniyor. Tekelci sermayenin yatırımlarının neredeyse tamamı yeni şirket alımlarına ve birleşmelere gidiyor. Yeni üretici yatırımlar ise son derece sınırlı. MAİ, günlük azami kâr dürtüsüyle üretim dışı alanlarda serseri mayın gibi dolanan mali sermayenin önündeki her türlü dolaşım ve yatırım engelinin kaldırılması demek olacaktır.

* MAİ'yi imzalayacak devletler yabancı yatırımcılara en az kendi yatırımcılarına yaptığı kadar "milli muamele" yapmak zorunda olacak. Yatırım yapılan ülke, aynı şartları kendi yerli yatırımcısından talep ediyor olsa dahi yabancı yatırıma herhangi bir şart, yaptırım uygulayamaz hale geliyor. Belli bir miktarda ihracat şartı, belli bir sayıda işçi istihdam etme, yerli ortak edinme ya da tedarikçi kullanma, sosyal sorumluluklar vb. hiçbir şart öne sürülemiyor. Bu, aynı zamanda çokuluslu tekellerin bütün sektörlerde sınırsızca girebilmesi demek olacaktır.

* Kamulaştırma, makul bir bedel ödenmeksizin yapılamaz hale geliyor. Her türlü kâr ve sermaye transferi garanti altına alınıyor.

* Anlaşmazlık durumunda ise ulusal devletlerin hukuku ve yargı kurumları değil, "uluslararası tahkim" yetkili kılınıyor.

* Anlaşma imzalandıktan sonra 5 yıl süreyle çıkılamıyor. Çıktıktan sonra ise anlaşma eski yatırımlar için 15 yıl süreyle geçerli kalıyor.

MAİ çerçevesinde süren müzakerelere ve hedeflerine bakıldığında, sermaye cephesi açısından iki temel boyut olduğunu görmek mümkün. İlki, çokuluslu emperyalist tekellerin ve emperyalist devletlerin kendi iç rekabeti ve çatışmasına getireceği sonuçlardır. İkincisi ise, emperyalist sermaye merkezleriyle bağımlı ülkelerin ilişkilerinde yaratacağı yeniliklerdir.

Dünya işçileri ve emekçi halkları açısından ise, '70'lerde başlayan krizle beraber gündemleştirilen neo-liberal politikalar, bağımlı ülkelere dayatılan İMF'nin "yapısal uyum" politikaları, öncelikle ve ağır biçimde bağımlı ülke işçi ve emekçilerini vurdu. Ama bunlar aynı zamanda emperyalist ülkelerin işçi sınıflarına da dönük dolaysız saldırılar demektir. MAİ'nin de özünde bu aynı hedeflere yöneleceğine, bütün dünya işçi ve emekçileri için iktisadi ve sosyal yıkım demek olacağına şüphe yoktur.

Emperyalist tekellerin iç ilişkileri/çatışmaları açısından MAİ

MAİ görüşmeleri için öneri 1995'de Avrupa Komisyonu'ndan geldi. Dünya Ticaret Örgütü'nde görüşülüp karara bağlanacak bir yatırım anlaşması önerilmişti. Ama ABD, Dünya Ticaret Örgütü yerine OECD'de görüşülmesini, anlaşma ortaya çıkmasını

sonra bağımlı ülkelerin imzasına açılmasını dayattı ve bu kabul gördü. Çokuluslu emperyalist tekeller adına emperyalist devletlerce yürütülecek kıran kırana bir pazarlık sürecinde bağımlı ülkelerin bulunması, belirli sınırlar içinde de olsa çatlaqlara oynanmasına yol açabilirdi. Bu nedenle emperyalistler öncelikle kendi aralarında anlaşmak ve bunu sonra bütün bağımlı ülkelere dayatmak yolunu tuttular. Üç yıldır süren görüşmeler, pazarlıkların zorlu geçtiğini göstermektedir. Sermayenin merkezileşmesi ve emperyalizmin dünya hakimiyeti süreci, hiçbir zaman barışçıl biçimlerde, kolay uzlaşmalarla gerçekleşmedi. Dünyayı yıkıma sürükleyen iki emperyalist paylaşım savaşı, süreklileşen bölgesel gerici savaşlar vb. hep emperyalist tekellerin dünyayı paylaşım/yeniden paylaşım süreçlerinin ürünleri oldular.

Kriz dönemleri bir dizi altüst oluşu içerir. '70'lerden beri süren dünya iktisadi krizi, birçok tekelci sermaye grubunun çökerek diğerleri tarafından yutulmasına yol açmaktadır. MAİ ile emperyalist tekeller için bir yönüyle de "kendi" ülkelerinde ayrıcalık ve hakimiyetlerini kaybetme tehlikesi olduğu için çatışma ve pazarlık daha zorlu olmaktadır.

Emperyalizme bağımlı ülkeler açısından MAİ

Emperyalist sermaye odakları kendi içlerinde asgari bir anlaşmaya ulaştıkları ölçüde, bunu bütün bağımlı ülke burjuvazilerine dayatmalarının önünde ciddi bir engel ve direnç yoktur. Emperyalistler "anlaşma oluşturulduktan sonra, OECD dışına da imzaya açılacak" derken "istisnasız bütün bağımlı ülkeler bunu imzalamak zorundadır" demiş oluyorlar. Emperyalist tekellerin dünya ölçeğinde hakimiyeti bağımlı ülke burjuvazileri için tartışmasız bir veridir. Bu durum, sınıf çıkarları konusunda son derece gerçekçi olan bağımlı ülke burjuvazilerine tek bir çıkış yolu bırakıyor. Kendi işçi ve emekçilerini emperyalist tekellerle birlikte, onların çizdiği çerçevede, onların önceliklerine bağlı olarak sömürmek. Bu süreçte, mümkün mertebe kendilerine bir yer tutmak. Türk tekelci sermayesinin yurt dışında yaptığı bazı mütevazî yatırımları böyle anlamak gerekiyor. Dahası, bütün bağımlı ülke burjuvazileri gibi, Türk burjuvazisi de ülkeye çektiği yabancı yatırımlarda, girmeye çalıştığı bölgesel bloklarda vb. kendi sallantılı sınıf iktidarı için bir dayanak bulmaya çalışıyor.

Türkiye'yi MAİ'ye hazırlayan süreç

Emperyalist tekellere tanınacak ayrıcalıklar ve verilecek güvenceler anlamında MAİ'de somutlanan çerçeve ve hedefler Türkiye'de zaten önemli ölçüde gerçekleşmiş durumdadır. 24 Ocak-12 Eylül ile başlayan ekonomide liberalizasyon ve dışa açılma süreci, şimdi MAİ ile ulaşılmak istenen hedeflere bağlı olarak yeniden yapılanmak anlamına geliyordu. Bu süreçte, faiz hadlerinin serbestleşmesi, döviz piyasasının ve fiyatının serbest oluşumu, ithalat ve ihracat rejiminde serbestleşme, yabancı sermaye girişlerini arttırma amacıyla yapılan yasal değişiklikler, uygulanan teşvikler, serbest bölgelerin

MAİ anlaşması için '95 yılından bu yana OECD çerçevesinde görüşmeler yapılıyor. Emperyalist tekeller sermayenin dünya ölçeğinde sınırsız dolaşımı, merkezileşmesi ve hakimiyeti önündeki son engellerin de kaldırılması, görüşmelerin temel amacını oluşturuyor. MAİ'yi gündemleştiren, emperyalizmin ulaştığı gelişme düzeyinde çokuluslu tekellerin ihtiyaç ve eğilimleridir. Bu yönüyle, emperyalist sermayenin dünya hakimiyetinde ve iç rekabetinde yeni bir gelişmenin ürünü değildir.

1900'lerin başında sermaye ihracı, ama özellikle meta dolaşımıyla tek bir dünya pazarı yaratan emperyalist sermaye, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası süreçleriyle, artık üretimi uluslararası ölçekte örgütleyen, muazzam bir tekelci sermaye hareketliliğiyle dünyayı avucunun içine alan bir düzeye ulaşmış oldu. 200 çokuluslu tekeller bugün toplam dünya üretiminin 1/3'ünü elinde tutuyor. '96 rakamlarıyla uluslararası piyasalarda dolaşan spekülasyon sermaye hacmi 34 trilyon doları aşmış durumda. Bu miktar tüm dünyanın bir yıllık toplam üretim hacmine yakındır. Dünya toplam ticaret hacminin 1/3'ünü çok uluslu tekellerin kendi iç ticaretleri, diğer 1/3'ünü ise bu emperyalist tekellerin birbirleri arasındaki ticareti oluşturuyor. '70'lerde başlayan dünya ekonomisindeki kriz, tekellerin dünya hakimiyeti sürecini ivmelendirdi.

lerin anayasası: MAİ

kurulması, devletin altyapı yatırımları dışında ekonomik ve sosyal harcamalar alanından çekilmeye başlaması, KİT ürünlerine yapılan sübvansiyonların kaldırılması ve KİT'lerin özelleştirilmeye başlanması ve hepsinden önemlisi 12 Eylül faşizmi eliyle ülkenin sermaye için bir "ucuz emek cenneti"ne çevrilmesi, MAİ'nin talep edeceklerinin ağırlıklı olarak şimdiden gerçekleşmiş olduğunu göstermektedir. Çarpıcı bir örnek, şimdilerde özelleştirilmesi gündemde olan enerji santrallerinin sözleşmesine MAİ'nin temel bir maddesi olan "uluslararası tahkim" in hükümetçe kendiliğinden konulmuş olmasıdır. "Vatan, millet" üzerine iç bulandırıcı, ikiye bölücü şovenist bir söylem kullanan burjuvazinin bu uşak ruhu, sınıfsal konum ve çıkarlarının tercümesinden başka bir şey değildir.

Başbakanlık Hazine Müsteşarlığı, MAİ ile ilgili yaptığı açıklamada sorunu, Türk burjuvazisi ve Türkiye kapitalizminin çıkarları açısından belirli bir açıklıkla ifade ediyor. Özetle şöyle diyor: *"Evet, MAİ yabancı yatırımcılara belli avantajlar sağlayacaktır, ama zaten biz on yıllardır bunu başarmaya, bunun zeminini döşemeye, önünü açmaya çalışıyoruz, yabancı sermayenin Türkiye benzeri diğer ülkelere değil de Türkiye'ye gelmesi için en cazip koşulları oluşturmaya çalışıyoruz"*. Bu açıklama burjuvazinin uşaklarının "ya değişim ya ölüm!" feryadıyla bir bütünlük oluşturmaktadır.

Yine Türkiye, MAİ'nin bugün koymaya çalıştığı kurallar çerçevesinde işletilen, yabancı sermaye için bir sigorta kurumu olan MİGA'nın kuruluş tarihi olan '88'den beri üyesidir. MİGA, yabancı sermayeyi uzun vadeli olarak para transferleri, iç hukuk sorunları, sözleşme iptali, kamulaştırma, hatta savaş ve halk hareketlerine karşı sigortalama ve bedelini bağımlı ülkeden tahsil etme esasına dayanmaktadır. Halihazırda Türkiye MİGA'ya yüz milyonlarca dolar yatırmış durumdadır. On yıllık geçmişi olan bu kurumdan ise kamuoyunun son döneme kadar haberi olmamıştır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri açısından MAİ

MAİ'nin, çokuluslu emperyalist tekellerin dünya hakimiyetinde ulaştığı düzeyin ürünü olarak, önlerindeki bütün engelleri kaldırma çabası olduğunu ifade ettik. Peki, bu gelişmenin billurlaşan ifadesi olarak MAİ, genelde dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına, özelde Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçilerine ne getirdi/getiriyor?

Bu soruların yanıtları, "globalleşme" demagogilerine verdiğimiz yanıtlar da var. Burada şu temel gerçeğin altını yeniden çizmekle yetinebiliriz. Özellikle kriz koşullarında, sermaye için iyi olan her şey, işçi sınıfı ve emekçiler için olumsuz bir anlam taşımaktadır. Yıkım ve sefalet anlamına gelmektedir. Burjuvazi kendi adına "çağ atlamak"tan, "örnek ülke olmak"tan söz ediyorsa, IMF tarafından "kaplan", "ejderha" diye niteleniyorsa, bu aynı ülkenin işçi ve emekçileri için iktisadi ve sosyal bir yıkım ve dizginsiz bir faşist terör demektir. Bunu, Türkiye'nin işçi ve emekçileri, özgürlüğü için ayağa kalkmış kardeş Kürt halkı kendi tecrübeleriyle fazlasıyla biliyorlar.

Sermaye "istikrar"dan sözettiğinde, bunun sermaye için kârlarının, ezilenler için sefalet, sömürü ve baskının istikrarı demek olduğunu hiçbir şey göstermiyorsa, '80'li ve '90'lı yıllar gösteriyor. MAİ, direnilip püskürtülmezse, sermaye iktidarı yıkılıp yerine proletaryanın sosyalist iktidarı kurularak bu bataklık kurutulmazsa, sadece iktisadi ve sosyal yıkım sürecinin derinleşmesi anlamına gelecektir.

Bir örnek verelim: Türkiye'yi her şeyden önce, ucuz emek gücünü en vahşi koşullarda sömürmek için tercih edip gelecek olan bir şirket, MİGA ile sigortalandığında, işçilerin grev vb. aracılığıyla hak arama eylemleri yüzünden uğrayabileceği kaybı sermaye devletinden tazminat olarak alacak. Demek ki bu ülkenin sermaye için "ucuz emek cenneti" olması ve bunun gerçekleştirilmesi için uygulanagelen baskı ve terör artık yeterli olmayacak. Daha fazla yatırım çekmek ve bu yatırımcılara tazminat ödemek zorunda kalmamak için, bu topraklar işçi ve emekçiler için "tam bir cehennem" haline getirilmeye çalışılacaktır. Çokuluslu tekellerin MAİ ve MİGA ile sermaye devletin boynuna astığı yaftayı, sermaye devleti de koyu bir faşist terör ve baskı aracılığıyla işçi ve emekçilerin boynuna asmaya çalışacaktır.

Emperyalist sermayenin kendisi için örgütlediği "global" dünyanın karşısına dünya işçi ve emekçileri, ezilen halkları kendi dünyalarını, sınıfsız sömürsüz sosyalist bir dünyayı çıkarmak zorundalar. Uluslararası sermaye zincirini kendi ülkemizden kırıp parçalamak, bunu dünya devrim sürecinin dayanağı yapmak, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin tek gerçek kurtuluş yoludur.

MAİ ve ulusal hukuk

Emperyalist sermayenin uluslararası düzeyde hakimiyeti ile ekonomik düzeyde ulusal çitleri yıkıp geçtiğini biliyoruz. Dünya ekonomisine hakim olan gücün siyasi düzeyde de karşılığı vardır. İktisadi ve mali bağımlılığın siyasi bağımlılık ve kölelikle bir bütün oluşturduğunu bugünün Türkiye'sinden görmek mümkün. Mali ve iktisadi politikası Dünya Bankası ve IMF tarafından belirlenen, ordusu Pentagon tarafından yönetilen, polisi, sivil faşist çeteleri, işkence uzmanları CIA tarafından eğitilip örgütlenen, medyası, kültür ve sosyal yaşamıyla emperyalizmin tam denetimi altında olan Türkiye vb. bağımlı ülkelerin bugünkü tablosu yeterince açıklayıcıdır.

MAİ, emperyalizme kölelik zincirine yeni ve ağır halkalar ekleyecektir. Emperyalist sermayenin hareket ve tasarruflarında ulusal hukukları bir bütün olarak devreden çıkaran, bunun yerine "uluslararası tahkim" denilen emperyalist tekellerin temsilcilerinin iradesini koyan düzenlemeler dayatılmaktadır. Düşününüz ki, çevrenin korunmasından yatırımcılardan talep edilecek şartlara kadar her şey ulusal hukukun yetki alanından çıkartılmaktadır. Bunun bir adım sonrası vergi yasalarından sendikal yasalara, sosyal haklara vb.'ne kadar iktisadi-sosyal yaşamın bütün sorunlarının ulusal hukuk kapsamından çıkarılmasıdır. Nihayetinde, biraz geniş bakıldığında "yatırımcının kârını" etkilemeyecek bir topraksal iktidar olma hakkı kalmamıştır. Bunu, yerli

tekelci sermayenin ulusal siyasi egemenliğinden biçimsel olarak da vazgeçmesine doğru bir adım saymak gerekiyor. Böylelikle, "ulusal" devlete ise, emperyalist tekellerin ihtiyaçları doğrultusunda altyapı yatırımlarını yapmak, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda mali sistemi ayakta tutmak, ve asıl olarak da işçi sınıfı ve emekçilerin hak arayışlarını zorbalıkla ezmek, kana boğmak görevleri kalmaktadır.

Burjuvazi "ulusal" egemenlik haklarından feragat edebilir. Sermayesinin geleceğini, düzeninin kaderini emperyalist tekellere bağlayanlar için, ülkedeki varlığı emperyalist sermaye ile aynı talan ve sömürü çıkarlarında karşılığını bulanlar için ruhunu MAİ'ye satmakta anlaşılmasız olan bir şey yoktur.

İşçi sınıfının MAİ'ye karşı mücadelesi, küçük-burjuva milliyetçilerinin yaptığı gibi, burjuvazinin ulusal egemenlik haklarını, faşist yasalarını, sömürgeci hukukunu savunmak olamaz. MAİ ile dayatılan hukuk, özünde işçi sınıfı ve emekçilerin sınırlı da olsa kazanılmış iktisadi ve demokratik haklarına dönük saldırdır. Ama bir o kadar önemli olan hukukun emperyalist sermayenin tekeline alınmasıdır. MAİ ile ayaklar altına alıp çiğnenen, burjuvazinin egemenlik haklarından ziyade, bu topraklarda yaşayan ulusların çoğunluğunu oluşturan ve geleceğini temsil eden işçi sınıfı ve emekçilerin siyasi iradesi, kaderlerini ellerine alma hakkı, hukukudur!

Ama hukuk bir şeydir, sınıflar mücadelesi ve işçi sınıfının siyasi iradesi ise bir başka şey! MAİ işçi sınıfı ve emekçilerin gözünde meşruiyet bulamayacaktır!

Anti-emperyalist mücadele proleter devrim görevine bağlanmıştır!

Devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel hareket MAİ anlaşması vesilesiyle, "yabancı sermaye/yerli sermaye çıkar çatışması" formülasyonlarını yeniden piyasaya sürüyorlar. MAİ'nin işçi ve emekçileri, ezilen ve sömürülen yığınları hedef alan ve Türk burjuvazisini bir bütün olarak etrafında birleştiren asıl darbelerini, MAİ saldırısının sıradan herhangi bir unsuru olarak ele alıyorlar. MAİ'ye karşı muhalefetlerinin eksenine, emperyalizme karşı "ulusal" ekonominin, iç pazarın, yerli sermayenin çıkarlarının savunusunu yerleştiriyorlar. Buna, kimi aydınların ulusal kalkınmacı olarak adlandırdıkları "ithal ikameci" modele özelemleri eşlik ediyor. Türk burjuvazisinin kimi "çekince"lerinde ise kendi küçük-burjuva reformist hayallerine dayanaklar arıyorlar. Orta burjuvaziyi, kafalarında 1930'ların Çin'inin "milli burjuvazi" şemasına yerleştirmeye çalışıyorlar. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerini emperyalizme kölelikten kurtuluş adına bu küçük-burjuva reformist "ulusal bağımsızlıkçı" platforma yedeklemeye çalışıyorlar. Bu aynı platform, İP-Aydınlık çizgisi şahsında, "ulusal bağımsızlık" adına tekelci sermayenin faşist ordusuna kaba destekle sonuçlanıyor vb...

Kapitalizmin temelleri üzerinde bir ulusal bağımsızlık programı, bugünün Türkiye'sinde istisnasız her durumda, burjuvaziye yedeklenmek

Türkiye kapitalizminin emperyalizme bağımlılık süreci

anlamına gelir. Bu bazılarının şahsında, tekелci sermayenin ve vurucu gücü faşist ordunun yedeğine düşmektir. Kimileri için ise, bu süreçten bir parça zarar gören şu ya da bu tekелci grubun kopardığı yaygara da “milli kapitalizm”in hayalini görmektir. Gümrük Birliği sürecinde TOFAŞ’ın pazar payı için yaygara koparan Koç-Fiat grubuna yedeklenenlerin durumu hatırlanmalıdır.

Nasıl ki, Türk tekелci sermayesinin emperyalist sermayeden ayrı bir çıkış yolu yoksa, orta burjuvazinin de tekелci sermayeden bağımsız ne bir politik tutumu ne de yürütebileceği iktisadi bir projesi vardır. Mali-ekonomik ve siyasal olarak tekелci burjuvaziye tabidir. Bunların siyasal temsilcilerinin İMF, istikrar programları, faşist diktatörlük, sömürgeci kirli savaş karşısındaki destekçi tutumlarına bakmak bile, gerçek konumlarını anlamak için yeterlidir. Mali sermayenin dünya egemenliği çağında, kapitalizmin uluslararası bir iktisadi sisteme dönüştüğü bu çağda, “milli kapitalizm” projesi gerici bir küçük-burjuva ütopyasıdır.

“Türkiye’de bugün, uluslararası sermayeye dayanan, onunla içiçe geçmiş bir çıplak sermaye iktidarı hüküm sürmektedir. Türkiye üzerindeki emperyalist hükümranlığın, ülkenin uluslararası sermayeye her alandaki bağımlılığının temel toplumsal dayanağı, iktidardaki işbirlikçi tekелci sermaye sınıfıdır. Bu, iktidardaki sermaye sınıfına karşı mücadelenin zorunlu olarak onun gerisindeki emperyalizme karşı mücadele ile birleştirilmesi gerektiğini gösterir. Türkiye’nin bugünkü koşullarında devrim, iktidardaki tekелci burjuva sınıfını devirmek ve Türkiye’yi uluslararası sermayeye bağlayan tüm ilişkileri kırıp parçalamak anlamına gelir. Bu ise, doğası gereği ancak proleter bir devrim olabilir. Kapitalist bir ülkede, kapitalist sınıfın egemenliğini ve ancak bu sayede sürdürülebilen emperyalist egemenliği hedef alan bir devrim mücadelesi, nesnel olarak başka türlü konulamaz ve tanımlanamaz. Bugünün Türkiye’sinde emperyalist kölelikten kurtulmanın, onun iktisadi, mali, siyasi, askeri ve kültürel vb. tüm alanlardaki boyunduruğunu tam ve kesin olarak kırmanın, sermaye iktidarını yıkmaktan ve uluslararası sermaye cephesinin dışına çıkmaktan başka bir yolu yoktur ki, bu da proleter devrimden başka bir şey olamaz. Bugünün Türkiye’sinde anti-emperyalist mücadele nesnel içeriği yönünden anti-kapitalist bir mücadeledir.” (EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, Eksen Yayıncılık, s.73-74)

MAİ’ye, MIGA’ya hayır!
Dış borçlar ödenmesin!
NATO’dan çıkılsın!
Emperyalistlerle bütün gizli anlaşmalar açıklansın ve iptal edilsin!
Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye, faşist baskıya son!
Kahrolsun emperyalizm!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Başlangıçtan bu yana Türkiye kapitalizminin ve Türk burjuvazisinin yönü emperyalist dünya ile bütünleşmek doğrultusunda olmuştur. Bu yön, kapitalist gelişme yolunu tutan bir ülke için nesnel-kaçınılmaz bir süreci ifade eder. Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşu ile sonuçlanan Türk milli kurtuluş savaşının emperyalist devletlere karşı verilmiş olması gerçeği ise bununla çelişmez. Türk milli kurtuluş savaşı emperyalist işgali sona erdirmek ve devlet bağımsızlığını elde etmekle sınırlı kaldı. Emperyalizme iktisadi ve mali bağımlılığın köklerini kurutmak ise, Türk burjuvazisinin hiçbir zaman sorunu olmadı, olamazdı. Tersine, 1923’de kurulan sermaye cumhuriyeti, aynı zamanda bu bağımlılığın gelecekte kökleşecek olan yeni bir filiziydi. Hedeflenen kapitalist gelişme yolunda ilerlendikçe, emperyalizme iktisadi ve mali bağımlılık ilişkilerinin ve bu temel üzerinde siyasal kölelik ve uşaklığın pekişmesi de kaçınılmazdı.

TC 1923’den sonraki ilk on yıllık dönemde “dışa açık” bir ekonomik poltika uygulamaya çalıştı. Daha 1923’de İzmir İktisat Kongresi’ndeki konuşmasında Mustafa Kemal, yabancı sermayeye karşı olmadıklarını, kanunlara uymaları şartıyla yabancı sermayeye gerekli her türlü teminatın verileceğini, orada sermayenin, burada ise emeğin bol olduğunu, bunların faydalı bir birleşmesinin gerekli olduğunu vb. ifade ediyordu. Yabancı sermayeye konulan, kanunlara uyma şartı ise, emperyalist dünyadan bağımsız bir ulusal kapitalist gelişmenin değil, yalnızca Türk burjuvazisinin serpilip gelişmesininin koşullarını güvence altına almaya çalışmanın ifadesiydi. Bu ise, o dönem için, iç pazara hakim olmayı ve emperyalistlerin bunun önünde engel teşkil eden kimi iktisadi ayrıcalıkların feshetmeyi gerektiriyordu.

1930’larda, 1929 büyük buhranı nedeniyle “içe kapanmak” ve belli sektörlerde devlet eliyle yatırımlara girişmek Türkiye’nin kapitalist gelişme yolunda ilerleyebilmesi için zorunlu bir tercih oldu.

Komprador ticari faaliyet, devletçilik uygulamaları ve savaş dönemi vurgunları içinde palazlanan Türk burjuvazisi de, II. emperyalist savaş sonrasında ticaret acentalığından emperyalist tekellerle ortak sanayi yatırımları aşamasına geçti ve emperyalizme kölelik ilişkileri bu sayede gitgide daha sağlam bir iktisadi temele kavuştu. Türk burjuvazisi sermaye birikimini emperyalist mali sermaye ile, onun tekniği ile birleştirerek yeni bir aşamaya geçmek istiyordu. Emperyalizmle, doğal olarak da onun egemenliği altında, daha sıkı bir bütünleşme sürecinde ilerlemek, palazlanan burjuvazi için zorunlu bir sınıfsal ihtiyaçtı. Emperyalizme iktisadi-mali kölelik temeline oturan bu bağımlılık ilişkileri, Türkiye kapitalizmini ayakta tutmanın, Türk burjuvazisinin ise emperyalist tekellerle ortaklık içinde palazlanmasının temel bir dayanağı haline geldi.

1947 yılında Dünya Bankası ve İMF’ye üye olundu. 1950’li yıllarda ithalatın serbestleştirilmesi ve yabancı sermaye girişinin cazip kılınması yönünde çeşitli adımlar atıldı. 60’lı yıllardan başlayarak ise kapitalist gelişmenin hız kazanması, sermayenin gelişme, yoğunlaşma ve örgütlenmesinde ileri biçimlere geçilmesi, Türkiye kapitalizminin emperyalist dünya ekonomisi ile bütünleşme sürecini de hızlandırdı. 1963 yılında Avrupa Ekonomik Topluluğu’na katılma sürecinin başlatılması bu doğrultuda yeni bir adımdı.

‘60’lı yıllarda “ithal ikameci” bir kalkınma modelini önüne koyan Türk burjuvazisi, böylelikle kapitalist dünya ekonomisinin uluslararası işbölümü içinde ve emperyalist egemenlik ilişkileri altında bağımlı ülkelere uygun bir yer edinmiş oluyordu. Bu modelde, emperyalizme karşı, emperyalizmden bağımsız “ulusal kalkınmacı” olan hiçbir yön yoktu. Türk burjuvazisi, gümrük duvarları ve dış ticaret kısıtlamalarıyla, ulusun değil, fakat kendisinin ve kendisiyle ortaklık halinde Türkiye’ye yatırım yapan emperyalist tekellerin çıkarlarını koruyordu. “İthal ikamesi”yle üretilen kalitesiz mallar, gümrük duvarları ve öteki ticari sınırlamalar sayesinde, fahiş tekелci fiyatlarla iç pazarda tüketiliyordu. KİT’ler, bazı temel üretim girdilerini maliyetinin altında kullanımına sunarak ve hisse senetli ortaklıklar yolundan özel sermayeyi desteklemenin ve emperyalizmin güdümünde

“ithal ikameci” modeli sürdürmenin başlıca araçlarından biriydi. “İthal ikameci” model ile emperyalist tekeller, temel üretim girdilerini bağımlı ülke sanayileri sektörüne ithal etmenin imkanına kavuşuyorlardı. Bu modelde, diğer yandan dış borç geri ödemeleri yoluyla emperyalist finans tekellerine düzenli kaynak aktarılıyordu. Kısacası, bu ekonomik modelin kendisi de emperyalist dünya ekonomisi içinde ve emperyalizme mali ve iktisadi bağımlılık temelinde ve onun tercihleri ile uyumlu bir çerçevede şekillenmişti.

‘70’lerin ortasından itibaren bu birikim modeli kendi sınırlarına ulaştı ve tıkanmaya başladı. Dünya kapitalizminin içine girdiği kriz de bu tıkanıklığı koşulladı ve derinleştirdi. Bu kez “ihracata dayalı sanayileşme” adıyla, gene emperyalizmin belirleyiciliği altında ve İMF reçeteleri doğrultusunda neo-liberal politikalara geçildi. Bu politikalar Türkiye’yi emperyalist ekonomik ve mali girişimlere daha da açtı. Türkiye, emperyalist tekeller için alabildiğine kârlı bir pazar, mali spekülâtif vurgun alanı ve üretim yatırımları için “ucuz bir işgücü cenneti” haline getirildi. Aynı dönemde büyük kaynaklar aktararak gerçekleştirilen altyapı yatırımları, yine emperyalist sermayeyi ülkeye çekmenin bir gereği idi.

MAİ’ye varan yol, sermaye cumhuriyetinin kuruluşuyla birlikte girilen kulvardan, 24 Ocak ve 12 Eylül faşizmi dönemecinden geçerek artık son bulvarına ulaşan, emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalizminin gelişme-çürüme-iflas sürecidir.

Türk burjuvazisi sermaye cumhuriyetinin kuruluşunda bile emperyalizmin elinden “kayıtsız şartsız” söküp alamadığı ve taşımayı da hiçbir zaman hak etmediği “ulusal bağımsızlık” bayrağını, dönüp dolaşp, şimdi yine emperyalizmin eline bu sefer “kayıtsız şartsız” teslim etmektedir. Geline yerde, Türk burjuvazisinin “ulus” adına konuşması, artık her zaman olduğundan daha da büyük bir ikiyüzlülük ve çirkeftiktir. Eğer MAİ’ye birtakım çekinceler koyacaksa, bunları işçi ve emekçiler adına ve onların çıkarlarını zerre kadar düşündüğü için değil, sadece kendi adına, kendi payına koyacaktır. Bu dizginsiz sömürü ve sınırsız yağmadan daha fazla hisse kapmanın hesabını yapacaktır. O, hala büyük bir ikiyüzlülükle “bu ülke benim ülkem”, “bu halk benim halkım” demeyi sürdürüyorsa eğer, kaygısını duyduğu tek şey, emperyalizme kayıtsız şartsız teslim ettiği bu ülkenin sınırsız sömürü ve yağmasından kendi sınıfına düşecek payı biraz olsun arttırmanın hesabıdır.

Türk burjuvazisi, emperyalizm tarafından zorla boyun eğdirilen ve kendi ulusuna, halklarına, ülkesine ihanet etmek zorunda bırakılan müflis bir tüccar değildir. O kendi düzeninin gelecek güvencesini, kaderini sıkı sıkıya emperyalizme bağlamakta görüyor. Palazlanmanın yolunu, emperyalizmin boyunduruğu altında işbirliği ve ortaklıkları daha da geliştirmekte görüyor. Çürümüş kapitalist düzenini ayakta tutmak açısından önünde başka hiçbir çıkar yolu yoktur. Milyonların yaşadığı ve yaşayacağı yıkım onu zerre kadar ilgilendirmiyor. Emperyalist efendileri gibi, o da, bu yıkımın kârıyla, rantıyla, kanıyla besleniyor. Sadece kendi sınıfının, kendi kasasının hesabına bakıyor. Ve bunda şaşılacak hiçbir şey de yoktur.

“Ulusal egemenlik” bayrağı onun elinde çoktandır altı irin ve kan ile dolu kirli bir örtüye dönüşmüştür ve başka hiçbir anlam taşımamaktadır. “Vatan, millet” demagojisiyle Kürt halkının meşru ulusal haklarını ve özgürlük mücadelesini bastırmak, şovenizmi körüklemek için, “ulusal çıkarlar” demagojisiyle İMF-TÜSİAD paketlerini işçi emekçi kitlelerden “fedakarlık” istemek için, “toplumsal uzlaşma” demagojisiyle ESK tezgahları kurmak için, “sosyal barış” demagojisiyle faşist kontr-gerilla terörünü dizginlerinden boşamak için kanlı ve kirli bir örtüdür, gerçekler karşısında bir gözbağıdır burjuvazinin elinde “ulusal egemenlik” bayrağı.

Komünist işçi partisinin önderliği altında birleşecek olan devrimci proletarya ise, bu topraklarda emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesinin bayrağını elinde onurla taşıyacak ve hedefine ulaştıracak olan biricik sınıftır. Sermaye iktidarının mezarına, onunla birlikte emperyalizme kölece bağımlılığın ve uşaklığın onursuzluğunu da gömecektir.

MAİ'nin ideolojik boyutu: Globalleşme

Emperyalist sermayenin, “globalizm” eksenli ideolojik saldırısı ile, artık sınırların aşıldığı, bağımsızlık düşüncesinin çağdışı kaldığı, ekonomik temel üzerinde her alanda bir entegrasyon ve karşılıklı bağımlılık döneminin başladığı propaganda edildi. Türkiye vb. ülkelerde de bu propaganda özellikle yükseltildi. Böylece daha da pekişmekte olan emperyalizme köleliğe ve uşaklığa ideolojik bir kılıf giydirilmeye çalışılıyor. Emperyalizmin ulaştığı düzeyin bazı temel gerçeklerinin, işçi sınıfı ve emekçi halklar açısından anlamı ve sonuçları tersyüz edilerek bilinç ve vicdanlar teslim alınmaya çalışılıyor. Burjuvazinin uşaklarının bunu dillendirmesi doğaldır. Ama bu yalan kampanyası, karşı-devrimin terörü ile devrimci kimliği aşınmış dünün devrimci demokrat bugünün liberallerinde de fazlasıyla yankı buluyor. Çağdaş dünyanın modern gerçeklerine karşı mücadele gücü olmayanların, bu temel gerçekleri “anlama” gücünün de olmamasına şaşırıyoruz.

* Burjuvazinin uşakları “globalizm”in yeni bir olgu olduğuna inanmamızı istiyorlar. Onlara göre; *eskiden sermayenin serbest dolaşımının önünde “ulusal çitler” vardı. Devletin ekonomiye piyasa kurallarıyla bağdaşmayan müdahalesi vardı. Ekonomide yaşanan sorunlar; krizler vb. buradan kaynaklanıyordu. Sermayenin globalleşmesi bu sorunlara son verecektir vb (!) ...*

Burjuvazi, “globalizmi” “yeni” bir süreç olarak göstermeye çalışarak, emperyalist kapitalizmin bugüne kadarki iktisadi-siyasi-toplumsal tüm günahlarının yükünü sırtından atmaya çalışıyor. Hem de bunu, yürütmüş emperyalist-kapitalist sistemin özünde aynı iç çelişkilerinin ve aynı temel eğilimlerinin kaçınılmaz bir ürünü olarak yaratmış olduğu yıkıcı sonuçların, “yeni” düzen tarafından çözüme kavuşturulacağı iddiasına dayanak yapıyor. Burjuvazi sözde “eski” ya da “globalizm öncesi” düzenin, sorunlar yaratan unsurları olarak da, dünya ölçeğinde işçi emekçilerin iktisadi-sosyal hak ve kazanımlarını hedef tahtasına yerleştirdi, yerleştiriyor.

Sermayenin uluslararası merkezileşmesi ve hakimiyeti 1900’lerde başlamıştır. Bu, kapitalizmin bütün bir emperyalist çağının temel ögesidir. Bütün bu dönem boyunca devletin ekonomiye müdahalesi de, bir emperyalist tekeli diğer emperyalist tekele karşı koruyan “ulusal çitler” de, bağımlı ülkelerde uygulanan “ithal ikameci” ve sözde “ulusal kalkınmacı” model de, aynı “global” emperyalist dünya ekonomisi içinde yerini buluyordu.

Bu yüzden “globalleşme”, dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına dönük yüzünde, emperyalist kapitalist egemenliğin kaçınılmaz sonuçları olan sömürü, sefalet ve yıkımı derinleştirmek ve yaygınlaştırmaktan başka bir yenilik taşımıyor.

Burjuvazinin ideologlarının çizdiği pembe tablo, ortadan kalkmak bir yana daha da koyulaşan sefalet ve baskıyı, ekonomik-sosyal yıkım ve çöküntüyü, emperyalistler tarafından kısırtılan gerici bölgesel savaşlar gerçeğini yok saymadığı ölçüde, tüm bu felaketlerin üzerine “globalizm” perdesi çekilmek isteniyor. Şimdi ise, tüm bu felaketlerin, “globalizm” programının uygulanmasının değil, tersine yeterince uygulanamamasının bir sonucu olarak gösterilmeye çalışılıyor. Bu yüzden tam globalizasyon mistifikasyonu, mutlak küreselleşme idealizasyonu üzerinden “daha yolun başındayız” yalanına başvuruluyor.

* *Globalleşme ile emperyalist ve bağımlı ülkeler, ezen ve ezilen uluslar, sömüren ve sömürülen sınıflar artık tarihe karışıyor, aşılabilecektir. Bundan böyle süreç*

tüm ülkelerin karşılıklı bağımlılığı ve gitgide eşitlerin ilişkisi yönünde seyredecektir (!)

Gerçek olan emperyalist tekeli sermayenin dünya üzerinde gitgide büyüyen hakimiyetidir. Bağımlı ülkelerin ise, emperyalizme mali-iktisadi kölelik temelinde dünya ekonomisi ile bütünleşmelerinden söz edilebilir. Çokuluslu tekeller tüm dünyaya hükmediyorlar.

Emperyalist küreselleşme, sınıfsal çelişkilerin tek tek ülkelerde ve tüm dünya genelinde keskinleşmesine yolaçtığı gibi, ülkeler ve bölgeler arası eşitsizliği de azaltmamış, tersine alabildiğine arttırmış, uçurumlar yaratmıştır. Dünya nüfusunun en zengin %20’si dünya gelirinin %85’ine el koyuyor. En zengin %20 ile en yoksul %20 arasındaki gelir farkı 30 yıl önce 30’a 1’di, bugün 78’e 1’e yükselmiş durumda.

Emperyalist küreselleşme çerçevesinde eğer bir eşitlikten söz edilebilecekse, bu, tüm dünya işçileri ve emekçi halklar cephesinde ekonomik-sosyal yıkımın derinleşmesi ve sefalet düzeylerinin eşitlenmesi yönünde gelişen bir sürecin varlığıdır. Emperyalist metropollerde de işçi sınıfının ekonomik-sosyal kazanımları tırpanlanıyor.

Sürecin eşitleyici bir diğer yönü, olsa olsa, bağımlı ülkelere az sayıda teklin belli emperyalist tekellerle ortaklık içinde uluslararası rekabette ayakta kalabilecek bir konuma ulaşmasıdır. Örneğin ilk 100 büyük çokuluslu tekel içinde birkaç G.Kore kökenli tekel vardır ve Türkiye’den de Koç, Sabancı vb. birkaç büyük tekel de bunu hedeflemektedir.

Emperyalist küreselleşme ile yaşam düzeyleri ve tarzları aynılaşıma eğilimine muhatap olan iddia edildiği gibi dünya ölçeğinde “tüm insanlık” değil, ama çokuluslu tekeller zincirinin şu ya da bu halkasını oluşturan dünya ölçeğinde “tüm burjuvazi”dir. Yaşam düzeyleri ve tarzlarında sözkonusu olan eğilim gerçekte bir yanda burjuvazi cephesinde sefaletin diğer yanda ise sefaletin aynılaşmasıdır.

* *Globalleşme emperyalist ülkelerdeki refahı bağımlı ülkelere de taşıyacak (!)...*

Yaşanan süreç tam tersine işliyor. En başta bağımlı ülkelerdeki yıkımı derinleştiriyor. Koca bir Afrika kıtası, dünya pazarında değersizleştiği ölçüde insanlık uygarlığının dışına itiliyor. Dünya’da 2 milyar insan günde 1 dolardan az gelirle yaşamaya çalışıyor. Afrika’da açlıktan ve hastalıktan her yıl kitlesel ölümler yaşanıyor. Türkiye’de rant, faiz ve kâr gelirleri milli gelirin %80’ine ulaşıyor ve bir avuç sömürücü asalağın kasasını dolduruyor. Zenginlikleri yaratan ve nüfusun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçiler ise milli gelirden ancak %20 pay alıyorlar. Emek ile sermaye arasındaki uçurum her yıl daha da artıyor.

Çokuluslu tekeller, ellerindeki devasa sermayenin büyük bir bölümünü spekülasyon amaçla kullanıyorlar. Finansal sermaye bir ülke ekonomisini çökerttikten sonra, onu terkedip bir diğerine hareket ederek en yüksek kâr oranlarının peşinde koşuyor.

Mali sermayenin egemenliği demek olan emperyalist kapitalizm, üretken ekonominin altını tüm dünya ölçeğinde giderek daha fazla oyuyor. Burjuvazi için kârın en zahmetsiz ve en tatlı olan bu biçimi, işçi sınıfı için sefaletin en beterini, yaşamın en acısını yaratıyor. İşsizlik tüm dünyada çığ gibi yaygınlaşıyor. Çalışan kesimlere ise, krizin, daralan pazarların daha da keskinleştirdiği rekabetin daha da ağırlaştırdığı vahşi sömürü koşulları dayatılıyor. Bu, yaşamını en asgari şartlarda sürdürmeye elveren bir sefalet ücreti düzeyi, iş güvencesinden yoksunluk ve her türlü sosyal hakların yok edilmesi anlamına geliyor.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar için gerçek bir yıkım

elleriyle yarattıkları zenginliklerin daha adilane paylaşımı bir yana, dünyanın iktisadi, sosyal, kültürel yaşamının gitgide bütünüyle dışına itiliyorlar. Propagandada insan hakları şampiyonluğunu kimseye bırakmayan emperyalist “globalizm”, insanlığın büyük çoğunluğunu oluşturan işçi ve işsiz emekçi yığınlara, emekçi halklara, yani bu dünyanın gerçek sahiplerine “siz benim dünyamda gereksiz bir fazlalıksınız”, “sizin yaşamaya bile hakkınız yok”, “kendi başınızın çaresine bakın ya da canınız cehenneme!” diyor.

Bağımlı ülkelerin burjuvazisi, emperyalist “globalizm” ile “yapısal uyum” içinde kendi sömürü düzenini ayakta tutmaya ve kendi sınıfının paçasını kurtarmaya çalışıyor. “Ulusal egemenlik” adına sömürü ve talan hakkını elinde tuttuğu ülkenin işçi emekçilerinin, insanca yaşamak hakları bir yana en temel yaşam haklarını dahi emperyalist-kapitalist çizmelerin altında efendileri ile birlikte “kayıtsız şartsız” çiğnemekten geri durmuyor.

Bağımlı kapitalist ülkelerin emperyalist finans tekellerine borcu 2 trilyon doları aşıyor. Ve bu borç yükü katlanarak artmaya devam ediyor. Bağımlı ülkelerin burjuvazileri bu borçların büyüyen faturasını hiç durmaksızın daha da ağırlaşan koşullarda işçi ve emekçilerin sırtına bindiriyorlar. Bu ülkelere açlıktan, sağlık hizmetlerinden yoksun kalmaktan dolayı her yıl artan sayıda yer yer kitlesel ölümler yaşanıyor. Ama örneğin sağlık hizmetlerine ayrılan pay dış borç ödemelerinin yanında küçüldükçe küçülmeye devam ediyor. Emperyalist tekellerin kasasına akan her dolar emekçilerin boğazından çalınmakla kalmıyor, yanısıra canına da okuyor.

Diğer taraftan bağımlı ülke emekçi halklarının yaşadığı ekonomik ve sosyal yıkım, emperyalist ülke işçi ve emekçilerine de adım adım dayatılıyor. Şimdiden emperyalist ülkelerde onmilyonlarca işsiz, yoksulluk sınırının altında yaşayan yüz milyonlarca insan var.

* *Globalleşme bütün dünyaya demokrasi, barış getirecek. Devletin öneminin azalmasını, küçülmesini sağlayacak (!)*

MAİ’de ruhunu bulan bütün yapısal uyum, liberalizasyon politikaları bağımlı ülkelerde ancak askeri faşist darbeler eliyle uygulanabildi. Sürecin yarattığı ekonomik ve sosyal yıkıma işçi ve emekçilerin boyun eğdirilmesi için koyulaşık süreklileşen bir baskı ve terörü beraberinde getiriyor. İstisnasız bütün bağımlı ülkelerdeki faşist baskıcı rejimleri, zorbalık ve katliamları burada sıralamak gereksizdir.

“Globalleşme”nin buna ekleyeceği, bağımlı ülkelerde sefaletle eşlik eden baskı ve terörün, emperyalist ülkelerin işçi ve emekçilerine yönelik iktisadi sosyal saldırıları uygulayabilmek için oralarda da boy göstermesi olacaktır. Güncel bir örnek olarak, General Motors’un ABD’deki fabrikalarından bazılarını kapatıp Meksika vb. bağımlı ülkelere taşımayı planlaması Amerikan proletaryası için işsizlik anlamına geliyor. Bu grevlere yol açmıştır. Emperyalist ülkelerde sosyal, ekonomik, demokratik hakların tırpanlanmasına yönelik saldırılara karşı direniş güçlendiği ölçüde emperyalist devletler burjuva demokratik maskelerini atacaktır.

Emperyalist küreselleşme ve globalizm ideolojisinin maskesi düşürüldüğünde ortaya çıkan çıplak gerçek şudur. Madalyonun bir yüzünde bir avuç çokuluslu tekelin dünya üzerindeki dizginsiz sömürüsü ve sınırsız yağması, diğer yüzünde ise, tüm dünya işçileri, ezilen emekçi halklar için gerçek bir yıkım durmaktadır.

Güney Kore işçi sınıfı

krizin faturasasını ödemeyi reddediyor

Gecmişte kışla
atmosferinde

gerçekleştirilen sömürü
koşullarının sağladığı
disiplin, bu kez, sermayenin
sömürüsü için değil işçi
sınıfının mücadelesinin
hizmetinde kendisini ortaya
koymaya başlamaktadır.
Genç, dinamik, disiplinli ve
çetin yaşam koşullarına
alışkın Güney Kore işçi
sınıfı kabağünü kırarak,
vesayetden kurtularak,
egemen sınıfların ipliği
pazara çıkmış demagojik
söylemlerine itibar
etmeyerek kendi
sınıfsal çıkarları için
ayağa kalkmaktadır.

Güney Kore'de işçi sınıfı hareketi düzenli bir gelişim süreci yaşamaktadır. Derin bir sarsıntı yaratan iktisadi krizin etkisiyle hareketlilik hem nicel hem de nitel bir sıçrama kaydetmiş bulunmaktadır.

Güney Kore işçi sınıfının oluşum süreci nispeten kısa sürede gerçekleşmiş, bu ülke bu sayede kapitalizmin altın yumurtlayan tavuklarından biri olmuştur. Güney Kore bir taraftan ABD emperyalizminin bölgedeki askeri varlığının ve stratejik hesaplarının dayanağı, öte yandan anti-komünizmin bir mevzisi olarak kullanılmıştır. Emperyalist dünya gericiğinin bu ülke için saptadığı rol birbirlerini izleyen askeri cuntalar sayesinde hayat bulmuştur. Güney Kore halkı onyıllar boyunca ilkel bir anti-komünizme endekli baskı ve terör altında tutulmuştur.

Emekçilerin, öğrencilerin, aydınların vb. azgın bir terör altında tutuldukları bir toplumda doğal olarak emeğin değeri ucuzdur, üretkenliği fazladır ve dolayısıyla sermayenin palazlanma ve yoğunlaşma koşulları azami düzeydedirler. Emperyalist müdahale ve ardından işbaşına getirilen kukla askeri hükümetlerin dizginsiz terörü sayesinde bu ortam

sağlanmıştır. Güney Kore emekçilerinin süngü zoruyla gerçekleşen sömürsünden yabancı sermayeye büyük paylar düşmüştür. Diğer taraftan uluslararası sermaye, tıpkı savaş sonrası Almanya'sında olduğu gibi, Güney Kore'de maddi yaşam koşullarının görece olarak Kuzey Kore'ye göre daha iyi durumda olmasına özen göstermiştir.

Güney Kore işçi sınıfı bu tarihsel ortamın ürünüdür. İşçi ve emekçiler onyıllar boyunca, sanayileşme, ülke ekonomisini Kuzey Kore'ye göre daha ileri bir düzeye çıkartma, komünist hayaletle karşı birlik ve beraberlik içinde olma türünden son derece ilkel ve kaba milliyetçi kampanyaların atmosferinde sömürüldüler. Emekçiler "vatan", "millet" nutukları eşliğinde fabrikalarda bir askeri kışla yaşamı sürdürürlerken, Güney Kore burjuvazisi dünya ölçeğinde iddia sahibi bir güç oldu. Hak talep edenler komünist kundaklılıkla suçlandılar, en kaba bir şiddete maruz kaldılar. Bugünkü cumhurbaşkanı dahi zamanında bu politikanın hismine uğramıştı. Sürekli modernleşen üretim araçları, yoğunlaşan korkunç sermaye, biriken dev servetler karşısında emekçiler, çalışma koşullarının biraz daha iyileştirilmesini ve ücretlerin biraz yukarıya çekilmesini talep ettiklerinde, karşılıklarına hemen Kuzey'den her an gelebilecek kızıl komünist hayaletiyle çıkılmaktaydı. Yıllar boyu bu panzehir Güney Kore emekçilerine namlunun ucuyla verildi. Yiğit öğrenci direnişlerine rağmen, yakın döneme kadar bu statüko korundu.

Emekçiler, Güney Kore sermayesinin açıktan uluslararası düzeyde pazar fehtine çıktığını kendi sınıfsal

birlikte, sessizliği bozmaya ve statükoyu kırmaya başladılar. Kışla kültürü eşliğinde uysallaştırılmış, önyargılarla nötralize edilmiş işçi sınıfının mücadele alanına çıkması elbette kolay ve hızlı olmadı. İşçi sınıfının resmi ideolojiden sıyrılması, burjuvazinin vesayetinden kurtulması ve sosyal bir sınıf olarak mücadele alanına çıkmaya başlaması '90'lı yılların başlarına tekabül etmektedir. Bundan bir yıl öncesine kadar geçen süreçte Güney Kore işçi sınıfı olağan mücadeleye ısınma sürecini yaşadı.

Geçen yılın Temmuz ayında Asya ülkelerinde baş gösteren mali kriz Güney Kore işçi sınıfını yeni bir sınavla yüzyüze bıraktı. Düne kadar egemen sınıflar komünist hayaletle karşı birlik olmak ve vatani korumak gibi söylemlerle işçi ve emekçileri dizginliyorlardı. Geçen yıl patlak veren iktisadi krizle birlikte bu kez batan vatani kurtarmak için işçi sınıfı ve emekçiler fedakarlığa davet edildiler ve kemerleri sıkmaya çağrıldılar. Ancak emekçiler kısa sürede, egemen sınıfların söyleminin tersine, tünelin ucunun asla gözükmeyeceğini anladılar.

İşte bu aşamadan itibaren geçmiş mirasın gizli yanları açığa çıkmakta, disiplin saf değiştirmektedir. Yani, geçmişte kışla atmosferinde gerçekleştirilen sömürü koşullarının sağladığı disiplin, bu kez, sermayenin sömürüsü için değil işçi sınıfının mücadelesinin hizmetinde kendisini ortaya koymaya başlamaktadır. Genç, dinamik, disiplinli ve çetin yaşam koşullarına alışkın Güney Kore işçi sınıfı kabağünü kırarak, vesayetden kurtularak, egemen sınıfların ipliği pazara çıkmış demagojik söylemlerine

çıkartmaları için ayağa kalkmaktadır.

Bu mücadelede Güney Kore işçi sınıfı hatırı sayılır bir deneyim biriktirmiştir. Herşeyden önce düzenin ideolojik-politik tahakkümünden sıyrılmaya, kendi sınıfsal çıkarlarının bilincine varmaya başlamıştır. Egemen sınıflardan hak koparmanın budist geleneğin gereği icazetle olmadığını, kavga ve mücadele ile alındığını bizzat mücadelesiyle öğrenmiştir. Şiddetin etkisiz kaldığı andan itibaren devreye aldatma ve oyalama mekanizmasının sokulduğuna tanık olmuştur. Geçen yılki cumhurbaşkanlığı seçimleri sonuçları kısa sürede açığa çıkan bu politikanın somut bir örneğidir. Dahası Güney Kore işçi sınıfı, kapitalist düzene göbekten bağlı sendikalar tarafından pazarlık masasında satıldığını görmüştür. Sendikalar, egemen güçlerin istihdam düzeyini korumaya ilişkin verdikleri boş vaatler karşılığında, vatani kurtarmak için, ücretlerin %10 ile %50 arasında değişen oranlarda düşürülmesini kabul etmiş ve tabana dayatmışlardır.

Dolayısıyla, Güney Kore işçi sınıfının bugünkü eylemlerini bu sürecin olumlu ve olumsuz birikimlerin bir ürünü olarak görmek gerekiyor. Güçlenmeye ve sertleşmeye başlayan hareketlilik, başta yöre ülkeleri için olmak üzere, örnek olmaya adaydır. Bu bakımdan Güney Kore'deki işçi sınıfı eylemi Endonezya'daki emekçi kitle hareketini tamamlayıcı, ona yol gösterici bir rol oynamaktadır. Eylemliliğin biraz daha mesafe alınması ve egemen güçleri köşeye sıkıştırması durumunda ise, Rusya'da yıllardır maaşlarını alamadıkları için devlet demiryollarını trafiğe kapatan işçiler üzerindeki etkisi bir başka ölçekte olacaktır.

Günümüz koşullarında Güney Kore işçi sınıfına bu konumunu kazandıran özellik düzenlenen eylemlerin niteliğinden kaynaklanmaktadır. Söz konusu eylemler ileri kapitalist ülkelerde ücret zammı talep eden sıradanlaşmış grevlerden farklıdır. Güney Kore işçi sınıfı kapitalizmin krizinin faturasını ödemeyi açık bir biçimde reddetmekte, kapitalistler için vatani kurtarma operasyonuna katılmak istememektedir. Asya krizinin yarattığı tahribat dikkate alınırsa, böyle bir inisiyatifin önemi ve dünya ölçeğinde alabileceği mesafe daha iyi anlaşılır.

Güney Kore: İşçi-emekçi eylemliliği büyüyor

12 Temmuz günü Güney Kore'nin başkenti Seul'de, resmi rakamlara göre 50 bin işçinin katılımı ile bir işçi mitingi düzenlendi. Son bir yıl içinde bu ülkede yaşanan yoğun işçi gösterilerinin en önemlisini oluşturan bu miting, aynı zamanda, iki gün sonra başlatılan genel grev için de bir prova işlevi gördü. Zira, Asya'da iktisadi krizin patlak vermesinden bu yana, Güney Kore'de rejimin tüm saptırma ve oyalama manevralarına rağmen, işçi sınıfı hareketi yılmadan direnişini sürdürmekte, mitingler, iş bırakmalar, kısmi grevler, genel grevler güçlenerek birbirlerini izlemektedir.

14 Temmuz Salı günü demir-çelik sektörünün 23 işyerinde 55 bin işçinin işi bırakmasıyla başlayan genel grev dalgası çığ gibi büyüdü. Çarşamba günü aynı sektörde çalışan 146 bin işçi, 45 bin kamu iktisadi teşekkülü çalışanı ve 5 banka personelinin katılımı ile devam etti. Eylemin ağırlık merkezinin ağır sanayi kuruluşları olmasından dolayı, otomobil tekelleri Hyundai ve Daewoo Motors'un yanısıra ülkenin ikinci tersanesi Daewoo Heavy Industries'de de üretim tamamen durdu.

Bu genel grevin amacı, İMF'nin geçen yıl Güney Kore'ye tanıdığı 57 milyar dolar tutarındaki kredinin koşulları gereği hükümetin başlattığı toplu işten atma politikasına karşı direnmektir. Ücretlerin aynı kategorideki ülkelere göre düşük, kısmi çalışmanın yoğun olduğu Güney Kore'de geçen yıla kadar istihdamın düzeyi yüksekti. İMF'nin dayattığı reçeteler sonucu başlatılan toplu işten atma politikası, '98 yılının ilk 5 ayında resmi rakamlara göre, işsiz sayısının iki katından fazla artarak 1,5 milyonu geçmesine yolaçtı. Devlet yetkilileri bu rakamın yıl sonuna doğru iki milyonu aşacağını itiraf etmektedirler. Oysa, 25 Şubat '98 günü görevi devralan "demokrat" cumhurbaşkanı önderliğinde istihdamın korunması koşulu ile imzalanan anlaşma sonucu emekçilerin ücretleri düşürülmüştü.

Aradan geçen kısa süre "demokrat" cumhurbaşkanının maskesini düşürdüğü, emekçilerin temel hak ve özgürlüklere ilişkin tüm vaatlerinin kaba bir yalan yığını olduğunu gösterdiği gibi işçi sınıfının mücadele azmini de bilemişti. 27 ve 28 Mayıs günlerinde Hyundai ve Daewoo Motors başta olmak üzere tüm otomobil sektörü güçlü bir greve sahne olmuş, ülke genelinde yüzünü aşkın işçinin eylemcilerle dayanışma grevine gitmelerine yolaçmıştı. 18 Haziran günü KIA Motors'un 14 bin işçisi sekiz aydır ödenmeyen maaşlarını talep etmek için sokaklara dökülmüşlerdi.

Sınıfın baskısına boyun eğmek zorunda kalan KCTU ve KFTU sendikalarının ortak çağrısı üzerine gerçekleşen genel grev hükümet tarafından illegal ilan edildi ve rejimin kolluk kuvvetleri alarma geçirildi. Eylemi "ülkenin geleceğini tehlikeye düşüren vahim bir girişim" olarak niteleyen devlet başkanı Kim Dae-Jung sendika yöneticileri hakkında tutuklama kararı çıkartıldığını açıkladı. Tutuklama kararı çıkartılan sendika yöneticilerinin önemli bir bölümü Myongdong kilisesine sığındılar. Güney Kore'de Myongdong kilisesi bu bakımdan bir semboldür. Eylem sırasında polise esir düşmek istemeyen eylemciler, sendika yöneticileri, öğrenci önderleri Myongdong kilisesine sığınarak eylemle ilişkilerini oradan sürdürmektedirler.

Filipinler'de emperyalistlerin "barış" manevraları

Filipinler'in yeni devlet başkanı Josef Estrada, seçimlerde aldığı başarının ardından, Filipinler'in bağımsızlığının 100. yılı kutlamaları çerçevesinde, Yeni Halk Ordusu (NPA) ile sürdürülen görüşmelerin bu ay içinde bir sonuca bağlanacağını açıkladı. Bilindiği gibi Filipinler Komünist Partisi'nin önderliğindeki Filipin Ulusal Demokratik Cephesi (NDFP) ve Yeni Halk Ordusu (NPA) ile sürdürülen görüşmeler eski hükümet başkanı General Ramos döneminde başlatılmış ve insan hakları konusunda bir ilk anlaşma imzalanmıştı. 30 Haziran'da göreve başlayan yeni devlet başkanı Estrada'nın sözcüsü Zamora, göreve gelişinin ikinci gününde bir açıklama yaparak Temmuz ayı içinde gerilla ile masaya oturacaklarını ilan etti.

Filipinler'i yarı-feodal, yarı sömürge bir ülke olarak değerlendiren "Mao Zedung Düşüncesinin" savunucusu FKP'ye bağlı NPA gerillaları, 1980'li yılların başlarına kadar ülkenin önemli bir kesimini denetimleri altında tutuyorlardı. Ancak 1986 yılında General Marcos'un devrilmesinden sonra FKP bir çözülme sürecine girdi. General Marcos'a karşı gelişen kitle hareketinin, FKP'nin öngördüğünün tersine kent emekçi katmanları tarafından temsil edilmesi, FKP'nin kırdan şehire devrim stratejisinin bu süreçte etkisiz kalmasına neden oldu. Emperyalizmin denetiminde Marcos'a karşı geliştirilen burjuva muhalefetinin temsilcisi bayan Akino'nun "ulusal-ekonomik inşa süreci"nin içine çekmeyi başardığı FKP, bu sürecin ardından kendi içinden legalist-reformist bir grup çıkmasına yol açmış oldu. Demokrasiye geçiş hayalleri ve "siyasal çözüm" umutları safları boyly boyunca kesti ve '90'ların başlarında FKP, güçlerinin yarısından fazlasını kaybetti.

Emperyalizmin bu dönemdeki "demokrasiye geçiş" manevraları FKP'nin üzerinde öyle bir etki alanı yarattı ki, eski FKP'lilerin bir kısmı bugün egemen sermaye sınıflarının kontrolü altına girmiştir. Bunlara verilebilecek bir örnek NDFP'nin eski başkanı Horacio Morales'in bugün Estrada'nın danışmanlığını yapmasıdır. Morales, gerillanın Akino ile başlatmış olduğu görüşmelerin pragmatist kanadını oluşturmuş ve görüşmelerin tükandığı 1993 yılında FKP'den ayrılarak legalist-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

reformist bir çizginin savunuculuğunu yapmaya başlamıştı.

'90'lı yıllarda Ramos tarafından gerilla ile yeniden başlatılan "barış görüşmeleri"nde ise, bu yılın Mart ayında bir ön anlaşma imzalandı. Ramos ile NDFP'nin görüşmelerdeki temsilcisi Luis Jalandoli arasında yapılan bu ilk anlaşmaya göre, taraflar karşılıklı olarak insan hakları normlarına bağlı kalacaklarını teyit ettiler. Aslında bu görüşme savaşı sona erdirmek için planlanan dört buluşmanın birincisiydi. Mart ayındaki anlaşmaya göre bu ay içinde yapılacak görüşmelerin ana konusunu ise ekonomik ve sosyal reformlar oluşturacaktır.

Filipinler ekonomisini ellerinde tutan dev çokuluslu elektronik tekelleri ve bunlarla işbirliği içindeki Filipin sermayesi, Güneydoğu Asya'da yaşanan ekonomik krizin, Endonezya'nın ardından Filipinler ekonomisinde yaratabileceği olası bir etkiyi aşmak için bu görüşmeleri bir fırsat olarak görüyorlar. Bu dev tekellerin temsilciliğini yapan Estrada hükümeti, bu yüzden, bir an önce "barış"ın sağlanması ve ülkede "huzur"un hakim olması ile yabancı sermayeyi Filipinler'e çekmeyi planlıyor.

Filipin egemen sınıfları Güneydoğu Asya krizinin de etkisi ile yeniden canlandırdıkları "barış görüşmeleri" ile yeni manevraların peşinde iken, NPA/NDFP temsilcileri, eşit gözlemci düzeyinde hükümet tarafından resmi olarak kabul edilmelerini kendilerinin büyük başarısı olarak değerlendirmekteler.

Ancak, gerek Latin Amerika'da gerilla hareketlerinin yaşadığı deneyimler, gerek FKP'nin kendi deneyimi, NPA ve NDFP'yi daha temkinli yaklaşmaya itiyor. NPA/NDFP bu görüşmelerde "halkın temel sorunlarının kapsamlı bir çözümünü" istemektedir. FKP kurucusu ve NDFP'nin baş politik danışmanı Jose Maria Sison, çeşitli demeçlerle yapılan ilk anlaşmanın kesinlikle El Salvador gerilla hareketi gibi bir teslim olma anlamına gelmeyeceğini, bir kazanım olduğunu belirtmektedir. NPA temsilcileri, görüşmeler sürecinde 7 bin gerillanın silahlı mücadeleyi sürdüreceğini, tutumlarını halkın sorunlarını çözmeye yönelik ciddi reform adımlarının atılmasına bağlı olarak yeniden gözden geçireceklerini belirtmekteler.

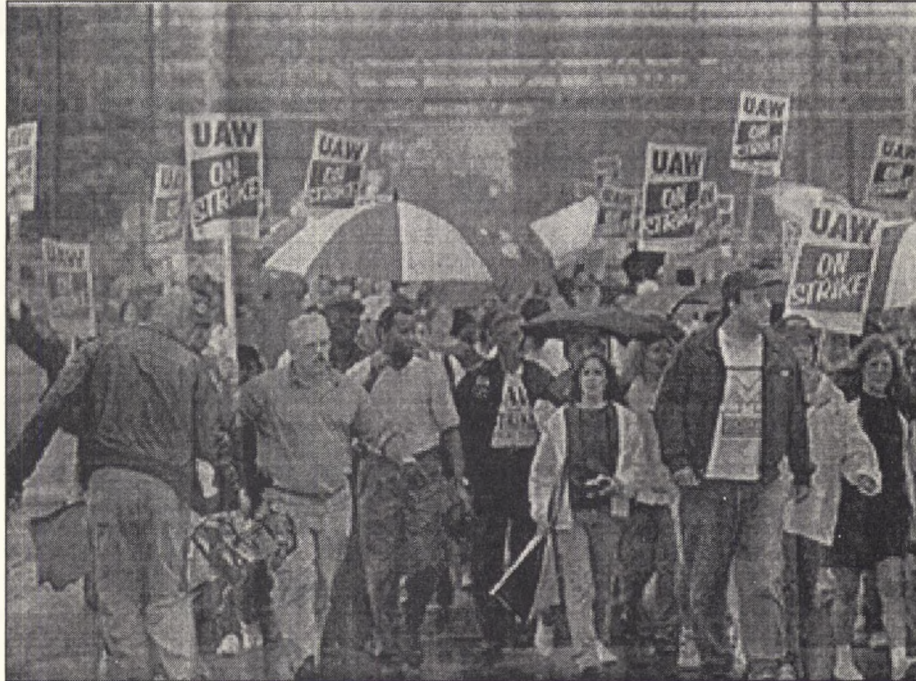
General Motors grevi sürüyor

Dünya piyasasının birçok bakımından en büyük tekeli olan General Motors bir ayı aşkın bir süredir devam eden tarihinin en çetin grevlerinden biri ile karşı karşıya bulunuyor. General Motors daha önce, 1970 yılında, 67 gün süren bir benzer eylemle yüzyüze gelmişti. 6. haftasına giren bugünkü grev birçok açıdan 1970 greviden farklı özellikler taşımaktadır.

Birincisi, grevin temel nedeni 1970'teki gibi geleneksel ücret zammı talebine dayanmamaktadır. İşçiler General Motors yönetiminin öngördüğü toplu işten atma ve üretimi Arjantin, Polonya, Çin, Tayland, Meksika ve Brezilya gibi emek-gücünün fiyatı ucuz olduğu ülkelere transfer etme projelerine karşı çıkmaktadırlar. Geçmişten farklı olarak, pek çok ülkede olduğu gibi, işçiler toptan işten atmalara ve işsizliğe karşı taleplerle ayağa kalkmakta, direnmektedirler. Bununla bağlantılı olarak, General Motors'un ABD'de yatırım yapmadığını, mevcut üretim araçlarını modernleştirmede, devşirdiği dev sermayeyi hep yukarıda sıraladığımız başka ülkelere yeni fabrika açmakta kullandığını iddia etmektedirler.

İkincisi, mevcut grevin etkisi 1970'dekine göre General Motors'la sınırlı kalmamakta, ülke ekonomisinin tamamını derin bir biçimde etkilemektedir. Örneğin Flint kentinde ekonomik yaşamın %65'i General Motors'un varlığına dayanmaktadır. Grev nedeniyle herşey durmuştur. Sorun daha farklı bir ölçekte ABD ekonomisinin tümünü etkilemekte, GSMH'nın önemli oranlarda aşağıya çekilmesine neden olmaktadır. Dahası General Motors'un Michigan eyaletinin mütevazı bir fabrikasında başlayan eylem, üretim sürecinin aşırı derecede uzmanlaşması sonucu, kısa süre içinde tekelin tüm fabrikalarında üretimin durmasına yol açmaktadır. Vasıta satışlarının bir yıl öncesi rakamlarına göre %30 ile %40 arasında gerilemesi ve Flint'de 9.200 işçinin işi bırakması General Motors yönetimini 170 bin işçiye iş veremez duruma düşürmektedir.

General Motors grevinin ortaya çıkardığı üçüncü bir gerçek ise sanayi kapitalizminin finans kapitale bağımlılık derecesinin düzeyidir. General Motors yönetimi grevdeki işçilerle Wall Street borsası arasında bir aracı konumuna düşmüş durumdadır. General Motors'un hissedarlarının en verimli ve dolayısıyla esas gelir kaynağını borsa spekülasyonu oluşturmaktadır. Borsa spekülasyonunun hissedarlara sağladığı mali gelirin General Motors cirosundaki payı % 29,29'dur. Bu nedenle General Motors yönetimi sanayi ve ticari bağlamdaki stratejik hesaplarını borsa uzmanlarının öngörü ve tercihlerine göre saptamak zorunda kalmaktadır. Wall Street

uzmanlarının General Motors'un borsa fiyatlarının yükselmesi dolayısıyla hissedarların rantlarının artması için sunduğu reçete özetle şöyledir: 50 bin işçinin işine derhal son verilmesi, ABD'de bulunan montaj fabrikalarının sayılarının azaltılması, kâr marjlarının arttırılması vs.. Eylemin sıcaklığında işçileri tahrik etmemek ve kamuoyunun ters tepkisiyle karşı karşıya kalmamak için açıkça formüle edilmese de, Wall Street, General Motors yönetimine işçilere kesinlikle taviz vermemeyi, mali tutarı ne olursa olsun sonuna kadar dayanmayı ve üretimi emek gücünü en ucuz olduğu ülkelere transfer etmeyi salık vermektedir.

Wall Street uzmanları bu reçeteyi General Motors'un rakiplerinin konumlarını kıstas alarak hazırlamaktadırlar. ABD otomobil sanayisinin diğer iki büyük tekeli olan Chrysler ve Ford geçmişte benzer bir uygulama sonucu kâr marjlarını arttırmışlardı. Wall Street uzmanlarının hesaplarına göre Ford her ürettiği vasıta başına General Motors'dan 978 dolar daha fazla brüt kâr sağlamaktadır. Bu kâr oranının arttırılmasına paralel olarak borsa randımanı yükselmekte,

hissedarların rant geliri artmaktadır. Dolayısıyla, Wall Street borsası General Motors emekçilerinin esas muhatabı olarak ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle General Motors yönetimi borsadan aldığı destek sonucu pazarlıklarda katı bir tavır takınmakta, bugüne kadar 1,2 milyar dolara malolan greve katlanmaktadır. Dahası General Motors sorunu yargı önüne taşıyarak işçilerin eylemini ülkenin ulusal çıkarlarına zarar veren girişimler kategorisine sokmaya ve illegal göstermeye çalışmaktadır. General Motors grevinin dikkate değer diğer bir özelliği ise kamuoyunda yarattığı yankıdır. Yakın bir döneme kadar ABD'deki işçi eylemleri ve grevleri pek ilgi çekmez, hatta kitlelerin olumsuz tepkileri ile karşı karşıya kalırlardı.

Geçtiğimiz yıl gerçekleşen UPS eylemine karşı tutumda belirgin bir değişime tanık olundu. Günlük yaşamın UPS grevi sonucu 15 gün boyunca felce uğramış olmasına rağmen kitleler Teamsters'lerin eylemini desteklediler. Ciddi kamuoyu araştırmalarının da doğruladığı bu kamuoyu desteği, Teamsters'lerin UPS yönetimini zora sokmalarını ve taleplerini koparmalarını kolaylaştırmıştı. (Ancak UPS yönetimi 25 Haziran 1998 tarihli bir açıklama yaparak geçen yıl imzalanan anlaşmayı tek taraflı iptal ettiğini ve angajmanlarını yerine getirmeyeceğini belirtti.)

Sonuç olarak, geçen yılki UPS greviden sonra General Motors direnişi ABD'de işçi sınıfı hareketinin yeni bir düzey kazanmaya başladığını, hareketin uysallıktan, teslimiyetçilikten ve karanlık ilişkilerin egemen olduğu sendikaların vesayetinden kurtulmaya yüz tuttuğunu göstermektedir. Ayrıca, Asya iktisadi krizinin etkilerinin artmasına paralel olarak keskinleşen tekeller arası rekabet ABD'de yeşeren ve emekçi kitlelerin desteğini alan bu yeni mücadele dinamiğine ek potansiyel olanaklar sunmaktadır.

General Motors:

1997 verilerine göre General Motors yalnızca otomobil sektöründe değil genel planda da dünyanın en büyük tekeli olma konumunu halen korumaktadır.

Yıllık cirosu: 177,5 milyar dolar

Toplam personel : 693.000 (istihdam bakımından dağıtım şirketi Wal-Mart ilk sırayı tutmaktadır)

ABD pazarındaki payı: %31

Net kâr: 6,48 milyar dolar

Mali yatırımlarından sağladığı gelirin toplam cirosundaki payı: %29,29

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Borsa yatırımı: 46 milyar dolar (Microsoft'un borsaya yatırdığı sermaye General Motors'unkinden 6 kat daha yüksektir.)

Faaliyet alanları: Proje tasarımı, özel vasıta, kamyon, tren lokomotifi ve yedek parça üretimi ve satışı

Mali sektör: Kredi kuruluşları, sigorta şirketleri vb.

Uydu yapımı ve uydu aracılığı ile çalışan televizyon vericisi üretiminde ilk sırayı tutan Hughes Electronics'in %74'ü General Motors'a aittir.

Ayrıca, General Motors Avrupa'da Opel, Vauxhall, Saab gibi tekellerin, sahip olduğu hisse oranında, ya doğrudan sahibidir ya da denetleyici konumundadır.

Emperyalist finans kuruluşları kredi musluklarını açmak zorunda kaldılar

Rusya: İşçi-emekçi eylemliliği uluslararası sermayeyi korkutuyor

Boris Yeltsin bu sıkıntıyı askeri darbe ihtimalini gündeme getirerek ifade etmek zorunda kalmakta.

dolaylı imdat çağrılarında bulunmaktadır.

Ancak taşıma su ile böyle bir sosyal yangın tehlikesinin engellenmesi mümkün değildir.

Rusya proletaryası

uluslararası sermayenin gizli hesaplarını kursağında

bırakma gücüne sahiptir

ve bunu er-geç mutlaka başaracaktır.

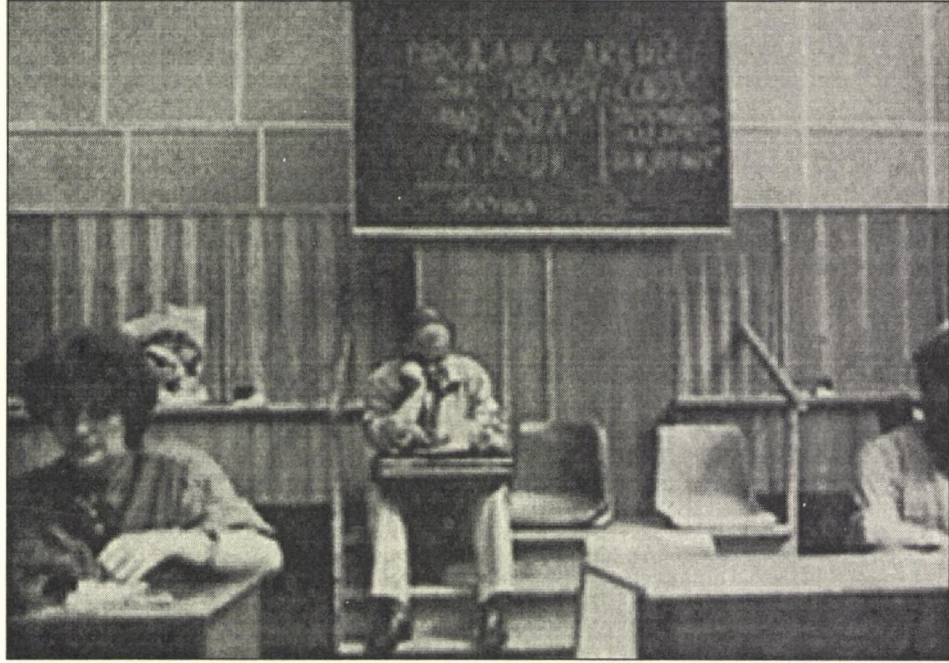
13 Temmuz günü açıklanan bir anlaşma ile Rusya'yı yoğun bakım altına alan uluslararası sermaye, bu ülkenin hammadde kaynaklarını fiilen ipotek etme operasyonunu başlatmış bulunuyor. İki hafta süren gizli pazarlıkların ardından imzalanan ve koşulları henüz açıklanmayan sözkonusu anlaşma gereğince, IMF ve Dünya Bankası tarafından Rusya'ya önümüzdeki iki yıl içinde 22,6 milyar dolar borç verilecek. Böylece uluslararası sermaye kurumları ilk kez Rusya'ya bu kadar yüksek düzeyde bir borç vermiş bulunuyorlar.

İMF'nin kredi musluklarını açması karşısında Rusya'ya dayattığı koşullar henüz kamuoyuna açıklanmış değil. Ancak bu koşulların içeriğini öğrenmek için Kremlin'in resmi bir açıklama yapmasını beklemek gerekmiyor. Kapitalist ekonomi kriterlerine göre Rusya'nın temel sorunu vergi kaçırmayı sınırlamak, bütçe açığını azaltmak, sosyal harcamaları sınırlamaktır. Yani sonuçta İMF'nin istediği Rus versiyonu bir kemer sıkma politikasıdır. Bu kemer sıkma politikasının diğer ülkelere dayatılan reçetelerden tek farkı vergi yasasına ilişkindir. Çünkü Rusya'da hiçbir işletme doğru dürüst vergi ödememekte ya da ödenen sadaka düzeyini geçmemektedir.

Bu borçlanmanın mantığını, dolayısıyla temel nedenini anlamak için Rus ekonomisinin işlerliğine bakmak gerekiyor. Rusya'nın temel gelir kaynaklarını hammadde ihracatı oluşturmaktadır. Bu hammaddelerin başında petrol, doğal gaz ve madenler gelmektedir. Bunlar dışında Rus ekonomisinin katma değeri olan tek ihracatçı sektörü silah sanayisi ve askeri donanımdır. Bu gelir Rus

toplumunun en azından cari harcamalarını karşılayabilecek durumdadır. Ancak hammadde ihracatından sağlanan bu dev gelir Rus devletinin kasalarına girmemektedir. Bu nedenle devletin kasaları tamtakırdır. Bütçe sürekli olarak dış borçlanmalarla denkleştirilmeye çalışılmakta, ancak açık bir türlü kapanmamaktadır. Bunun nedenini vahşi kapitalist ekonomiye geçişte aramak gerekiyor. '90'lı yılların başlarında özelleştirme kampanyası sürecinde ülkenin başlıca gelir getiren işletmelerini ve gelir kaynaklarını yerel yöneticiler, fabrika müdürleri zimmetlerine geçirmişlerdir. Bu büyük ölçekli gasp operasyonunun ortaya çıkardığı yeni burjuvazi sonuçta bir avuç mafya çetesinden oluşmaktadır.

Bu yeni yetme burjuvazi toplumsal zenginlikleri uluslararası pazarlarda pazarlayarak sağladığı geliri ülkede yatırıma dönüştürmemekte, üretim araçlarını modernleştirmemekte, ülke dışında tutmaktadır. Yani yıllardır en kaba yöntemlerle yürütülen bir zenginlik transferi sözkonusudur. Bu gelirin az da olsa bir bölümü kuşkusuz ülkeye geri dönmekte, ama bu da genellikle lüks villa yapımında, zırlı Mercedes alımında, politikacılar ve bazı askeri sorumlulara sus payı ya da komisyon vermede, mafyanın milislerini beslemede kullanılmaktadır. Onun için Boris Yeltsin ve avanesi periyodik olarak uluslararası mali kurumların kapılarını aşındırmak, borç dilenmek zorunda kalmaktadır. Alınan borçlar ise ihracattan sağlanan gelirin akıbetine uğramakta, kısa sürede başlangıç noktasına geri dönmekte ve Rusya dibi delik bir kuyu olarak kalmaktadır.

Bu durumda neden uluslararası mali kurumlar ve bankalar Rusya'ya borç vermeyi sürdürmektedirler? Herşeyden önde Rusya'da statükonun en azından bugünkü haliyle korunması, yoğun bakım altına alınması pahasına da olsa geriye dönüşün engellenmesi gerekiyor. Yanısıra Rusya'nın doğal zenginlikleri uluslararası sermaye için büyük bir gelir kaynağıdır. Bu talanın sürebilmesi için de kredi verilmesi gerekmektedir.

Borçlanmanın sürdürülmesinin, dibi delik kuyuya yatırım yapılmasının en önemli nedeni ise artan işçi eylemliliğidir. Rusya'da emekçi kitleler hızla politize olmakta ve her geçen gün çetin direnişler gündeme gelmektedir. Bu alanda yaşanan gelişmeler sermaye çevrelerine soğuk terler döktürmektedir. Rus işçi sınıfı yıkımın enkazını yavaş yavaş üzerinden atıyor. Yaklaşık on yıldır maruz kaldığı dolandırıcılığı anlamaya başlıyor ve karşı atağa geçmeye çalışıyor. Bu eğilimi kanıtlayan örnekler henüz sınırlıdır ve sadece kömür havzası işçilerinin direnişinde ifadesini bulmaktadır. Ancak bu sayılı örnekler bile Rus emekçilerinin kararlılık düzeyini görmeye yetmektedir. Sibirya'daki demiryollarını trafiğe açmak için başbakan yardımcısı 300 milyon rubleyi çuvalara doldurarak Sibirya'nın yolunu tutmak zorunda kalabilmiştir.

Dolayısıyla soruna esas olarak

Sorunun bu yönünün ısrarla hasır altı edilmesi gerçeğin kendisini değiştiremeyecektir. Eğer yatırımcılar Rusya'yı terk ediyorlarsa, spekülasyoncular Rus hammadde fiyatlarını kırmak için rubleyi hedef seçiyorlarsa, yeni kredilerin tanınması için başta Clinton ve Kohl olmak üzere emperyalizmin en önde gelen temsilcileri kişisel prestijlerini ortaya koyuyorlarsa, sıkıntılı günler yaşayan Japonya yardım sunmakta tereddüt etmiyorsa, Rusya'da ciddi bir sorun var demektir. Bu sorunun ipuçlarına burjuva basının satır aralarında rastlamak mümkündür: Rusya'da ödenmeyen maaşlar ve emeklilik ödenekleri bir an önce ödenmelidir! Zira Endonezya'da yaşanan gelişmelerin akıbeti bilinmekte, Güney Kore ise daha farklı bir manzara sunmaktadır. Rusya da aynı kategoride yeralan ve çok daha farklı gelişmelerin önünü açabilecek bir sosyal patlamaya aday olan bir ülkedir. Yeni IMF kredisinin arkasında Rus işçi sınıfının ve emekçilerinin yarattığı bu sıkıntı yatmaktadır. Boris Yeltsin bu sıkıntıyı askeri darbe ihtimalini gündeme getirerek ifade etmek zorunda kalmakta, dolaylı imdat çağrılarında bulunmaktadır. Ancak taşıma su ile böyle bir sosyal yangın tehlikesinin engellenmesi mümkün değildir. Rusya proletaryası uluslararası sermayenin gizli hesaplarını kursağında bırakma gücüne sahiptir ve bunu er-geç mutlaka başaracaktır.

İşçi sağlığı ve iş kazaları üzerine:

İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadeleye!

3. Ulusal İşçi Sağlığı Kongresi 20-23 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirildi. İşçi sınıfı adına, sınıftan ve toplumsal sorunlardan yalıtık, sendikal bürokrasinin topladığı yarı-resmi bir sağlık kongresi dahi, gerçekliğin çok altında olduğu bilinen verilerle, kapitalist barbarlığın yarattığı aysbergin su yüzünde kalan kısmını az-çok sergiledi. Sendika bürokratları ve "uzmanları", bilinçli bir tutumla gerçekleri emekçi sınıflardan gizliyorlar ya da salonlara hapsederek günah çıkartıyorlar. On yılda bir adet yerini bulsun diye bu tür kongreler düzenliyorlar. Sonra da sermayenin işçi sağlığını ve yaşamını hiçe sayan sömürü düzenine uşaklık etmeye devam ediyorlar. İşçi ve emekçiler ise iş katliamlarıyla, hastalıklarla kırılmaya devam ediyor.

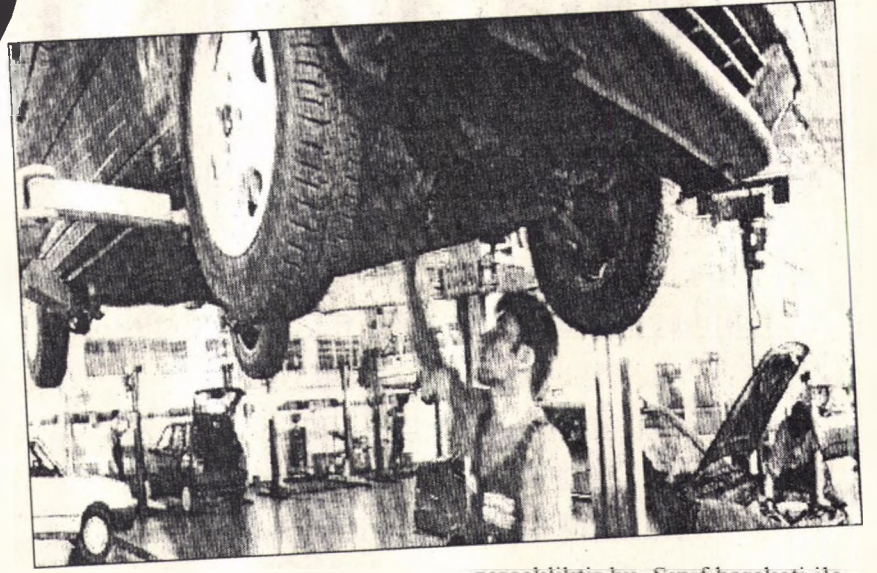
Sağlık kongresindeki tüm laf kalabalıklarına rağmen, iş kazalarının kaynağında yatan kapitalist kâr hırsı gerçekliği bütünüyle gizlenememektedir. Türkiye bu alanda dünyada ikinci sırada yer almaktadır.

İşçi sağlığı alanında güncel ve yakıcı bir sorunu oluşturan sermayenin SSK talanı bu kongrede, tam da işçi sağlığı gibi bir konuyu işlerken kıyısından köşesinden yoklanmış ve geçilmiştir! Sağlık hizmetleri özelleştirilerek SSK'nın tasfiyesinin adımları atılırken, böylesi bir kongreden "SSK'nın tasfiyesi adımlarına son verilmeli, SSK mali olarak desteklenmeli, tüm çalışanlar sigortalı ve sendikalı yapılmalı" talebi neden çıkmamıştır? Neden sınıf hareketinin en canalcı sorunları olan, sendikalaşma, özelleştirme, siyasal hak ve özgürlükler sorununa değinilmemiştir? Bu örnek bile, kongreyi organize edenlerin işçi sınıfının sağlık alanındaki sorunlarına çözüm getirmek gibi bir dertlerinin olmadığı göstermek için yeter.

Sadece bunlar da değil. "Kalite kontrol çemberleri" ve "esnek üretim" saldırısını pervasızca uygulayan sermaye sınıfının işçiler üzerinde yarattığı tahribatlara da hiç değinilmiyor kongrede. Örneğin; gemi, tütün, maden ocakları vb. sektörlerde çalışan işçiler, bir tesadüf eseri emekli olmayı başarabilirlerse, neden 2-3 sene içerisinde ölmektedirler? Ya da "kalite kontrol çemberleri" ve "esnek üretim" sistemleri uygulanan fabrikalarda sendikasızlaştırmaya paralel olarak iş kazaları ve ölümleri neden yükselmektedir? Sorular çoğaltılabilir, ama bir tanesi bile 10 senede bir

yapılan bu kongrede yanıtlanmamaktadır.

Bir de bilimsellik adına "10 yıl öncesine göre epey yol alınmıştır" diyerek koca çarpıtmalara giriyorlar. Her geçen gün ve yıl, işçi sağlığının ve haklarının tırpanlandığını, sermayenin azgın azami kâr hırsının sonuçları olarak toplumsal patlamalar beklenildiğini, Hak-İş gibi gerici, Türk Metal-İş ve Türk Kamu-Sen gibi faşist sendikalar bile teslim ederken, "sosyal demokrat" zihniyetli aslanlar, kapitalizmi aklama ve reorganize çabası içerisinde girmektedirler. Emperyalist-kapitalist sistemin MAİ, MİGA gibi yoğunlaşmış ve geleceği de kapsayan sömürü politikalarına objektif olarak payanda olmaktadır.

İşçi sağlığının ve iş kazaları sorununun tek insani ve bilimsel çözümü sosyalizmdir. Sosyalizm deneyimleri incelendiğinde, burjuva bilimadamlarının da teslim ettiği bir

gerçekliktir bu. Sınıf hareketi ile sosyalist hareketin birleşme sürecinde işçi sınıfı işçi sağlığı ve iş kazaları hakkında da bilinçlenecek ve mücadelesini bu alanda da yükseltecektir.

Türkiye iş kazalarında dünya ikincisi! 3. Ulusal İşçi Sağlığı Kongresi'nin ardından...

3. Ulusal İşçi Sağlığı Kongresi 20-23 Nisan '98 tarihlerinde Türk-İş, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin ortaklaşa organizasyonu ile Ankara'da yapıldı. Kongreye Roma Üniversitesi'nden Prof. Giovomi Berligver "İşçi ve sağlıkla ilgili olarak etik sorunlar", Brüksel Üniversitesi'nden Prof. Dr. Jacques Sporeg "İşçi sağlığı eğitiminde eğilimler" ve Avrupa Sendikaları Birliği'nden Marc Sapir "Avrupa Birliği bünyesinde işçi sağlığı ve iş güvenliğine yaklaşım" konularında verdikleri birer konferansla katıldılar. Medya, işçi, işveren ve siyasi partiler temsilcileri ile SSK yetkilerinin de katıldığı 6 panel düzenlendi. Çoğunluğunu işyeri hekimlerinin oluşturduğu 250 kişi, 4 gün boyunca konuşup tartıştı.

Kongrede ortaya konan bazı saptamaları şöyle sıralayabiliriz:

* Ülke nüfusunun %42'si SSK'lı iken, ne yazık ki ülkedeki sağlık çalışanlarının (doktor, hemşire vd.) en çok %15'i SSK bünyesinde çalışıyor.

* Her 4-5 dakikada bir iş kazası meydana gelmekte, günde ortalama 4 kişi iş kazası veya meslek hastalığından dolayı can vermektedir. Türkiye iş kazalarında Güney Afrika'dan sonra dünya ikincisidir.

* Ülkemizde yılda sadece 1000-1500 yeni meslek hastalığı teşhisi konurken nüfusu bize yakın Avrupa ülkelerinde bu sayı 20-50 binler arasındadır. Çünkü birinci basamak hizmetleri sayesinde Avrupa'da meslek hastalığı çok erken dönemde teşhis edilirken, ülkemizde ancak iş isten geçtikten sonra teşhis edilebilmektedir ya da hastalık teşhis bile edilemeden işçiler ölmektedir.

* İşyeri hekimliği hizmeti çalışanların sadece %15'ine götürülebilmektedir. Devlet ve SSK bu konuda yeterli denetim yapıp yaptırım uygulamadığından, küçük ve orta ölçekli işletmelerde çok sağlıksız koşullarda, üstelik de sigortasız çalıştırılan milyonlarca emekçi insanımız vardır. Daha da acı olanı bu işletmelerde çalışanların çoğunluğunun çalıştırılmamaları gereken küçük yaşta

çocuklar olmasıdır.

* İşyeri hekimliğinin önem ve işlevi yeterince kavranmamakta, çalışanlar, işveren, SSK ve hatta doktor tarafından işyeri hekimliği reçete yazmaktan ibaret sayılmaktadır. Hakkıyla yapılması gereken işe giriş muayeneleri periyodik muayene ve tetkikler, çalışan ortamın sağlıklı hale getirilmesi gibi unsurlar es geçilmekte, işyeri hekimliğinin, doktor, hemşire, psikolog, diyetisyen ve hijyenisten oluşan bir ekip işi olduğu unutulmaktadır.

* Sayıları artırılıp daha da donanımlı hale getirilmesi gereken meslek hastalıkları hastaneleri üvey evlat yerine konmakta, şu anda sadece İstanbul, Ankara ve Zonguldak'ta bulunan meslek hastalıkları hastaneleri geliştirilip yetkinleştirilmeleri bir yana, olanlar da birer SSK hastanesine dönüştürülmek istenmektedir.

* Devlet SSK'yı özelleştirme adı altında çalışanların ücretleriyle yapılan yatırımları elden çıkararak, sosyal devlet olma ve vatandaşının sağlığını koruma yükümlülüğünden kaçmaya çalışmaktadır. SSK asıl yapması gereken koruyucu hizmetleri yerine getirmediği içindir ki tedavi edici hizmetlerin altında ezilmektedir.

* İş kazaları ve meslek hastalıkları önlenemez risklerdir. Bunlar önlenemediği zaman sadece çalışan ve çalışanın ailesi değil, işveren ve devletin de büyük kayıpları olmaktadır. Bunun için iş müfettişlerinin sayısı yeterli hale gelmeli, etkin ve ciddi yaptırımı olan işçi denetimleri yapılmalıdır.

* İşyeri hekimliği konusunda yeterli olmasa da 10 yıl öncesine göre mesafe alınmıştır. Bunda, 17 binden fazla üyesini kurslardan geçirip sertifikalandıran Türk Tabipler Birliği'nin çabası belirleyici olmuştur.

* Bundan önce 1978 ve 1988 yıllarında yani onar yıl arayla yapılan işçi sağlığı kongrelerinin bundan sonra daha sık aralarla hiç olmazsa, 2-3 yılda bir yapılması dile getirildi. (Cumhuriyet, Bilim Teknik, 16 Mayıs 1998, s. 4)

Sosyal Güvenlik Reformu adı altında SSK adım adım tasfiye ediliyor: İzin vermeyelim!

Sermaye iktidarının yapısal krizinin faturasını işçi-emekçi katmanlara ödetme politikaları tüm hızıyla sürüyor. Sermaye şimdi de geçmişten beri sürekli gündeminde tutmasına rağmen bir türlü tam olarak gerçekleştiremediği saldırı planlarını hayata geçirme hazırlığı içinde.

Dışarıdan dayatma olmasına bile gerek kalmadan bizzat Türkiye burjuvazisi tarafından hazırlanarak İMF'ye sunulan yeni kölelik reçetesinin gündeme gelmesinin üzerinden çok fazla zaman geçmedi. Buna rağmen MGK-TÜSİAD hükümeti bu reçete doğrultusunda birtakım adımlar atmaya başlamıştır. Açıklanan memur zamları ve belirlenen asgari ücret reçeteyi hayata geçirmenin ilk adımları ya da işçi sınıfı ve emekçilere yönelik taarruzun ilk mermileri sayılmalıdır.

İMF-TÜSİAD programı çerçevesinde sermaye iktidarının önüne aldığı, işçi ve emekçilerin yıllardır tehdidi altında yaşadığı bildik saldırılardır. Önce sermaye iktidarının kendisine emperyalist efendilerince yıllardır tavsiye edilen/dayatılan bu saldırıları hayata geçirmekle neleri hedeflediğine bakalım. Özetlersek; planlananlar hayata geçirildiği koşullarda 2003 yılına kadar büyüme hızının % 5'lik bir orana yükseleceği, enflasyonun % 35.7'ye çekileceği ve işsizlik oranının % 5.2 düzeyine ineceği söylenmektedir. Burjuvazinin bu 'krizi yönetme' çabaları karşısında işçi ve emekçilerin ödeyeceği faturaya yazılanlarsa şunlar: Özelleştirme, ücretlerin dondurulması ve burada üzerinde duracağımız sosyal güvenlik reformu.

Aslında tüm bunlar emperyalist-kapitalist sistemin son yıllardaki genel politikalarıdır. Özellikle Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşananların sonucu sağlanan tek kutupluluk, kapitalist ülkelerin 'sosyal devlet' görüntüsüne ihtiyacını ortadan kaldırmıştır. Sosyalist kampın varlığından kaynaklı olarak üstlendiği sosyal güvenlik hizmetleri artık sermaye için gereksiz kaynak israfı olarak nitelendirilmektedir. Bu yüzden ki tüm dünyada eğitimden sağlığa, bu hizmetler birer birer devletin yükümlülüğü olmaktan kurtarılarak özel sektöre verimli bir kâr alanı haline getiriliyor. Dünya emperyalist-kapitalist sisteminin bir parçası olarak Türkiye'de son yıllarda eğitimde, sağlıkta hayata geçirilmeye çalışılan özelleştirmeler tam da bu sebeplerle tüm burjuva hükümetlerin ilk gündemleri olmaktadır.

İMF ile imzalanan kölelik anlaşması çerçevesinde emperyalist efendilerine verilen sözlerin MGK-TÜSİAD hükümetine yüklediği sorumluluklardan biri, yıllardır bin türlü yalandolanın konusu edilen SSK'nın özelleştirilmesidir. Bilindiği gibi SSK, tarım ve sanayi işçilerinin sosyal

güvenlik kurumudur. Bu alanda tuttuğu yer itibarıyla işçi ve emekçiler açısından önemi bir hayli büyüktür. SSK'nın, kendi kapsamına giren işçi ve emekçilerin emeklilikten sağlığa birçok sosyal güvenlik sorununun çözümünde kullanılan 495 tesisi ve 42 bin çalışanı olduğunu biliyoruz. '95 yılında toplam nüfusun %43'ünün sağlık hizmeti SSK tarafından karşılanmış, SSK'ya ait kuruluşlarda aynı yıl 6.5 milyon yataklı, 40.3 milyon ayakta tedavi yapılmıştır. Yine bu kuruluşlarda '95 yılında 14 bin ameliyat, 178 bin doğum gerçekleşmiştir. Sadece bunlar bile burjuvazinin '95 yılından beri sürdürdüğü "SSK zarar ediyor" demagogisi eşliğinde SSK'yı tasfiye etme çabalarının işçi ve emekçilerin ne derece kapsamlı bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu açıkça göstermektedir.

Burjuvazinin sık sık tekrarladığı "SSK zarar ediyor" yalanının kitleleri aldatmaya ve tasfiyeyi meşrulaştırmaya dönük demagogik bir propaganda olduğu ortadadır. Zira '95 itibarıyla SSK 300 trilyon lirayla genel bütçeden sonra en büyük bütçeye sahip kurumdur ve '97 fiyatları itibarıyla 500 trilyonluk malvarlığına sahiptir. Tüm bunlara SSK'nın devlet ve özel sektörden trilyonlarca lira prim alacağı olduğunu eklemeye gerek yok. Aynı yalan kampanyası kaçak işçilerin SSK'ya getirdiği yük üzerinden sürüyor. Bu işçiler SSK'ya prim ödemiyormuş! Sendikası, sigortasız işyerleri, yani sömürü cehennemlerinin sanki bu sistemin ürünü olduğunu bilmiyormuşuz gibi. Primleri keserek kendi cebine atan patronlar bu ülkede yaşamıyormuş gibi! Tüm yalanlar aynı gerçeğin altını bir kez daha çiziyor: Sermaye diktatörlüğü yalan diktatörlüğüdür. Planlarına göre yalan kampanyasını güçlendiren sermaye iktidarı, bu "kaynak israfı"ndan kurtulacak ve SSK'nın gelirleri, malvarlığı patronlara ve emperyalist burjuvaziye altın bir tepsi içinde sunulacaktır.

Dünya ülkelerinin büyük bir çoğunluğunda sosyal güvenliğe katkı, işveren, devlet ve işçi üzerinden gerçekleşir. Türkiye'de ise devlet, bırakın katkısı, SSK'nın elde etmesi gereken gelirlerin bile kaybına neden olmuştur. Sorunun işverenler cephesi ise daha vahimdir. İşverenler işçi ve emekçilerin ücretlerini düşürerek SSK'ya prim ödemelerini

beri SSK'ya ödememektedir. Yine devletin de aynı şekilde birçok kurum üzerinden SSK'ya trilyonlarca lira borcu bulunuyor. Kısacası SSK'nın tek geliri işçi-emekçilerin ücretlerinden kesilen primlerle sınırlıdır. Bununla birlikte batık bankaların ve şirketlerin çalışanlarının sosyal güvenlik harcamaları SSK üzerine yıkılmakta, sermayedarlar iflas etme bahanesiyle aradan çekilerek bütün görev ve yükümlülüklerini SSK'ya yüklemektedir. SSK kaynakları devlet tarafından ucuz kredi kaynağı olarak kullanılmakta ve sermayedarlara peşkeş çekilmektedir. Sağlık alanında en çok harcama gerektiren hastalıkların tedavilerinin bütün yükü de SSK üzerine binmiştir. Örneklemek gerekirse

dializ hastalarının %86'sı, kanser hastalarının %90'ı ve by-pass gereken durumların %80'i SSK üzerinden karşılanmaktadır. Burjuvazinin bu türden hile ve ayak oyunlarına rağmen SSK, 1994 yılında prim alacakları hariç trilyonlarca lira gelir fazlası elde etmiştir. Bunun yanında SSK'nın Türkiye'de sigortasızların sigortalanmasıyla elde edilebilecek yüzlerce trilyon lira tutarında prim geliri imkanı vardır. Bu da gösteriyor ki '95 yılından beri sürdürülen "SSK zarar ediyor" kampanyasının bir gerçekliği yoktur ve nedeni İMF'den bu dönemde alınan direktifler, İMF'ye birkaç yıldır verilen sözlerdir. Zira defalarca belirttiğimiz gibi yeni dünya düzeninde sosyal güvenlik harcamaları sermaye için kaynak israfıdır ve sınırsız kar imkanı bulunan bir alandan feragat etmek anlamına gelmektedir.

Bu saldırının bir ayağı da kuşkusuz "Mezarda Emeklilik Yasası"dır. Ortalama yaşam süresinin oldukça düşük olduğu ülkemizde bu yasa işçi ve emekçiler için yıllarca sefalet içinde yaşamının sonunda emekli edilen cesetlerden başka bir anlamına gelmiyor. Böyle olunca hem işçi ve emekçilerin çalışmadan aylık alacakları dönem kısılacak hem de yıllarca emeklilik için ödediği primler otomatik olarak sermaye sisteminin hizmetine peşkeş çekilecektir.

Sermaye sınıfı tüm bunları yaşama geçirmek için yıllardır kendisini hazırlamaktadır. İşçi ve emekçileri kapkara bir sefalet mahkum edecek bu uygulamalar, özelleştirmeler, sıfırlanan ücret artışları, ekonomik ve sosyal hakların gaspı, sermaye iktidarı açısından krizin faturasını ödetmek açısından hayati önemdedir. Ve bu politikalarda esneme şansına dahi sahip değildir. Uygulamaya geçecek saldırı programının başarıya ulaşp ulaşmayacağını da yine önümüzdeki süreçteki sınıf mücadelesi gösterecek. Ya kapitalistlerin dayattıkları sefalet ve yıkıma razı olacağız, ya da düzeni kendi krizi içine gömeceğiz.

SSK'nın tasfiyesine hayır!

Özelleştirmelere hayır!

Herkese parasız sağlık hizmeti!

İMF-TÜSİAD reçetelerini alanlarda yırtalım!

Emek-gücü sömürsünün yoğunlaşmış bir biçimi olarak: *Vardiya sistemi*

Tekel öncesi kapitalizm, kapitalist üretim sisteminin gelişme dönemi olduğu gibi yoğun bir rekabet dönemidir de. Rekabetin asıl belirleyeni ise, kullanılan emek-gücünün yoğunluğu ve ucuzluğudur. Rekabette kapitalistlerin elindeki en büyük sermaye bu (emek-gücü) olmuştur. Dolayısıyla gelişen makinasal üretim beraberinde emek-gücünün sömürsünde de değişiklikler yaratmıştır. Örneğin manifaktür döneminde bir işçi 18-20 saat çalıştırılırken, teknolojik gelişmenin ürünü makinanın giderek artan oranda üretim sürecine girmesi işçinin makina hızına yetişememesi sorununu getirmiştir. Makinanın 24 saat çalıştırılabilir olmasına karşılık, işçinin kesintisiz 24 saat çalıştırılması olanaksızdır. Bu zamanı ikiye bölmeyi; yani 24 saatlik işgünü, iki işçinin emek gücünü sömürmeyi zorunlu kılmaktadır. Çünkü gelişen kapitalist pazarda pay sahibi olmanın ve rekabet gücünü sürdürmenin yegane koşulu yoğunlaşmış emek-gücüyle kaliteli ama ucuza maledilmiş meta sürmektir. Gelişen teknoloji 12 saati, 20 saati değil 24 saati de emek-gücünün sömürsünde bir zorunluluk haline getirir.

Marks *Kapital*'in 1. cildinde kar yasasını incelerken bu sorunu bir kapitalist olan E.F. Sanderson'un ağzından şöyle aktarıyor: *"Yalnızca gündüz çalışan fabrikalarda, gece boş duran makineler nedeniyle bir kayıp olduğu doğrudur. Ama bizim için fırınların kullanılması ayrıca bir kayıp gerektirir. Eğer yakılmaya devam edilse, boşuna yakıt harcanmış olur. Yakılmasa, ateşin yeniden yakılması ve (soğuyan fırınların yeniden ısınması) sıcaklık yükselmesi zaman kaybına yol açar. Ve sıcaklık değişmesi fırınlar üzerinde ayrıca olumsuz etki yapar"* (*Kapital*, C.1, s.277)

Görüldüğü gibi gelişen makinasal üretim emek-gücünün 24 saat aralıksız sömürsünü bir zorunluluk haline getirmiştir. Bir diğer zorunluluk ise sağlıklı, sürekli ve kaliteli meta üretimi için yoğunlaşmış, kalifiye ve dingin emek-gücüdür. İşte kapitalist için bu iki vazgeçilmez koşul emek-gücünün sömürülüş biçiminde değişikliği zorunlu kılar. Bu gece ve gündüz olmak üzere iki vardiya sistemidir.

Uzun süre gece ve gündüz çalışması olarak süren bu kapitalist üretim sistemi işçilerde öfke ve hoşnutsuzluklara, aydınların ve bilimadamlarının yoğun tepkisine yolaçmıştır. 12 saatlik yoğun işgününün işçi üzerinde yarattığı fiziksel ve psikolojik tahribat, aşırı yorgunluk ve dikkatsizliklerin sonucu çoğu ölüm ve sakat kalmalarla sonuçlanan iş kazaları işçi sınıfında yoğun tepkiler yaratmış ve yer yer ciddi direnişlere neden olmuştur. Bunun yanı sıra bilimadamları ve aydınlar uzun süreli işgünü ve özellikle gece çalışmasının insan fiziği üzerindeki olumsuz etkilerini bilimsel olarak ortaya koymuşlardır. 1800'lerin ilk yarılarında bir hekim özellikle gece çalışmasının insan fiziği üzerindeki olumsuz sonuçlarını şöyle değerlendirmektedir:

"Güneş ışığı vücut dokuları üzerinde, bunları sertleştirici ve esnekliklerini koruyucu bir etki yapar. Yeterli miktarda gün ışığından yoksun bırakılan hayvanların kasları gevşer ve esnekliğini yitirir, uyarım yetersizliği yüzünden sinir sistemi gücünü kaybeder ve her türlü gelişme eksik kalır. (...) Çocuklarda ise gündüzleri devamlı bol aydınlık ve günün bir kısmında doğrudan gün ışığı sağlık için

son derece önemlidir. Işık, temiz kanın oluşmasına yardımcı olduğu gibi vücutta liflerin sertleşmesini de sağlar. Görme organları üzerinde uyarıcı etki yapar ve böylece beyin çeşitli işlevlerinin faaliyetlerini artırır." (Dr. W. Staange. *Kapital* C. 1, s.271-72, dip not)

Bir yandan sosyal haklardan, iş güvencesinden yoksun, sağlıksız koşullarda süren uzun işgünü, diğer yandan kapitalist gelişmenin işçi sınıfı saflarında yarattığı nitel ve nicel gelişme sınıf çelişkilerini derinleştirmiş, sınıf çatışmalarını sertleştirmiştir. Yoğun sömürünün sınıf cephesinde mayaladığı öfke, 1856 ve 1886 'da Şikago tekstil işçilerinin 8 saatlik işgünü ve insanca çalışma koşulları için ayaklanmasında görüldüğü üzere, işçi eylemlerini ve direnişlerini de beslemiştir.

İşçi sınıfının direnişi karşısında 8 saatlik işgünü kabul etmek zorunda kalan sermaye üretimin sürekliliğini kesintiye uğratmamak ve emek-gücünün sömürsünü sürekli kılmak amacıyla 3 vardiya sistemi şeklinde üretimi sürdürmüştür. Ve bugün büyük oranda üretim birimlerinde geçerli uygulama olan bu çalışma sistemidir; günde 3 vardiya, 8 saat...

Vardiya sistemi işçilerin bir talebi olabilir mi?

Birçok üretim sektöründe ve fabrikalarda üç vardiyalı çalışma sistemi söz konusu olsa da, bugün hala özellikle tekstil, tarım vb. sektörlerde büyük oranda ya 12'ser saat olmak üzere iki vardiya sistemi uygulanmakta, ya da işçiler tek vardiya şeklinde 14-18 saate varan bir süre çalıştırılmaktadırlar. Devrimci siyasal bir sınıf çalışması yürüten komünistler propaganda-ajitasyon, teşhir ve örgütleme faaliyetlerinde kapitalist sömürü sisteminin teşhiri, genel toplumsal-siyasal sorunların işlenmesi ve çözüm yollarının gösterilmesiyle birlikte kötü çalışma koşulları, sendikasızlık, sigortasız çalışma, düşük ücret, uzun çalışma günü vb. sorunları da işlemektedirler. Ancak sorunların pratik olarak ele alınması ve işlenmesinde gerçek bir ustalık göstermek gerekmektedir. Örneğin sendikalaşma faaliyeti yürütülürken genel anlamda sendikalaşmanın önemini ve bunun yasal bir hak olduğunu, özel anlamda ise sınıf sendikacılığı perspektifini başarıyla işlemek gerekmektedir. Sigorta, iş güvencesi, insan sağlığına uygun çalışma koşullarını fomüle ederken mevcut iş yasalarından ve ILO sözleşmelerinden örnekler vererek aslında bunların yasal haklarımız olduğu anlatılmalıdır. 8 saatlik işgünü propagandaya ederken yine yasaları dayanak yapabiliriz. Bu bugünkü yasaların çok ileri ve emekten yana olduklarını göstermek için değil, bunların bedeller ödenerek kazanılmış mevziler olduğunu vurgulamak ve bu sınırlı hakların bile sürekli bir saldırı altında olduğunu göstermek için.

Sözgelimi; daha özel kampanya ve çalışma dönemlerinde "Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı; herkese iş ve iş güvencesi; insan sağlığına uygun çalışma koşulları; 6 saatlik işgünü-8 saatlik ücret; aylık tutarında yılda 4 ikramiye" şeklinde sloganlaştırarak sınıfı kendi taleplerine sahip çıkmaya çağırırız. Ancak "6 saatlik işgünü-8 saatlik ücret" sloganını formüle ederken, 4 vardiya gibi bir alternatif de işverene sunamayız. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org> 12-14 saatlik bir çalışma sisteminin geçerli

olduğu bir atölye ya da fabrikada bizler 6 veya 8 saatlik işgünü talep olarak öne sürerken "geriye kalan zamanda fabrikada üretim duracak mı, ya da makineler boşuna mı çalışacak" gibi birşeyi düşünmeyiz bile. Sömürü çarkının nasıl döneceği üzerine kafa yormak bizim işimiz olamaz. Biz komünistler için önemli olan sadece işçi sınıfının devrimci çıkarlarıdır. İşçi sınıfını siyasal açıdan edilgen konumdan çıkartarak etkin hale getirmektir. Bütün talepleri bu temel hedefe bağlı bir biçimde formüle ederiz. İşçilerde bilinç çarpıklığı oluşturacak, düzen içi hayallerin gelişmesine yolaçacak tanımlamalar ve formülasyonlardan kaçınırız. Yani somut çıkış noktalarımızdan biri olarak işçi ve işveren arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi değerlendiririz. Bu anlamda da işverenin çıkarına da denk düşen çözüm önerilerini önermeyiz. Karşıt sınıfların çıkarlarını uzlaştırmak ve bağdaştırmak devrimcilerin değil, icazetçilerin işi olabilir ancak.

Yayınlarımızda bazen benzer hatalara düştüğünü düşünüyorum. Tekstil bülteninin 3 sayısının 5. sayfasındaki bir okur yazısında "Herkese iş, herkese iş güvencesi, 6 saatlik işgünü-8 saatlik ücret" gibi doğru taleplerin sonunda, "dört vard ya" talebi de yer alabilmektedir. Söz konusu olan bir okur mektubu olduğu için üzerinde fazla durulmayabilirdi. Ama bu "dört vardiya" talebi, "herkese iş ve 6 saatlik işgünü-8 saatlik ücret" talebinden doğacak boşluğa bulunmuş gayet makul bir çözüm önerisi gibi görünüyor. Ancak söz konusu olan sınıflar mücadelesi ise; bizler de bu mücadelede sermaye sınıfının çıkmazlarından yararlanarak sınıfa siyasal bilinç taşıma ve onu iktidara taşıma misyonu üstlenmiş isek, böyle çözüm talebinin sınıf bilincini geliştirmede, tam tersine köreltmediğini bilmemiz gerekiyor. Biz bir talep formüle ederiz, fakat "bu talebimizin sermaye cephesinde yaratacağı sonuçlar ya da bu sistemde karşılanması ne kadar mümkündür" yönüyle zerre kadar ilgili değiliz. İlgili olduğumuz tek şey talebimizin sınıf cephesindeki meşruluğudur.

Yukarıda saydığımız haklı ve meşru taleplerin sonuna "dört vardiya" talebi eklendiğinde bilinç bulanıklığı yaratacaktır. Bu yönüyle geri ve gereksiz bir taleptir. Buna karşı şöyle bir soru gelebilir: "Mevcut 3 vardiya ya da olası dört vardiya sistemine karşı mı çıkacağız?" Ya da "sosyalizmde vardiya sistemi olmayacak mı?" Birinci soru için şunu söyleyebiliriz. Bugün için çok özel olarak vardiya sistemine yönelen özel faaliyet yürütmeye gerek yok. Ancak buna rağmen, kapitalizmin kâr ve meta üretimi içerisinde vardiya sisteminin mantığı ve bunun işçiler üzerindeki olumsuz sonuçlarını işçilere anlatabiliriz. Bu sistemin genel işleyiş ve varoluş biçiminin reddi ve alternatif olarak sosyalizmin konulmasıyla bütünleştirildiği oranda bir anlamı olacaktır. İkincisi sosyalizmde vardiya sistemi olup olmayacağı ise o günün sorudur. Bunu belirleyecek olan sosyalist insanın ve sosyalist toplumun ihtiyaçlarıdır. Fakat şu kesindir: Sosyalizmde vardiya sistemi daha fazla sömürünün değil, toplumsal ihtiyacı karşılayan bir gerekliliği olarak işleyecektir. Sosyalizm işçi sınıfının sadece ürettiği değil, aynı zamanda yönetici olduğu bir toplumdur. Bu nedenle tüm diğer alanlarda olduğu gibi, vardiya sistemi alanında da hiçbir biçimde kapitalist sömürü sistemine benzemez.

Cennetteymiş gibi...

Her an grev kırıcılar gelebilir diye günlerdir doğru dürüst uyuyamıyorlardı. Oradaki hemen her grevci gibi Fethi de güçlkle ayakta duruyordu. Dayanacak gücü kalmadığında yarım saatliğine de olsa uykuya teslim oldu.

Her zaman sadece adının ünlenmesiyle uyanan Fethi, bu kez ancak sarsılarak uyanabilmişti. Ona da uyumak denirse... Gözlerini güçlkle araladı.

“Ne o? Grev kırıcılar geldi mi?” dedi gayriihtiyari.

“Hangi grev kırıcıdan bahsediyorsun?” Kadim dostu Nevzat, sorusuna soruyla karşılık vermişti. Fethi biraz uyanırmış gibi oldu.

“Kalk allahını seversen! Ne grev kırıcısı? Neler söylüyorsun? Kimsenin gelip gittiği yok. Hem şu üzerindeki grev gömleğini nereden buldun?”

“Nostalji yapıyor herhalde!” dedi Fethi’nin başına toplanan gruptan biri.

“Grevdeyiz ya, ondan giydim. Beni bırakın da siz niye grev gömleklerinizi çıkardınız, onu söyleyin.” dedi Fethi, ama kahkahadan onu duyan olmadı.

Bu arada Fethi iyice uyanmıştı. Arkadaşlarının davranışlarını, hepsinin de grev kırıcı olduklarına yorumlamıştı ilkten. Ama hepsi grev kırıcı olsa da Nevzat asla grev kırıcı olamazdı. Ayrıca yarım saat içinde mi grev kırıcı oldu arkadaşları? Bir gariplik vardı, ama ne?

Orada kendinden çok güvendiği Nevzat’ı kolundan tutup köşeye çekti.

“Nevzat ne oluyor burada? Niye herkes grev gömleğini çıkarmış? Hadi herkes neyse de sen niye çıkardın grev gömleğini? Ne oldu yarım saat içinde grev bitti mi?”

“Fethi ne oluyor sana? Hangi grevden sözettiğini anlamadım. Herşey bir yana greve gitmemiz için bir neden yok ki. Ücretlerimiz yüksek, çalışma koşullarımız oldukça iyi, işgüvencemiz var, üstelik kendi işimizi yapıyoruz. Kime karşı greve gideceğiz. Bugün sende bir tuhaflık var ya, istersen bir doktora görün.”

“Tuhaf olan ben miyim, siz misiniz? Çalışma koşullarımız çok kötüydü, işgüvencemiz yoktu, ücretlerimiz düşüktü, bunları hep sen söylüyordun. Toplusözleşme görüşmeleri tikanınca bizi greve götüren de sendin. Şimdi de kalkmış neler söylüyorsun?”

“Enson onbeş-yirmi yıl önce greve gitmiştik. Bu söylediklerin de o zaman olmuştu. Ama ondan sonra birşey olmadı. Demin söylediğimde ciddiydim, biraz rahatsız olmalısın, hemen doktora görünsen iyi olur. Bir iki gün rapor alır, dinlenirsin biraz.”

Fethi söyleyecek bir söz bulamıyordu. Kafası karmakarışık olmuştu. Rapor alabileceğine inansa doktora çıkacaktı, ama değil rapor alabilmek doktora çıkmak için vizite bile alamayacağını düşünüyordu. Normal zamanda vizite vermeyen patron şimdi grevdeyken mi verecekti? İyi de bunları bilmesine rağmen Nevzat ne diye kendisine doktora görünmesini söylemişti? Sorular, sorular... bir türlü yanıt bulamadığı sorular. En sonu, arkadaşlar mutlaka kötü bir şaka yapıyorlardır, diye düşünerek, kendini olayların akışına bıraktı.

Fethi, Nevzat ve diğerleri gibi atölyelere doğru yürümeye başladı ve onlarla birlikte atölyelere girdi. Neredeyse aklını yitirecekti o an. Yıllardır çalıştığı atölyeyi hiç bu kadar temiz ve havadar görmemişti. Yıllardan beri atölyenin zehirli havasına öylesine alışmıştı ki, şimdi temiz havayı soludukça başı dönüyordu. Hatta bir ara sendeler gibi oldu. Artık yaşadıklarının şaka olmadığı kesindi. Peki ama neler oluyordu?

Atölye makine sayısında korkunç bir artış vardı. Daha da ilginç bütün arkadaşları oradaydı; yani işten

atılan yoktu. Halbuki, makinenin birine bir vida alınması bile üç-beş arkadaşının işten atılması demekti.

Fethi kırkına merdiven dayamıştı. Bu kırk yıl boyunca yaşamında hiç bu kadar çok soru işaretli gün yaşamamıştı. Tersine, soru işaretleri alabildiğine uzaktı Fethi’den. Uykuya yenik düştüğü yarım saat içinde neler olmuştu burada? Biri gelip sihirli değneğiyle dokunup herşeyi değiştirmiş miydi? “Dur bakalım ne olacak?” mantığıyla kendini olayların akışına bıraktı. Her zamanki işinin başına geçti, ama iş her zamanki gibi değildi: Kullandığı iş makinesi yenilenmiş, çalışma oldukça pratikleştiği gibi neredeyse tehlikesizdi. Zaten çalışmayı seven biri olan Fethi bu koşullarda kendini iyice işe kaptırdı. Diğer işçilerin durumu da Fethi’den farklı değildi.

Saat 17:00 olduğunda bütün makineler durdu. Bir tek Fethi’nin makinesi çalışıyordu. Herkes şaşkınlıkla ona bakarken, Nevzat yanına gitti.

“Fethi paydos etmiyor musun?”

“Saat daha beş ama...”

“İyi ya işte!”

“Ne iyisi, yedide paydos etmiyor muyuz?”

“Amma yaptın ha! On saatlik çalışma nerede kalmış? Neredeyse yakında altı saatlik çalışmaya geçilecek.”

Fethi tek söz etmedi. Nasıl olsa konuşsa da değişen birşey olmayacaktı. Uysalca makinesini durdurdu. Hazırlanıp Nevzat’la birlikte çıktılar. Tam otobüs duraklarına gitmek üzereyken Nevzat kolundan tuttu.

“Nereye?”

“Otobüs duraklarına...”

“Kuzum nen var senin bugün? Evine iki adım mesafelik servis varken, otobüse binmek de ne oluyor?”

Eve geldiğinde bütün sorunların çözüleceğini düşünürken, daha şiddetli şoklar yaşadı: Gülten, Fethi’yi gülümseyerek karşıladığı yetmezmiş gibi bir de sevgi dolu bir öpücük kondurdu Fethi’nin şaşkınlıktan açık kalmış dudaklarına. Tıpkı evlendikleri ilk yıldaki gibi. Üstelik hayal mayal anımsadığı bir anlamla yüklüdü Gülten’in bakışları: Aşk. Oysa yıllardır o güzelim zeytin gözlerinde...

“Elini yüzünü yıka da, hemen yemeğe gidelim.” dedi Gülten. Yine uysalca gitti, elini yüzünü yıkadı. Birlikte mahallenin girişindeki aşevine gittiler. Aşevi dedikleri yer birinci sınıf lokantanın eşdeğeri idi.

Yemek sırasında Gülten sürekli çalıştığı işyerinden sözediyordu. Artık soru sormamaya niyetliydi ama dayanamadı.

“Gülten sen ne zaman çalışmaya başladın?”

“Ne zaman mı? Neredeyse emekli olacağım.”

“Allah, allah! Hem kadının yeri evidir derdin, hem de çalışmayacak kadar hastaydın.”

“O eskidendi. Artık çalışmayan kadın mı kaldı? Rahatsızlığım da çok eskidendi. Nasıl unutursun? Ameliyat olduğumda günlerce başımda beklediysin ya.” Gülten, Fethi’nin bir türlü anımsayamadığı anılarına dalınca, eşinin vefakarlığı karşısında, zeytin gözlerine sevgi yükleyip bakarken, yine aynı sevgi yoğunluğuyla Fethi’nin ellerini ellerinin arasına aldı.

“Canım! Nasıl da uykusuz, günlerce beklemiştin başımda...”

Fethi gevşemişti. Gülten’i ne kadar çok sevdiğini duyumsadı. Bu, belki de günün en güzel anıydı.

Yemekler yendikten sonra, “Haydi tiyatroya gidelim.” dedi Gülten. Fethi Gülten’e sarılıp, “Gidelim anasını satayım, gidelim (Alaycı bir sesle). Oradan da resim sergisine gideriz!”

Fethi eşinin kültürel etkinliklere olan duyarsızlığını esas alarak ironi yapmaya çalıştıysa da, Gülten’in “resim sergisine bir kitap da alalım” demesi üzerine, tek kelimeyle dumura uğradı. Ama şaşırmadı,

şaşırmıyordu artık. Hatta tanıdı tanıyalı, herhangi bir konuda bütünlüklü olarak iki cümleyi yanyana getiremeyen Gülten, izledikleri oyun hakkında uzun uzun yorum yaptığına bile şaşırmadı.

Tiyatro çıkışı liseli aşıklar gibi sarmaş dolaş evin yolunu tuttular. Eve vardıklarında oğulları Tayfun’u ders çalışırken buldular.

“Hayrola Tayfun, ustan artık tornacılığı kitaplarla mı öğretmeye başladı?”

“Tornacılık mı? Yine şakacılığın üstünde baba.

Haftaya finaller başlıyor, onun için hazırlanıyorum.”

“Ne finaliymiş bunlar? Torna tesviye finalleri mi?”

“Yok daha neler... Bu finalleri verirsem mezun olacağım.”

“Nereden mezun olacaktıydın bakalım?”

“Torna tesviyeden... Aman, beni de şaşırttın baba.

Hukuktan mezun olacağım ya.”

“Tayfun, oğlum sen benden gizli mi okula gittin?”

“Yoo...”

“Öyleyse seni okula göndermedik diye tırlattın. Ben biliyorum senin okumayı ne çok istediğini ama, sen de biliyorsun oğlum, paramız yoktu seni okutmak için.”

“Baba eğitim paralı değil ki. Üstelik eğitim bursu alıyorum.”

“Bu kadarı da fazla!..” diyebilirdi ancak Fethi, bayılmadan az önce. Ayıldığında, doktorun Gülten’e, “Şok geçirmiş. Biraz dinlenmesi gerekiyor. Bir de şu sakinleştiricileri alırsa birşeyi kalmaz...” dediğini duydu. İş biten doktoru Tayfun uğurlarken, Gülten ayıldığını gördüğü Fethi’nin yanına ilişti. Fethi’nin aklı doktordaydı. Parayı nereden bulup da getirmişlerdi doktoru.

“Doktor... Doktor... sakın o da parasız geldi deme.”

“Evet, para vermedik doktora. Hiç sağlık parayla olur muymuş! Öyle olsaydı ben hiç ameliyat olabilir miydim? Ne yani, param yok diye ölecek miydim?..”

Fethi, Gülten’i duyacak durumda değildi. Daha onun ilk sözlerinde bayılmıştı.

Nevzat’ın sesiyle uyandı Fethi.

“Fethi kalk, kalk, kalk, hadi, çabuk... Grev kırıcıların birazdan burada olacağını haberi aldık. Hadi kalk artık...”

Fethi irkilerek gözlerini açtı. Birkaç saniye neredede olduğunu kavramaya çalıştı. Nihayet grev yerinde olduğunu idrak edince ağır ağır doğruldu. Gülümseyerek “Rüyaymış demek!” dedi.

Nevzat elinden tutup Fethi’nin ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

“Düş gördün demek. Valla bravo sana. Yarım saatlik uykuda bile düş görmeyi başarıyorsun. Yüzün güldüğüne göre güzel şeyler gördün anlaşılan...”

“Çok güzel şeyler gördüm Nevzat.”

Grevci işçiler grev kırıcılar için enfes bir karşılama töreni hazırlarken, Fethi rüyasını Nevzat’a anlatıyordu, hele Gülten’le ilgili kısmı tekrar tekrar anlatıp iç geçirerek, “cennetteymiş gibi...” diyordu.

“Bir anlama cennet sayılır.” dedi Nevzat. “Nasıl olmuş bilmiyorum ama, sen sosyalizmin düşünüyormüşsün.”

“Hani senin bana defalarca anlattığın, benim de bir türlü kafamın almadığı sosyalizm mi?”

“Tam da öyle.”

“Valla güzel birşeymiş, ama herhalde ancak düşü görülür.”

“İyi ya işte! Ne kadar çok işçi bu düşü görmeye başlarsa, düşün gerçek olma koşulları o kadar olgunlaşır.”

“Dur o zaman gidip gördüğüm düşü şu bizim Veli ustaya da anlatayım. Belki o da görmeye başlar.”

Fethi, Veli Usta’nın yanına giderken, yolun başında grev kırıcıları taşıyan otobüsler görünmüştü.

M. Kurşun

SAG ve Ölüm Orucu savaşıçılarına:

Uğruna tereddütsüz ölüme gittikleri değerler yaşıyor, yaşatacağız!

Bir tarihin özetidir yaşanan. Anlatmak ne kağıtların harcıdır ne de dilin. Altmış dokuz gün... Rakamdan öte... Her kalp atışında, alınan her solukta direniş vardır. İçten bir gülümseyiş, hafif bir tebessüm, tereddütsüz bir yürüyüşdür ölüme. Meydan okumadır, denir ki; gücünüz bize yetmez. Artık kesindir, şafağa az kaldı. Bilinir ki en koyu karanlık şafağın öncesidir. Ve aslında kısa bir güneş tutulmasıdır yaşanan. Zulmün önünde diz çökmektense ayakta ölmenin resmidir 69 güne sığdırılan. Başkaldırının, özgürlüğe sevdalı yüreklerin tarihin sayfalarına düştüğü ve hiçbir zaman silinmeyecek olan bir dipnottur. İsyanın, siper yoldaşlığının manifestosudur. “Ve elbette ki sevgilim, elbette, dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya, en güzel elbisesiyle, işçi tulumuyla bu güzelim memlekette hürriyet” demektir. Ancak bedenlerimizin tutsak edilip, cesetlerimizin teslim alınabileceğinin kanıtıdır. Düşmana sıkacak mermi yoksa, geriye insanlık onuru için bir tek bedenleri kalmışsa, tatışmasız, ipi en önce göğüsleyebilmek için yarışacaklardır. Önemli olan ölümün nasıl olduğu değil ne için olduğudur. Adım adım, hücre hücre, yaşamı saniyelere bırakarak, ifadesi mümkün olmayan en zor ölümü seçerek tercihlerini yapmışlardır. Kurak topraklara ekilen bir umut tohumudur bu ve yolu yok mutlaka yeşerecek. “Sosyalizm öldü” yaygarası koparanlara verilen bir cevaptır. Uğruna ölünecek değerleri tüketememiştir sermaye iktidarı. Devrim ve sosyalizm davası yaşayacaktır. İşte bu yüzden cellatlar farketmiştir ki; silahlarını her zaman göğsünün sol tarafında saklayanların kurşunu hiç bitmez ve asla tutukluk yapmaz. Hedef hiç şaşmaz ve atış menzilinün dışına çıkamaz.

Havada bunaltıcı bir sıcaklık. Ortalık yangın yeri. Ve “dövüşenler de var bu havalarda”. Tarihi belirleyen takvim yapraklarının rakamları o kadar önemli ki. Saatler, dakikalar hatta saniyeler... Saçlarındaki aktan aydınlık saçan anaların yüreğine zamanı durduramamanın sancısı saplı. Ağzı titreyerek hece hece konuşan bir baba “yürekleinizin kulakları sağır olmasın” diyor. Öfke, hüznün hepsi birarada. Kavganın adresi zindanlardır şimdi. Yüreklelerinin kulakları sağır olmayanların kalbi, aynı anda aynı şey için çarpmakta. 20 Mayıs'ta başlayan inanç ve irade savaşında, siperlerin en önünde ölüm orucu ve süresiz açlık grevi savaşıçılarının ellerindeki savaş bayraklarında; “Kağıdımız çaput bizim, kefenimiz bulut bizim, mesleğimiz umut bizim, kıranlara selam olsun” yazılı. Televizyon ekranından ağzından akan salyalarla seslenen kudurmuş bir canı, ellerini oğuşturup ağzını şapırdatarak, “Merak etmeyin, kimse ölmez” diye buyruyor. “Devlet kimsenin ayağına gitmezmiş, kimseye taviz vermemiş”. Ne de olsa devletin başka mühim işleri var. Susurluk'ta en kör gözün bile gördüğü gibi malum çetelerin ayaklarına paspas olmakla

meşgul.

21 Temmuz... çatışma başladı. İlk kurşun sesi önce kulaklarda yankılanıyor, sonra yüreklerde. 63. günde hedefi vurdu Aygün Uğur. Düşmana saplanan bu ilk kurşun Ümraniye'den. Korku yok gözlerde. Kavganın hüznü daha da sıkılan bir yumruktur. Bu ölüm bir hücum emridir artık. “Ölmeyecekler, yiyecek stokları var” yalanına sığınanlar anlayamıyorlar, beklemiyorlar ölüme uzanan bu kararlılığı. Bakın işte, ölüm dediğiniz nedir ki? Sorunun cevabı Aygün'de saklı; “Bizde bu yoldaşlık sıcaklığı, bu yürek oldukça başaramayacağımız hiçbir şey yok”.

Sokaklar da katılmıştı kavgaya. Meydanlar ses veriyordu. Herkesin acelesi vardı, bir an önce bitmeliydi. Coplanmak, gözaltına alınmak, işkence, hatta ölmek... Ne önemi vardı. Yalnızca tek birşey önemliydi, o da kazanmak. Kaybedecek vakit yoktu. Tarih tutanağını tutmaktaydı.

23 Temmuz, Sağmalcılar... Ayak sesleri sayım için koğuşa giren gardiyanlara ait. Saydılar Altan Berdan Kerimgilleri ve orada ölümün bile sınır olamadığı ana tanık oldular. Marş söylemeden ölümü kendine yakıştıramadı Berdan. Halaylarla karşılamak istedi. O kadar çok söylemeye çalıştı ki. Ama anlaşılan son sözü “Yaşasın Küba, yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz” sloganıydı. Berdan, devrimin en güzel yüz metresinde görevini tamamlayıp, bayrağı başkalarına teslim ediyordu. Yere düşmeyeceğinin verdiği güvenle gülerek bakıyordu ölüme.

24 Temmuz, yer yine Sağmalcılar... Ölüm ve zafer koşusunun 66. günü. Gazetelerde, radyolarda, televizyonlarda, milyonlarca belki de milyarlarca insan umudun, iradenin, inancın doruğunu izliyorlar, duyuyorlar. Ölüm; ölenler için zafer, katiller için yenilgi olarak düşüyor tarihe. Haber bültenlerinde, faksalarda cesaretin, azmin, kararlılığın sembollerinin isimleri geçiyor. O gün katillerin suratında bir tokat daha patlıyor. Bir sıra neferi daha zaferi müjdeliyor. Kavga

alanlarında onun da ismi okunuyor; İlginç Özkeskin!..Cevap; aramızda!

25 Temmuz, Ankara Merkez Kapalı... “Günler ağır, günler ölüm haberleriyle geliyor. Ölüyor insanlarımız çarpışarak, ne kadar çok. Halbuki nasıl hak etmişlerdi yaşamayı.” Zulmün çetelesine 67. çarpı atılıyor. “İlk ben olmalıyım” demişti Hüseyin Demircioğlu. İlk değildi ama şarjörden çıkan 4. kurşun oldu karanlığa sıkılan. Ve bu kurşun “örgütlerin önder kadroları tarafından zorla ölüme sürükleniyorlar” yalanına verilen en iyi yanıtı. Dediği gibi “ölümün en zorunu, ama en onurlusunu” seçmişti.

Gelen her yeni haber isyan ateşini körüklüyordu. “Kolay değildi öyle genç ölmek, elbet bir bildiği vardı bu çocukların”. Ve işte ölüme gülümsüyorlardı. 67. günde ikinci kez, Ali Ayata sarsıyordu zulmün kalelerini... Yer Bursa zindanının burçları. Ölüm en güzel sizlere yakıştı.

Aynı gün zulmün kaleleri üçüncü kez sarsıldı. Düşman Aydın'dan da kuşatıldı. Yılların devrimcisi Müjdat Yanat ölümün bile sanat olduğunu, hem de en zor dalı olduğunu dosta düşmana gösterdi. “Şu aşamada, söylenecek çok fazla söz yok. Artık, bugüne kadar söylenmiş sözleri eyleme dökme zamanıdır.”

Karanlıkta yıldızlara kurşun sıkanlar, gökyüzünü yıldızsız bırakacaklarını sanıyorlardı. Oysa boşunaydı son çırpınışlar. Şafaktan önce, gökyüzünde Samanyolu kadar çoktu yıldızlar.

Zafere 2 uzun gün kalmıştı. Kavganın takviminden yalnızca 26 ve 27 Temmuz tarihli yapraklar koparılmamıştı. 68. ve 69. gün en şiddetli çarpışmalar yaşanacaktı, göğüs göğüse. Şarjörde, zulmün üstüne sıkılacak 6 mermi çekirdeği daha vardı. Tetiğe 6 kez daha basılacaktı.

Tahsin Yılmaz arkasında küçülen caniler, ardında binlerce yıldız bırakarak karşılıyordu ölümü. Bir ömrün devrime adanmışlığı vardı onda. “Namus işçisiydi yani, yürek işçisi. Korkusuz, pazarlıksız. kül elenmemiş.”

Sonra Mitralyöz çıktı sahneye. “Yarım kalan hiçbir yolculuk yoktu bu yaşamda.” Ayçe İdil Erkmen ilk kadın ölüm orucu şehidi olduğunda bu kez perde kapanmadı, fakat sahnedeki oyun da yarım kalmadı. Sanatı, savaşında silah yaptı. Eylemlerde, güneşi fethetmek için isimleri okunduğunda “aramızda” diye selamlanıyorlardı. Çember daralmıştı. Sırada Yemliha Kaya vardı. Ardından Hicabi Küçük... Aramızda! Osman Akgün... Aramızda! Hayati Can eklendi şehitler kervanına... Devlete diz çöktürdü. “Alın kızıl yıldızlı başın secdeye varmayacağını” gösterdiler.

Devrimci değerlerin, ezilenlerin kurtuluşu için tereddütsüzce ölümü kucaklamanın, siper yoldaşlığının yaşama çizilmiş en güzel tablosudur bu. '96 ÖO ve SAG direnişinin sembolleri 12 devrimci imkansız hiçbir şey olmadığını yaşamlarını ortaya koyarak gösterdiler. Arkalarında bıraktıkları belleklere kazındı. Gerçeküstü bir öykü değildi anlattıkları. Adımlarını atarken kendilerinden emindiler. Ne onların, ne de direnişe katılan yüzlercesinin en ufak bir tereddüdü yoktu. Devrime, sosyalizme tartışmasız inançları vardı. Uğruna ölünese değerleri gösterdiler. Buz tutmuş bir dünya ortasında zulmün bağrına düşen ateş topları oldular.

Unutmak ihanettir!..

Onursuz bir yaşamı değil, ölümsüzlüğü seçenlere Kırşehir'den selam olsun

'96 SAG-ÖO Direnişi, cezaevlerindeki özgür tutsaklar, işçi sınıfı, emekçiler ve biz devrimci komünistler için çok büyük bir anlam ifade etmektedir. Sermayenin faşist devleti 1982 ve 1984'te de aynı saldırıları denemiş, ancak devrimcilerin irade ve güç birliği ile koşullar ne olursa olsun, ölümüne taviz vermemek tutumuyla karşılaşmıştı. '82'de dört kızıl gül ölümden ölümsüzlüğü seçmiş, '84'te yine 4 kızıl gül daha faşist devletin cezaevlerine yönelik saldırılarına karşı bedenlerini ölüme yatırıp ölümden ölümsüzlüğü seçmişlerdi. Hayatın her alanında zulmünü, sömürsünü gizlemek için her türlü yönetime başvuran devlet, cezaevlerindeki özgürlük tutsaklarına saldırmayı kendi açısından bir yoketme olarak görmüş, ancak 1996 yılında da baltayı taş vurmıştır. Ezilenlerin öncüsü, temsilcisi durumundaki insanların bu zulme, kimliksizleştirip, kişiliksizleştirmeye, hücrelere ve işçi-emekçilerin özgürlükler dünyasına olan özlemlerinin karartılmasına karşı durması yeni bir olgu değildir. Pir Sultanlar, Şeyh Bedreddinler, Mazlum Doğanlar insanlığın sömürsüz, sınıfsız bir düzen içerisinde yaşaması için canlarını vermişlerdir. Devrimin, sosyalizmin tek kurtuluş ve çözüm olduğunun bilincinde ve bu uğurda canlarını hiç düşünmeden feda etmeye hazır olan ve feda eden devrimciler devletin 6 Mayıs Genelgesi'ne karşı '96 yılında başlattıkları Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Direnişleri'yle sermaye devletini dize getirerek bir kez daha devrimci iradenin

Direnış büyüyor, zafer yaklaşıyor!

Dışarıda baskı ve zulümle Kürt halkını yoketme politikası uygulayan sermaye düzeni cezaevlerinde de aynı tutumu sergileyerek devrimci tutsakları sindirmek için sistemli bir baskı uygulamaktadır. Hücre tipi dayatması; tek tip giyim, tedavilerin engellenmesi, ziyaretçilere karşı baskılar şeklinde devam ediyor. Dışarıda ise sokak infazları, gözaltında kayıplar, işkencede ölümler vb. olarak devam ediyor.

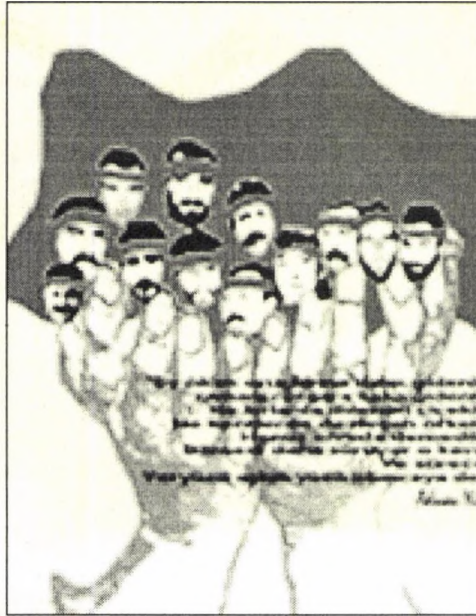
Cezaevlerinde canlarından başka silahları olmayan özgür tutsaklar sermayenin beynine 12 kurşun sıktı. Ölümsüzlüğe gidişlerinin yıldönümünde büromuzda bir anma düzenledik.

Anma tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun arkasından bir yoldaşımız konuşma yaptı. Konuşma sonrası bir başka yoldaş şiirler okudu. Etkinliğe Kızıl Bayrak Sanat Topluluğu bir dinletiyi katıldı. Anma devam ederken "ihbar var" gerekçesiyle

başığmeyeceğini "Kızıl yıldızlı başın secdeye varmayacağını" göstermişlerdir. Böylece sermayenin faşist devletinin belleğine önceden kazınmış olan çizgi, derince bir iz bırakacak şekilde tekrar kazınmıştır.

Tüm SAG ve ÖO ('82, '84 ve '96) direnişçilerini andığımız ilk etkinliğimizin çalışmalarına 10 gün öncesinden başladık. SAG ve ÖO özgülünde politik etkiyi başlatmış olduk. Birinci etkinliğimizde bir yoldaşın konuşmasının ardından, devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuna geçildi. Şiirlerin okunmasından sonra, sermaye devletinin ve tüm ezenlerin, ezilenleri ve işçi-emekçileri sindirme ve yoketme politikalarına değinen, cezaevleri ve cezaevlerinin sermaye ve işçi sınıfı açısından değerlendirmesinin yapıldığı, zindanlar ve zindancılık başlıklı yazı okundu. Konuşmanın ardından film gösterimine geçildi. Film gösteriminin ardından ise bu ilk etkinliğimiz, ikinci etkinlikte buluşmak üzere sona erdirildi.

**Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!
Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
SYKB/Kırşehir**

kolluk güçleri ziyarete(!) geldi. Aslında amaçları yapılan anmayı sabote etmekte, ama olmadı. Kısa süre sonra kolluk güçleri gittiler. Bunun üzerine katılımcılar söylenen devrimci şarkı ve marşlara gür bir sesle katılmaya başladı. Daha sonra ölüm oruçlarının görüntülerinin kaydedildiği video kasetini izledik. Anma sonunda katılımcılara Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak Gazetesi'nden dağıttık. Anma esnasında topladığımız 2 milyon 500 bin TL'nin yanısıra bu hafta yapacağımız çalışma sonrasında elde edeceğimiz geliri de tutsaklara yardım amacıyla göndermeye karar verdik. Bundan sonra yapacağımız çalışmalarda cezaevleriyle dayanışmayı öreceğiz ve onlara destek olacağız.

Devrim şehitleri onurumuzdur!

SYKB/Kayseri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Zindanlarda baskılar ve açlık grevleri devam ediyor Dayanışmaya!

Zindanlarda baskılar, dayatmalar ve buna karşı gelişen eylemler aralıksız sürüyor. '96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu zaferimizi hazmedemeyen sermaye devleti zaferin yıldönümünde saldırılarını giderek tırmandırıyor.

Zindanlar devrimci tutsaklar için tam bir işkencehaneye çevrilmeye çalışılıyor. Bu işkenceler her cezaevinde farklı biçimlerde karşımıza çıkıyor. Birçok cezaevinde yüzlerce tutsağın açlık grevine başlamasına sebep olan uygulamalar şunlar;

- *Her fırsatta hücre tipi uygulamasına geçilmeye çalışılıyor.
- *Ölme noktasındaki tutsakların dahi tedavisi yapılmıyor.
- *Tutsakların meşru temsilcileri idarece tanınmak istenmiyor.
- *Bayan tutsaklara cinsel tacizde bulunuluyor.
- *Yiyecekler tutsaklara ya verilmiyor ya da dağıtılıp veriliyor.
- *Ziyaretlerde tutsak yakınlarına sürekli baskı uygulanıyor.

Bu uygulamaların birçoğu Erzurum Cezaevi'nde en üst boyutta hayata geçirilmeye çalışılırken Diyarbakır Cezaevi'nde yaşananlar örnek gösterilerek tutsaklar tehdit ediliyor. Vücudunda kurşun olan ve ölümcül hastalıklara yakalanan tutsaklar hastaneye dahi götürülmüyor. Hastaneye götürülenler de "bunlar PKK'lı" diye hastanede anti-propaganda yapılarak tedavi ettirilmiyor. Ayrıca cezaevi idaresi tutsakların kendi seçtiği meşru temsilcilerini "bizim onlarla sorunumuz var" deyip kabul etmek istemiyor.

Erzurum Cezaevi'ndeki tüm bu olumsuz koşullar tutsaklarda öfke ve direnişten başka birşey yaratmıyor. Faşist sermaye devleti Erzurum'da ve diğer cezaevlerinde tutsakları her yönden kısıp alıp teslim olmaya zorlarken bir kez daha yanılıyor. Çünkü 50'li günleri bulan açlık grevi her koşulda kararlı bir biçimde sürdürülüyor. Baskı ve dayatmalara karşı sürdürülen açlık grevleri Erzurum'la sınırlı değil...

Urfa Cezaevi'nden Elazığ Cezaevi'ne getirilip hücrelere konulan PKK tutsakları da hemen açlık grevi başlatmıştı. Bu açlık grevi idarenin tutsakları hücrelerden almasıyla anlaşma yapılarak bitirildi. Hücre tipi saldırısı bir kez daha geri tepmiş, sermaye işinin hiç de kolay olmadığını bir kez daha anlamıştı.

Erzurum'un haricinde Sivas, Kırklareli, Elbistan ve Maraş cezaevlerinde de açlık grevleri devam ediyor. Açlık grevlerinin devam etmesiyle devletin baskılarına karşı tepkiler de devam ediyor. Bu çerçevede Erzurum Cezaevi'ndeki açlık grevinin 46. gününde Kürt KADAV, Pazartesi Dergisi, Özgür Kadın Dergisi, Özgür Kadın Derneği ve Yaşamda Özgür Kadın Dergisi bir basın açıklaması yaptı. 15 Temmuz'da Beşiktaş Barbaros Parkı'nda toplanan kadınlar "Cezaevlerindeki baskıları kınıyoruz" ve "Sivas'ta, Erzurum'da, Kırklareli'nde, Elazığ'da, Elbistan'da, Maraş'ta yüzlerce tutuklu açlık grevinde" dövizleri açtılar. "Susma, sustukça sıra sana gelecek" sloganının da atıldığı eylemde tutsakların talepleri dile getirildikten sonra şunlar söylendi; "Gelişmeleri izleyen Adalet Bakanı ve diğer yetkililer iki elimizin yakalarında olduğunu ve gelişmelerden kendilerini sorumlu tuttuğumuzu bilsinler istiyoruz. Susan ve izleyen kamuoyunu daha da geç olmadan hükümetin tavrını protesto etmeye çağırıyoruz."

Daha dün deprem bölgesindeki Adana Kürkçüler Cezaevi'nden Antep Cezaevi'ne getirdiği tutsaklara saldıran sermaye devleti, saldırı ve dayatmalarına her koşulda devam edecektir. Hücre tipini yaşama geçirebilmek için bir yerlerden tutsaklara geri adım attırmaya çalışacaktır. Devrimci tutsaklar her defasında bu saldırıları ölümü pahasına püskürtmesini bilirken tüm işçi-emekçilere de önemli sorumluluklar düşmektedir.

Bugün zindanlarda devrimci tutsaklara yönelik hayata geçirilmeye çalışılan her saldırı aynı zamanda emekçilerin mücadelesine ve Kürt ulusal mücadelesine yönelik bir saldırdır. Herkes bu bilinçle hareket etmek ve devrimci tutsaklara sahip çıkmak zorundadır. Bir bütün olarak mücadelenin önündeki engeller ancak böyle aşılabılır.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Onurumuza sahip çıkalım!

SYKB okuru bir işçi

Son sözü direnenler

hep söyler!

Yas tutmayacağız! Ölümün ve düşmanın üzerine sarsılmaz bir iradeyle yürüyen şehitlerimizi, devrim ve sosyalizm mücadelesine daha bir sıkı sarılarak yaşatacağımızın bilinciyle davranacağız. Devrimci direncin ve iradenin bu çürümüş düzenin sahiplerine vurduğu darbeyi daha da büyüteceğiz. Daha güçlü bir biçimde saracağız bu iğrenç zulüm düzeninin kalelerini... Daha bir inançla, daha kararlı bir biçimde sarılacağız kavgaya... Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu şehitlerimizin tutuşturduğu direniş ateşini daha da güçlendirerek yayacağız.

Ali Ayata,
Aygün Uğur,
Ayçe İdil Erkmen,
Hüseyin Demircioğlu,
Altan Berdan Kerimgiller,
Hayati Can,
Hicabi Küçük,
Müjdat Yanat,
İlginç Özkeskin,
Osman Akgün,
Tahsin Yılmaz,
Yemliha Kaya...

Kavgamızda yaşıyorlar!

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

